

ஸ்ரீ பாகவதம்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீபாசவதம்.

66975

ப்ரதம த்விதீய ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனம்.

—

66872

இவை

ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹர்சார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களா

ஆகந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு,

வெளியிடப்பட்டன.

—

1927

[ALL RIGHTS RESERVED.]

ALL RIGHTS RESERVED.

காபிரைட். 1915-ஸ்ரீ:—ஜார். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்தகம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீயரது காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது, அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக அச்சிடவும், மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களையாவது, பாவங்களை யாவது படங்களையாவது காபி செய்வார்களாயின், அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

அத்.

பேஜ்..

த்விதிய ஸ்கந்தம்.

1. பரீக்ஷித்துக் கும் சுகமுனிவர்க்கும் ஸம்வாதமும், வைராஜ
புருஷனுடைய ஸ்வரூபம் கூறுதலும் ... 235.
2. வைராஜதாரணையின் மஹிமையும், வைராக்ய ப்ரசம்ஸை
யும், முமுகூகர்கள் ஹ்ருதயத்தில் உபாவிக்க
வேண்டிய பரமாத்ம ஸ்வரூப சீருபணமும், அங்க
னம் உபாவிப்பவர்க்கு விளையும் அர்ச்சிராதிகதி
யின் சீருபணமும் ... 245.
3. மற்ற தேவதைகளெல்லாம் கூடா த்ரபலன்களைக் கொடுப்
பவரென்றும் பகவானொருவனே ஸமஸ்த பலன்
களையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பவனென்றும்
கூறுதல் ... 261
4. பரீக்ஷித்து சுகரைப் பார்த்து லோகஸ்ருஷ்டி முதலிய
வற்றை வினவுதல் ... 266.
5. நாரதர் ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரகாரத்தைப் பற்றி ப்ரஹ்ம
தேவனை வினவுதலும், ப்ரஹ்மதேவன் ஸமாதானம்
கூறுதலும் ... 274.
6. கீழ்ச்சொன்ன வைராஜ புருஷனே ஜகத்தெல்லாமென்
றாரைத்து, இவனே புருஷனாகத்தத்தினால் கூறப்
படும் பரமபுருஷனென்று விரித்துக் கூறுதல் ... 285
7. ப்ரஹ்மதேவன் நாரதனுக்கு பகவானுடைய அவதாரங்
களைக் கூறுதல். ... 297
8. பரீக்ஷித்து சுகரை வினவுதல் ... 321
9. ஸ்ரீசுகர் பரீக்ஷித்தின் கேள்விகளில் சிலவற்றிற்கு மறு
மொழி கூறுதல் ... 327
10. ஸ்ரீசுகர் பரீக்ஷித்தின் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி கூறு
தல் ... 344

படங்களின் விவரம்.

ஸூத்ர செளனகாதிகளுக்கு பகவானுடைய கதை களைக் கூறுதல்	24
ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் மஹா ஜலத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் பகவானுடைய நாபீ கமலத் தினின்று ப்ரஹ்மதேவன் உண்டாதல் ...	42
ஜலக்ரீடை செய்கின்ற அப்ஸரமடந்தையர் சுகர் வரும்போது வஸ்த்ரமில்லாமலே யிருக்கையும், வ்யாஸர் வரும்போது வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக் கொள்கையும்	57
நாரதர் வ்யாஸரிடம் வருதல்	64
அர்ஜுனன் அஸ்வத்தாமாவைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து த்ரௌபதியிடம் விடுதல்	98
தர்மபுத்ரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸமக்ஷத்தில் பீஷ்மரிடம் தர்மோபதேசம் கேட்டல்	119
தர்மபுத்ரன் பரீக்ஷித்துக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தல்.	187
பரீக்ஷித்து சமீக ரிஷியில் கழுத்தில் ஸர்ப்பத்தை எடுத்துப் போடுதல்.	217
பரீக்ஷித்து மஹாராஜனிடம் சுகர் வருதல்	229

ஸ்ரீ பாகவதம்

த்விதிய ஸ்கந்தம்.

— பரீக்ஷித்துக்கும் சுகமுனிவர்க்கும் ஸம்வாதம். —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஓ மன்னவனே! புருஷர்கள் கேட்கவேண்டியது நினைக்கவேண்டியது முதலிய விஷயத்தைப்பற்றி லோகங்களின் ஹிதத்தைக்குறித்து நீ கேட்ட கேள்வி மிகுதியும் புகழ்த்தகுந்தது. ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்களுக்கு மிகுதியும் ஸம்மதமாயிருப்பது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இல்லறத்தில் இருக்கும் புருஷர்கள் கேட்கவேண்டியவை முதலிய அம்சங்கள் பலவாயிருக்கின்றன. ஸம்ஸாரிகள் ஆத்மாவின் உண்மையை அறியாதவர்; இஹ பர லோக ஸுகங்களை விரும்பி இந்த்ராகி தேவதைகளின் பரீதிக்காகப் பற்பல செயல்களைச் செய்யுந்தன்மையர். அவர்களுக்குக் கேட்க வேண்டியது முதலிய விஷயங்கள் பலவாயிரம் உண்டு. மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர்க்குக் கேட்கவேண்டியதும் மனனஞ்செய்ய வேண்டியதும் த்யானஞ்செய்ய வேண்டியதும் பரப்ரஹ்மமொன்றே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு வயது ராத்ரியில் சித்திரையாலும் ஸம்போகத்தாலும் கழிகின்றது. மன்னவனே! பகலில் வயது, பணம் ஸம்பாதிப்பதற்கு வேண்டிய செயல்களாலும், பணம் ஸம்பாதித்த பின்பு குடும்பபோஷண வ்யாபாரத்தினாலும், மற்றும் பல வகைச்செயல்களாலும் கழிகின்றது. இல்லறத்தில் புகுந்தவன் தனது பரிவாரங்களாகிய தேஹம் புதல்வர் மனைவி முதலியவை நிலையின்றி அழியுமவையாயினும்

அவற்றில் மனப்பற்றுடையவனாகி, பிறர் முடிவதைப் பார்த்தும் 'இங்ஙனமே நாமும் நிலையின்றி முடியப்போகின்றவரே' என்று த்ருஷ்டாந்தத்தினால் அறியக்கூடாமாயினும், மனவூக்கமற்றுத் தன்னுடைய தேஹாதிகளுக்கும் அங்ஙனமே நேரு மென்பதை நினைக்கிறதேயில்லை. பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனே! ஆகையால், எவ்விதத்திலும் பயமில்லாத மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் தன்னைப்பற்றினவருடைய பயங்களைப் போக்குந்தன்மையனும் ஜ்ஞானம் பலம் முதலிய குணஸமுஹங்கள் நிறைந்தவனும் பகவானென்று கூறப்படுபவனும் கார்ய காரண ரூபமான சேதனர்களை நியமிப்பவனுமாகிய பரமபுருஷனையே செவிகளாகக் கேட்பதும் வாயார வாழ்த்துவதும் நெஞ்சார நினைப்பதும் செய்யவேண்டும். ஜ்ஞான யோகம் கர்மயோகம் பக்தியோகம் ஆகிய இவற்றை நிர்விக்னமாகச் செய்து நிலைமை பெறுவதால் தேஹம் முடியும்பொழுது பரமபுருஷனை நினைப்பதே ஸாதிக் கவேண்டிய அம்சம். இவ்வளவே ஜன்மம் எடுத்ததற்கு மேலான பயன். முனிவர்கள் 'இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே' என்று விதிப்பதும் நிஷேதிப்பதுஞ் செய்கிற வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களினின்று பெரும்பாலும் மீண்டு ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கலந்த ஸத்த்வம் தீண்டப்பெறுது சுத்தஸத்த்வமயமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிலைநின்று அவனை நமக்குத் தஞ்சமென்று அவன் திருவடிகளையே திடமாகக்கொண்டு தன்னைப்பற்றினுடைய பாபங்களைப்போக்குந்தன்மையான பரமபுருஷனுடைய குணங்களைப் பேசியே பேராதந்தத்துடன் பொழுது போக்கினார்கள். ராஜனே! பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறிவிக்குந் திறமையுடையதும் வேதத்தோடொத்ததுமாகிய இந்த பாகவதமென்

னும் புராணத்தை என் தந்தையாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷி
யிடத்தினின்று கலியுகத்தின் ஆரம்பத்தில் நான் அத்ய
யனஞ்செய்தேன் (கற்றேன்). 'நீர் ஸித்திபெற்றிருந்தும்
என் புராணம் கற்பதில் முயன்றீர்' என்கிறாயோ?
சொல்லுகிறேன் கேள்.ஸத்த்வ ரஜஸ்தமோகுணங்களைக்
கடந்துகத்தஸத்த்வமயனான பரமபுருஷனுடைய குணங்
களை அனுபவிப்பதில் சாஸ்த்ரங்களின் உதவிபை எதிர்
பாராமல் எல்லை சேர்ந்து நிலைமை பெற்றவனாயினும்
உத்தமஸ்ரீலோகனான (சிறப்புற்ற ப்ரஹ்மாதி தேவர்க
ளால் புகழப்பெற்றவனும் சிறந்த புகழுடையவனுமாகிய)
பகவானுடைய லீலைகளால் மனம் இழுக்கப்பெற்று அவற்
றை எடுத்துக்கூறுகிற இந்தப் புராணத்தை நான் கற்
றேன். கரையேறின எம்மைப் போன்றவர்க்கும் இந்தப்
புராணம் ஆதரிக்கத் தக்கதாயின், கரையேற விரும்பு
கிற உனக்கு இது மிகுதியும் ஆதரிக்கத் தக்க தென்
பதைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. நீ மஹா
புருஷனாகிய பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவன்.
ஆகையால் உனக்கு நான் இந்தப் புராணத்தைச் சொல்
லுகிறேன். (ஸாதாரணமாய் ஒருவனுக்கு ரஹஸ்யார்த்
தங்களை உபதேசிக்க வேண்டுமானால் அவனது மனத்
தூய்மையை நெடுநாள் பரீக்ஷித்துச் சுஸ்ருஷை
கொண்டு மாஸேரபவாஸம்பக்ஷாரபவாஸம் முதலியவை
களால் அருமைப்படுத்திச் சூழ்நிலைகொண்டு உபதேசிக்க
வேண்டும். ஆயினும் உன் மனத்தூய்மை எனக்குத்
தெரியுமாகையால் ரஹஸ்யார்த்தங்கள் நிறைந்த இந்த
பாகவதமென்னும் புராணத்தை அருமைப்படுத்தாமல்
உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். நீ பகவானிடத்தில் மிகுந்த
பக்தியுடையவனாகையால் உன்னிடத்தில் சுஸ்ருஷை
கொள்ளவேண்டிய அவர்யமில்லை). இந்தப் புராணத்
தைக்கேட்டு இதில் விளங்கும் பொருள்களில் ஸ்ரத்தை

யுடைய ராயிருப்பார்களாயின், மோகஷங்கொடுக்குந் தன்மையுள்ள பகவானிடத்தில் நிஷ்காரணமான (ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாராத) பக்தி விளையப்பெறுவார்கள். மன்னவனே! ஆத்யாத்மிகம் முதலிய மூன்று வகைப்பட்ட ஸம்ஸார தாபங்களில் அடிபட்டு அதன் மூலமாய் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்படைந்து எவ்விதத்திலும் பயயில்லாத மோகஷத்தை விரும்பிக் காமயோகாதி மார்க்கங்களில் நிலைநின்ற யோகிகளுக்கும், பகவானுடைய நாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்தலும் ஸம்ஸாரப் ரூபகுண விபூதிகளைச் சிந்தித்தலுமாகிய இவையே மோகஷஸாதனமென்று பெரியோர்கள் கிச்சயித்திருக்கிறார்கள். 'எனக்கு ஆயுள் அற்பமே இருக்கின்றது. இதில் நான் என்ன ஸாதிப்பேன்' என்று வருந்தவேண்டாம். பிள்ளை பெண்டிர் சரீரம் முதலியவற்றில் மனஞ்செல்லப்பெற்ற மதியிலா மானிடர்களுக்குத் தெரியாமலே செல்கிற பல ஆண்டுகளாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. வீணாய்ச்செல்கிறதே யென்று அறியப்பெற்ற ஒரு முஹூர்த்தமாயினும் சிறந்ததே. அம் முஹூர்த்த காலத்திலும் நன்மைக்கு யதனைச் செய்யலாமல்லவா? ஆகையால் காலம் இல்லையென்று நீ சிந்திக்கவேண்டாம். இருக்கிற காலமே போதும். கடவாங்களென்னும் ராஜரிஷி தன்னுடைய ஆயுள் இவ்வளவென்பதை அறிந்து முஹூர்த்த காலத்திற்குள் இவ்வுலகத்திலுள்ள தேஹம் முதலிய அனைத்திலும் அபிமானத்தைத் துறந்து பயத்திற்கெதிர்த்தட்டான பகவானை அடைந்தான். குருகுல குமாரனே! உனக்கோவென்றால், பிழைத்திருக்கவேண்டிய காலம் ஏழு நாட்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஏழுநாட்களுக்குள் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதை யெல்லாம் ஸம்பாதித்துக் கொள்வாயாக. தேஹம் முடிகிற காலம் வரும்போது,

புருஷன் பயமெல்லாம் தொலையப்பெற்று எதிலும் பற்றின்மையாகிற அஸ்தரத்தினால் தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த பிள்ளைபெண்டிர் முதலியவற்றிலும் நானென்றும் என்னுடையதென்றும் அபிமானத்தினால் வரும் போகவிருப்பத்தை அறுக்கவேண்டும். மற்றும், க்ருஹத்தினின்று புறப்பட்டு ஜிதேந்த்ரியனாகிப் புண்ய தீர்த்த ஜலங்களில் ஸ்னானஞ் செய்து பரிசுத்தமும் ஏகாந்தமுமான ஓரிடத்தில் விதிப்படி ஆஸனத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதில் உட்கார்ந்து, அகார உகார மகாரங்களென்கிற மூன்றக்ஷரங்ளடங்கியதும் பரிசுத்தமும் எல்லாவற்றிலும் சிறப்புற்றதுமாகிய ப்ரணவத்தை ஓயாமல் ஆவ்ருத்திபண்ணவேண்டும் (உருச்சொல்லவேண்டும்). க்ரமமாக ஸ்வாஸத்தை (ப்ராணவாயுவை) அடக்கி ப்ரஹ்மபீஜமாகிய ப்ரணவத்தை மறவாமல் நினைத்துக் கொண்டே மனத்தைக்கட்டவேண்டும். மற்றும், புத்தியாகிற ஸாரதியைக் கொண்டு மனதாகிற கயிற்றினால் இந்த்ரியங்களாகிற அஸ்வங்களை விஷயங்களாகிற கெட்டவழிகளில் போகவொட்டாமல் தடுத்துத் திருப்பி அடக்கவேண்டும். மீளவும் கர்மவாஸனையால் இழுக்கப்படுகிற மனத்தை அழகியதான பகவானுடைய உருவத்தில் நிச்சய புத்தியுடன் நிலைபெறச்செய்யவேண்டும். பரிபூர்ணமான சுபாஸ்யத்தைப்பற்றின மனத்தினால் சக்தி உண்டாயின், பூழு உருவத்தையும் த்யானஞ் செய்யவேண்டும். இல்லையாயின் முக்ய அவயவமான முகத்தை த்யானஞ் செய்யவேண்டும். வேறுவிஷயங்களில் அனுபவமில்லாததாகிய மனத்தை பகவானுடைய உருவத்தில் நிலைநிறுத்தி மற்றொன்றையும் நினைவாதிருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் முயன்ற புருஷன் பகவானுடைய உருவத்தை அனுபவிக்கையா லுண்டாகிற மஹாகந்த வெள்ளத்தில்

மூழ்கி எதையும் நினைக்கவும் பார்க்கவும் வல்லனாகமாட்டான். எந்த உருவத்தைச் சிந்திக்கும் மனது ராகம்முதலிய தோஷங்களால் வருங்கலக்கமின்றித் தெளிவு பெறுமோ, அத்தகையதும் தனக்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லாததுமாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் உருவமே சுபாஸ்ரயமெனப்படும். கீழ்ச் சொன்ன வழியின்படி இந்தரியங்களை வென்றவன், மனது ஒருகால் ரஜஸ்ஸினால் கலக்கமுறுமாயின், அதைப் பகவானுடைய உருவத்தில் நிலைநிறுத்தி அந்தச் சுபாஸ்ரயத்தையே த்யானஞ் செய்து அதனால் அடக்கவேண்டும். சுபாஸ்ரயத்தில் மனத்தை அங்ஙனம் நிறுத்தி தாரணை செய்யின் அந்த தாரணையே, ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களால் விளைகிற ராகாதியான தோஷங்களைப் போக்கி மனத்தைச் சுத்தி செய்யும். இங்ஙனம் விடாமல் மனத்தை நிலை நிறுத்திச் சுபாஸ்ரயமான பகவானுடைய உருவத்தை நேரில் பார்ப்பதுபோல் த்யானஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு விரைவில் பக்தியோகம் உண்டாகும். தாரணையின் மஹிமை இத்தகையது. (தாரணையாவது சுபாஸ்ரயத்தில் மனத்தை நிலை நிறுத்துகை)' என்றார்.

இங்ஙனம் சுருக்கமாக அஷ்டாங்க யோகத்தை அம்முனிவர் உபதேசிக்கையில் அதன் விஸ்தாரத்தைக் கேட்க விரும்பி மன்னவன் அம்முனிவரைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'அந்தணர் தலைவரே! எங்ஙனம் முயற்சி செய்யின் அந்த தாரணை உண்டாகும்? எந்த வஸ்துவில் தாரணை செய்யவேண்டும்? பகவானுடைய உருவம் பலவகைப்பட்டது. ஆகையால் எத்தகையதான பகவானுடைய உருவத்தில் மனத்தை நிறுத்தி தாரணை செய்யவேண்டும்? அந்த தாரணை எத்தகையதாயின், ராகத்வேஷாதியான புருஷனுடைய மனமலங்களை விரைவில் போக்கும்?' என்றான்.

புநீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! நெடுநேரம் உட்காருவதால் விளையும் ஸ்ரமத்தை ஜயித்துப் பராணவாயுவை ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொண்டு மனத்தை அடக்கி வென்று இந்திரியங்களைத் தடுத்து நிறுத்தி பகவானுடைய ஸ்தூலமான (மிகுதியும் பெரியதான) உருவத்தில் புத்தியாகிற ஸாரதியைக் கொண்டு தன் மனத்தை நிலை நிறுத்தவேண்டும். ஆகாயம் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் விசுவத்தையும் கார்ய காரண ஸ்வரூப முமாகிய ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அந்த பகவானுடைய உருவமே. அது மிகப்பெரிய வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் மிகப் பெரிதாயிருக்கும். அதில் போனதும் வரப்போகிறதும் இருக்கிறதும் ஆகிய இவை எல்லாம் புலப்படும், பூமி ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாசம் அஹங்காரம் மஹத்து என்னும் பேருடைய ஏழு ஆவரணங்களால் சூழப்பெற்ற இந்தப் ப்ரஹ்மாண்டமே சரீரமாகப் பெற்ற வனும் விராட்புருஷனாகிய அநிருத்த பகவானுடைய அம்சமும் ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்தவனுமாகிய பரமபுருஷனே தாரணைக்கு விஷயம். இவன் விராட்புருஷனுடைய அம்சமாகையால் வைராஜ புருஷனெனப்படுவான். இம்மஹா புருஷனுக்குப் பாதாள லோகத்தை உள்ளங்காலாகவும், ரஸாதலத்தைக் குதிகால்களும் நுனிக்கால்களுமாகவும், ஜகத்தையெல்லாம் படைக்குந் தன்மையாகிய அம்மஹா புருஷனுக்கு மஹாதலத்தைக் கால்கரடிகளாகவும், தலாதலத்தைக் கணைக்கால்களாகவும், ஜகத்தெல்லாம் சரீரமாகப் பெற்ற அம்மஹானு பாவனுக்கு ஸுதலத்தை இரு முழந்தாள்களாகவும், தலம் அதலம் இவைகளை இரண்டு துடைகளாகவும், மன்னவனே! பூலோகத்தை இடையின் முன் பாகமாகவும், புவர்லோகத்தைத் தடாகம்போன்ற கொப்பூழாகவும்,

கவும், இவ்வைராஜ புருஷனுக்கு ஜ்யோதிச் சக்ரத்தை
 மார்பாகவும், மஹாலோகத்தைக் கழுத்தாகவும், இவ
 னுக்கு ஜனோலோகத்தைமுகமாகவும், இவ்வாதி புருஷ
 னுக்குத் தபோ லோகத்தை நெற்றியாகவும் ஆயிரம் தலை
 களுடைய இம்மஹா புருஷனுக்கு ஸத்யலோகத்தைச்
 சிரஸ்ஸுக்களாகவும் த்யானிக்க வேண்டுமென்கிறார்
 கள். இந்தான் முதலிய தேவதைகள் இவனுக்கு புஜங்
 களென்றும், திசைகள் காதுகளென்றும், த்வனியென்
 றும் வர்ணமென்றும் இருவகைப்பட்ட சப்தம் இவனுக்கு
 ஸ்வரவேணந்த்ரியமென்றும், தன்னோடே தவனும்
 தனக்கு மேற்பட்டவனுமில்லாத இவ்வுத்தமனுக்கு அஸ்
 வினி தேவதைகள் முக்குகளென்றும் இவனுக்குச் சாந்
 தம் உக்ரம் முதலிய பல பிரிவுகளையுடையகந்தமே
 (வாசனை) க்ரானேந்த்ரியமென்றும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி
 வாயென்றும், த்யுலோகம் கண்களென்றும் ஸூர்யன்
 சக்ஷூரிந்த்ரியமென்றும், எங்கும் நிறைந்திருக்குந் தன்
 மையுள்ள இவ்வைராஜ புருஷனுக்கு அஹோராத்ரங்
 கள் (பகலிரவுகள்) இமைமயிர்களென்றும், நான்முக
 னிருக்குமிடம் புருவங்களென்றும், இவனுக்கு ஜலா
 பிமானி தேவதையாகிய வருணன் தவடைகளென்றும்,
 அறுவகைப்பட்ட ரஸமே நாக்கென்றும் சொல்லுகிறார்
 கள். எவ்வகையிலும் அளவிடமுடியாத இப்புருஷோத்
 தமனுக்கு வேதங்களைச் சிரஸ்ஸென்கிறார்கள். யமனைக்
 கோரைப்பற்களென்கிறார்கள். ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ள
 ஸ்னேஹமெல்லாம் இவ்விஷ்ணுவின் தந்தங்களாம். (பற்க
 ளாம்.) ஜனங்களை மதிமயங்கச்செய்கிற ஆச்சர்யமே அவ
 னது சிரிப்பு. பற்பல வகைப்பட்ட ஸ்ருஷ்டியெல்லாம்
 அவனுடைய கடைக்கண் பார்வை. அவனுக்கு ப்ரபஞ்
 சத்திலுள்ள லஜைஜயென்னும் பொருளை மேலுதடு.
 பிறர் பொருளை விரும்புகையாகிற லோபமே கீழுதடு.

தர்மமே ஸ்தனங்கள். அதர்மம் பின்புறம் (முதுகு). ப்ர
 ஹ்மதேவன் அவனுக்கு ஆண்குறி. மித்ரனும் வருண
 னும் வருஷணங்கள். ஸமுத்ரங்கள் வயிறு. பர்வதங்கள்
 எலும்பின் குவியல்கள். கங்கை யமுனை முதலிய நதிகள்
 நரம்புகள். மன்னவர் தலைவனே! ப்ரபஞ்சமெல்லாம் சரீர
 மாயிருக்கப்பெற்ற அம்மாஹாபுருஷனுக்கு வாயுவே
 முச்சுக்காற்று. இவனுக்கு கடையும் வயதும் செயலும்
 ஆகிய இவை ஸத்த்வரஜஸ்தமோ குணங்களின் கார்யமா
 கிய ப்ராணிகளின் ஸம்ஸாரமே. குருஸ்ரேஷ்டனே! ஜக
 த்தை யெல்லாம் அடக்கியாளுந்திறமையுடைய இவ்வீஸ்
 வரனுக்கு மேகங்களைத் தலைமயிர்களாக த்யானிக்கிறார்
 கள். எங்கும் பார்த்திருக்குந்தன்மையுள்ள இவ்விபுவுக்குக்
 காலே மாலே ஸந்த்யைகளே வஸ்த்ரங்களாம். இவனுக்கு
 ப்ரக்ருதியை ஹ்ருதயகமலமென்றும், ஸமஸ்த ஓஷதிக
 ளின் விகாரத்திற்கு ஹேதுவும் அங்ஙனம் ப்ரஸித்திபெ
 ற்றவனுமாகிய சந்த்ரனை மனதென்றும், மஹத் தத்
 வத்தை வ்யவஸாய சக்தியென்றும், அனைவர்க்கும் அந்த
 ராத்மாவாயிருக்கிற இவனுக்கு ருத்ரனை அஹங்கார
 மென்றும், குதிரை கோவேறு கழுதை ஓட்டையானே
 ஆகிய இவை நகங்களென்றும், மற்றை எல்லா ம்ருகங்
 களும் பசுக்களும் இவனுக்கு இடையின் பின்புறமென்றும்,
 வேதஸ்வரூபங்களான தித்திரி முதலிய பக்ஷிகள் இவ
 னுடைய அற்புதமான சிற்பஸாமர்த்யமென்றும் சொல்லு
 கிறார்கள். இவனுக்கு மந்த்ரமே புத்தி. இவனுக்கு
 மானிடவர்களெல்லோரும் வரஸஸ்தானம். கந்தர்வர்
 வித்யாதார சாரணர் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆகிய இவர்
 கள் இவனுக்கு ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரம். அஸுரக்கூட்
 டத்தில் சிறந்த ப்ரஹ்லாதன் நினைவு. ப்ரஹ்மணன்
 முகம். இவ்வைராஜனுக்கு க்ஷத்ரியன் புஜம். வைஸ்யன்

துடைகள். சூதரன் பாதங்கள். பல்வகைப்பட்டவரும் யாகத்திற்குரியவருமாகிய வஸு ருத்ராதிகளின் குணங்களைக் கூறும் மந்த்ரங்கள் அமைந்ததும் ஹவிஸ்ஸு முதலிய த்ரவ்யங்களால் நிறைவேற்றக் கூடியதுமாகிய யஜ்ஞாதி கர்மயோகமெல்லாம் இம்மஹா புருஷனுடைய ஆராதனரூபமான கர்மமாம். இங்ஙனம் வைராஜனென்னும் பேர்பூண்ட ஈஸ்வரனுடைய உருவத்தின் ஸந்தி வேசத்தை (நிலைமையை) உனக்கு நான் எங்ஙனம் மொழிந்தேனோ, இது இங்ஙனமே உள்ளது. மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர், மிகுதியும் பெரியதாகிய இந்த வைராஜனுடைய உருவத்தில் தமது யுக்தியால் மனத்தை நிலை நிறுத்துகிறார்கள். எல்லாம் தன்னில் அடங்கப்பெற்ற இந்த வைராஜனுடைய உருவமே தாரணைக்கு விஷயமாம். இந்த ஈஸ்வரனுடைய உருவத்திற்கு வெளிப்பட்டது ஒன்றுமே இல்லை. அவன் ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய ஜ்ஞானங்களால் அறியப்படுகிற பொருள்களெல்லாம் உள்ளும் புறமும் அடங்கப்பெற்று, ஸ்வப்னத்தில் பல ஜனங்களைப்பார்க்கிற ஒரு ஜீவன்போல் தோற்றுவான். இங்ஙனம் சேதனா சேதனஸ்வரூபமான ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் விகாரமற்றிருப்பான். மற்றும் ஆனந்தத்திற்கு விளை நிலமாகி ஆனந்தஸ்வரூபனுமாயிருப்பான். அத்தகையனான அம்மஹா புருஷனையே உபாஸிக்கவேண்டும். இவனையொழிய மற்றவையெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தில் விழுத்தள்ளிப் பாழ்செய்யும். அங்ஙனம் தான் ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்து பாழாகுந்தன்மையதும் பிறரையும் அங்ஙனமே விழுத்தள்ளிப் பாழாக்குவதுமாகிய மற்றை எதிலும் கால் தாழலாகாது.

முதல் அத்யாயம் முற்றிற்று.

வைராஜதாரணையின் மஹிமையும், வைராக்ய
ப்ரசம்ஸையும் முமுகூடங்கள் ஹ்ருதயத்
தில் உபாவிக்கவேண்டிய பரமாத்ம ஸ்வ
ரூப சிருபணமும், அங்கனம் உபாவிப்ப
வர்க்கு விளையும் அர்ச்சிராதிகதியின்
விவரணமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—முன்பு ப்ரஹ்மதேவன்,
வைராஜபுருஷனுடைய உருவத்தில் மனத்தை நிலை
திருத்தி த்யானிக்கையாகிற இந்த தாரணையால் ஆம்
மஹா புருஷனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவித்து அவ
னுடைய அனுக்ரஹத்தினால், ஸ்ருஷ்டிப்பதற்குரிய அநீ
வைப் பெற்று ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டிய பொருள்களெல்
லாம் உள்ளபடி நினைவில் நிச்சயமாகத் தோன்றப்பெற்று,
ப்ரளயத்திற்கு முன்பு எப்படி இருந்ததோ அப்படியே
வஸ்துக்களை யெல்லாம் படைத்தான். ஆகையால் இந்த
வைராஜதாரணை மிகுதியும் சிறப்புற்றது. வேதங்க
ளில் ஸ்வர்க்காதி பலன்களையும் சொல்லியிருக்கிறதே
அவையும் புருஷார்த்தங்கள் தானே. அவற்றிற்கு நாம்
யத்னஞ் செய்யவேண்டாமோ?' என்னில் 'சொல்லு
கிறேன், கேள். வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்
களை யெல்லாம் நாம் ஆதரிக்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை.
புத்தஸ்வரூபமாகிய வேதத்தின் வழி இதுவே. அது,
மேலான புருஷார்த்தங்களுக்கு இடமாகாத ஸ்வர்க்காதி
நாமங்களைச் சொல்லி அந்த ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தில்
புத்தியைச் செலுத்திப் புருஷனுக்கு அதே சிந்தையை
விளைக்கும். ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் விளையும் ரம்பா
ஸம்போகாதி ஸுகங்களைச் சொல்லக் கேட்டு புத்தி
அதில் கால்தாமழப்பெறும். ஸ்வர்க்காதிக்கள் பேரைக்
கேட்ட மாத்ரத்தில் அழகாகத் தோற்றமேயன்றி அனு
பவத்தில் அற்பமாயிருக்கும்; ஸாராம கற்றவைகளே.
ஆனால், ப்ராணிகளுக்கு ஹிதஞ் செய்வ முயன்ற வேதம்
இங்ஙனம் அற்ப ஸுகங்களில் மதிமயங்கச்செய்து வஞ்.

சிப்பது யுக்தமோ என்னில், அது காமாதியான அற்பு
ஸுகங்களில் கால் தாழ்ந்து வசப்படாமல் திரியும் ப்ராணி
களை வசப்படுத்துவதற்காக அத்தகைய க்ஷுத்ர புரு
ஷார்த்தங்களை எடுத்துரைக்கும். ஆகையால், புத்தி
சாலியாகி மேலான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் விருப்ப
முடையவன் அவற்றில் மனஞ் செலுத்தாமல் அதற்குத்
தகுந்த யத்னஞ் செய்யவேண்டும். இங்ஙனம் பேர்மாத்
ரத்தினால் ஸாரம்போல் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்காதியான
அற்பு புருஷார்த்தங்களுக்கு வேண்டிய செயல்களைச்
சொல்லி அவற்றில் புத்தியை நுழையச் செய்வது வேதத்
தின் வழி. மாயாமயமான இந்தப்ரபஞ்சத்தில் அனாகி
யான கர்ம வாஸனையால் உழல்கின்றவன் அந்த ஸ்வர்க்
காதியான க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்திற்கு வேண்டிய கர்
மங்களில் திரிவானாயின், மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தையும்
அதன் உபாயம் முதலியவற்றையும் பெறமாட்டான்.
ஆகையால் வேதங்களில் சொல்லுகிற பொருளெல்லாம்
ஆதரிக்கத் தக்கவைகளென்று ப்ரமிக்கலாகாது. வேதம்
ப்ராணிகளிடத்தில் ஆயிரம் மாதாபிதாக்களை விட
அதிகமான வாத்ஸல்யமுடையதே. அது ப்ராணிகளை
ஸம்ஸாரத்தினின்று கரையேற்ற வேண்டுமென்னும்
நினைவு கிரம்பப்பெற்றதே. ஆயினும் ப்ராணிகள் சிலர்
தாமஸஸ்வபாவர்களும் சிலர் ரஜஸ்வபாவர்களும் சிலர்
ஸத்த்வஸ்வபாவர்களுமாகிப் பலவகைப்பட்டிருக்கையால்
அவரவரிடத்தில் ப்ரீதியால் அவரவர்க்கு வேண்டிய ஹித
த்தை அறிவிக்கின்றது. அவற்றில் ரஜோகுண ஸ்வ
பாவர்களும் தமோகுணஸ்வபாவர்களும், ஸத்த்வகுண
ஸ்வபாவர்கள் ஆதரிப்பதான மோக்ஷபலத்தில் மனஞ்
செல்லப் பெறாமல் காமாதிகளில் கால் தாழ்ந்து ஸ்வா
தினமற்று உபாயமல்லாதவற்றில் உபாயமென்னும் புத்தி

யைச் செய்து பாழாய்விடுகிறார்கள். வேதம் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் ஸ்வபாவமாயிருக்கப் பெற்றவர்க்கு ஸ்வர்க் காதி பலன்களையும் அவற்றிற்கு வேண்டிய உபாயங்களையும் அறிவிக்கின்றது. கேவலஸத்த்வஸ்வபாவர்களுக்கு அவை துறக்கத் தக்கவைகள் என்றும், கர்மங்களையெல்லாம் மோஷத்திற்காகவே செய்யவேண்டுமென்றும் அறிவிக்கின்றது. ஆகையால் 'இது நன்று, இது தீது' என்று பிரித்தறியும் விவேகமுடையவன் மனஆக்கம் தவறாமல் தேஹ யாத்ரைக்காகக் கொண்ட அன்னம் பசு முதலியவற்றிலும் ஆஸக்திவைக்காமல், ஸ்வர்க்காதி பலன்கள் நஸ்வரங்கள் (அழியக்கூடியவை) என்றும் அற்பங்களென்றும் கிச்சயித்துப் பேர்மாத்ரத்தினால் ஸாரங்கள் (சிறந்தவை) போல் தோற்றுகிற போக்ய வஸ்துக்களில் தனக்கு எவ்வளவு ப்ரயோஜனப்படுமோ அவ்வளவே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; அற்பப்ரயோஜனங்களில் மனவிருப்பங் கொள்ளலாகாது. பலவகைப் பயன்களும் அவற்றிற்கு வேண்டிய பற்பல கர்மங்களும் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டிருப்பினும் அவற்றில் எவ்வளவால் சரீரயாத்ரையும் உபாஸனையும் (பகவானுடைய ஆராதனமும்) நிறைவேறுமோ, அவ்வளவே அங்கீகரிக்கவேண்டும். தனக்கு வேண்டிய பொருள் ஜன்மந்தர கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி வேறுவிதத்தில் ஸித்தமாயிருக்க, அற்ப புருஷார்த்தங்களிலும் அவற்றிற்கு வேண்டிய உபாயங்களிலும் யத்னஞ் செய்யலாகாது அப்படி மீறி யத்னஞ் செய்வானாயின், ஜன்மந்தரகர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி வரக்கூடியதே வருமன்றித் தான் செய்த யத்னத்திற்குத் தகுந்த பலன் விளையாது. வீண்ப்ரயாஸமே பலிக்கும். இதை அறிந்து அவற்றில் யத்னஞ் செய்யலாகாது. பூமி இருக்கையில் படுக்கைக்கா

கச் செய்யும் ப்ரயத்னங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? அஞ்சலி இருக்கப் பலவகை அன்னக் கலங்களைத் தேடுவதால் என்ன பயன்? உத்தரீயம் போன்ற திசைகளும், அரையாடைகள் போன்ற மரவுரிகளும் இவை முதலிய மற்றும் பலவும் இருக்கையில், வெண்பட்டு முதலியவற்றால் என்ன உபயோகம்? கிழிந்த துணிக்கந்தல்கள் வழியில் அகப்படாவிடவோ? இலை பூ காய் பழம் இவைகளைக் கொடுத்துப் பிறரைப் போஷிக்குந் தன்மையுள்ள வருஷங்கள் பிச்சையிடாவிடவோ? நதிகள் உலர்ந்துபோயினவோ? பர்வத குறைகள் மூடப்பெற்றனவோ? இவை யெல்லாம் ஒருவனை அடுத்து வேண்டிப் பெற வேண்டியவைகளன்றே. தாமே கிடைக்கக்கூடியவை கனல்லவா? ஒருகால், இவை அகப்படாமற் போயினும், ஸர்வேஸ்வரன் சரணம் அடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்க மாட்டானா யென்ன? இப்படி இருக்க, பணக் கொழுப்பினால் 'இது செய்யலாம், இது செய்யலாகாது' என்ற விவேகமற்றுக் கண் தெரியாதிருக்கின்ற ப்ரபுக்களை ஏன் அறிஞர்கள் அடுக்கவேண்டும்? அறிவுடையோர் அன்னபானாதிகளுக்காகவும் அற்ப ப்ரபுக்களை அடுக்கலாகாது. தன்மனம் இங்ஙனஞ் சொன்னபடியே திடமாக சிச்சயித்து வேறுவிஷயங்களில் விருப்பின்மையாகிற ஸித்தியைப் பெற்றிருக்கு மளவில், அறிஞனாயிருப்பவன் பரம புருஷனையே பற்றவேண்டும். அவனைப் பணிவதற்குத் தேடிப் போகவேண்டிய அவர்யமில்லை. அவன் உள்ளே புகுந்து அந்தராத்மாவாகி தரித்துக் கொண்டிருப்பவன். அவனால் தரிக்கப் பெற்ற நாம் நமக்கு தாரகனான அந்தப் பரமாத்மாவைப் பற்றுவதே யுத்தம். இங்ஙனம் நமக்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பது பற்றி அவனே நாம் ப்ரீதி செய்யத் தகுந்த இடம். பரமாத்மாவின் ஸம்பந்தத்தினால்லவோ பிள்ளை பெண்டிர் தேஹம் முதலியவை ஆத்மாவின் ப்ரீதிக்கிடமாகின்றன.

ஆத்மாவுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்ற அவன் ப்ரீ
திக்கிட மென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ ?
அவன் எல்லையில்லாத ஆகந்த ஸ்வரூபனாகையால் சிறந்த
புருஷார்த்தமும் அவனே ; மற்றும், தோஷங்களுக்
கெதிர்த்தட்டாகி ஜ்ஞானம் ஸக்தி பலம் ஐஸ்வர்யம் முத
லிய எல்லையில்லாத குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்;
எவ்வகையிலும் எல்லை முடிவு அழிவு இவையில்லாத
வன்; ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு ஹேதுவான அவித்யை
யைத் தொலைக்குந் திறமையுடையவன். இத்தகைய
னும் தன்னைப் பெறுதற்குத் தடை செய்கிற அவித்யை
யைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய அந்தப் பரமாத்மா
வை, அறிஞனாயிருப்பவன் வேறு விஷயங்களில் விருப்
பின்மையாலும் மஹாதந்த ஸ்வரூபனாகிய பரமாத்மா
வைப்பணியும் விருப்பத்தினாலும் மனக்களிப்புற்று வேறு
பயன்களினின்று மீண்டு மோக்ஷமொன்றே வேண்டு
மென்ற உருதியுடன் உபாஸிக்கவேண்டும். அத்தகைய
யான ஈஸ்வரனைச் சிந்திப்பதைத் தவிர்த்து அமங்கள
மான மற்றைப் பொருள்களைப் பற்றின சிந்தைக்கு
எவன்தான் இடம்கொடுப்பான் ? பசுக்களைப்போல்
ஆஹாரம் நிதிரை பயம் மைதுனம் ஆகிய இவற்றைத்
தவிர மற்றொன்றையும் அறிவாத மூடர்களே அங்ங
னம் அமங்களமான சிந்தைக்கு இடங் கொடுப்பார்க
ளன்றி அறிவுடையவன் எவனும் இடம் கொடுக்கமாட்
டான். அப்படி இடங் கொடுப்பவன் பசுவே. வைதரணி
(யமலோக நதி) போன்ற ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்து அதி
லும் தமது கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஆத்யாத்மிகம்
முதலிய மூன்று வகைப்பட்ட தாபங்களால் விளையும்
வருத்தங்களை ஜனங்கள் அனுபவிப்பதைக் கண்டு எவன்
தான் பரமாத்மாவைச் சிந்திப்பதை ஒழிந்து அமங்கள

மான மற்றவைகளைச் சிந்திப்பான் ? சில யோகீஸ்வரர்கள் தமது தேஹத்தினிடையிலுள்ள ஹ்ருதயத்தின் இடத்தில் வஸிப்பவனும் ஒட்டைச்சாணாவுடைய உருவமுடையவனும் (ஹ்ருதயத்தின் உள்ளளவுக்கொத்த அளவுடையவனும்) இரண்டு கைகளால் கமலம் சக்ரம் இவைகளையும் மற்ற இரண்டு கைகளால் சங்கம் கதை இவைகளையும் தரித்த மஹானுபாவனுமாகிய பரம புருஷனை, மனத்தை வேறு விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் தடுத்து நிலைநிறுத்துகிற அப்யாஸத்தினால் உபாஸிக்கிறார்கள். தெளிந்த முகமுடையவனும் தாமரையிதழ்போல் மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டழகிய கண்கள் அமைந்தவனும் கடம்பப்பூவின் தாதுபோல் பொன்நிறம் அமைந்த பீதாம்பர முடையவனும் திகழ்கின்ற பெரிய ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற ஸ்வர்ணமயமான தோள்வளைகளுடையவனும் ஜ்வலிக்கின்ற மஹாரத்னங்களால் இயற்றின கிரீடமும் குண்டலங்களும் அணிந்தவனும் மலர்ந்த ஹ்ருதய கமலத்தின் கர்ணிகையில் வைத்திருப்பதாக யோகீஸ்வரர்களால் த்யானஞ் செய்யப்பெற்ற தளிர்போன்ற பாதங்களுடையவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே அடையாளமாகப் பெற்றவனும் கழுத்திற்கு அருகாமையில் மார்பில் கௌஸ்துப மணி அணிந்தவனும் வாடாத சோபையுடையவனும் வனமாலையால் திகழ்கின்றவனும், அரை நூல் மாலையும் விலையுயர்ந்த மோதிரங்களும் தண்டைகளும் கைவளைகளும் அணிந்து மிக்க அழகுடன் ப்ரகாசிப்பவனும், நீகுநீகுத்து கிரீமலங்களாகிச் சுருண்டு இருண்டு அழகிய தலைமயிர்களால் மிகுதியும் விளங்குகின்ற முத்தில் திகழும் புன்னகையினால் அழகாயிருப்பவனும் கம்பீரமாகி விளையாடலால் விளைவதுமாகிய மந்தஹாஸ விலாஸம் பொருந்தின கண்ணோக்கத்துடன் திகழ்கின்ற புருவ

நெரிப்புக்களால் அறிவிக்கப்பெற்ற பேரருள் அமைந்தவ
 னும் சிந்தையில் தோற்றுபவனுமாகிய பரமபுருஷனை,
 மனம் தாரணையாக எவ்வளவு கிலேசிற்குமோ அவ்
 வளவு அம்மனத்தினால் கண்டு உபாஸிக்கவேண்டும்.
 தன்னைப் பற்றினாருடைய விரோதிகளைப் போக்கும்
 பொருட்டுக் கைதையத் தரித்து நிற்கும் பரமதயாருவாகிய
 பரமாத்மாவின் உருவத்தில் பாதம் முதற்கொண்டு மத்
 தஸ்யிதம் வரையிலுள்ள அங்கங்கள் முழுவதையும்
 ஒரே தடைவையில் த்யானிக்க வல்லமையற்றவன் அவற்
 றில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே புத்தியினால் த்யா
 னிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் அது
 நெஞ்சில் தோன்றி கிலேசிற்கும் வரையில் த்யானித்து
 கிலேசின்ற பிறகு அதைவிட்டு மற்றோரவயவத்தை நெஞ்
 சில்கொண்டு கிலேசிற்கும் வரையில் த்யானிக்கவேண்டும்.
 இங்ஙனம் கிலேசின்ற அவயவங்களெனவ் வொன்றையும்
 விட்டு மேன்மேலுள்ள அவயவங்களை த்யானித்து நெஞ்
 சில் கிலேசிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். புத்தி அவய
 வங்களை த்யானிப்பதில் கலவரப்படாமல் தெளிவுபெறும்
 வரையில் உள்ளங்கால் குதிகால் நுணிக்கால் முதலிய
 அவயவங்களை மனத்தில் கிறுத்தி த்யானிக்கவேண்டும்
 உலகத்தில் மேன்மையுற்ற ப்ராஹ்மாத்மி தேவதைகளும்
 தனக்குத் தாழ்ந்திருக்கப் பெற்றவனும் ஜகத்தையெல்
 லாம் அடக்கி ஆளுந்திறமை யுடையவனும் ஸர்வஜ்ஞ
 னும் (எல்லாம் அறிந்தவனும்) கீழ்ச்சொன்ன உருவ
 முடையவனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தியோகம்
 (சுபாஸ்ரயமான அவனது உருவம் முழுவதையும் இடை
 வீடின்றி மிகுந்த ப்ரீதியுடன் த்யானிக்குந்திறமை)
 உண்டாகும் வரையில், அஃஸ்ரயமாய் அனுஷ்டிக்கவேண்
 டிய நித்யகர்மங்கள் முடிந்தபின்பு கீழ்ச்சொன்ன லக்ஷ
 ணங்கள் அமைந்த பரமபுருஷனுடையபெரிய உருவத்தை

மனலுக்கத்துடன் ஒவ்வோரவயவமாக த்யானிக்க வேண்டும். இங்ஙனம் அவயவங்களெல்லாம் கலக்க மின்றித் தோற்றினபின்பு அந்தகைய அவயவங்கள் அமைந்த சுபாஸ்ரயமான பகவானுடைய உருவத்தை இடைவிடாமல் ப்ரீதியுடன் த்யானிக்கும்படியான பக்தி யோகத்தை சிலைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இவ் வாறு பக்தியோகத்தில் முயற்சிகொண்டவன் அந்த பக்தி யோகம் கைபுகுந்தபின்பு அதை சிறைவேற்றிக்கொடுத்த சரீரத்திற்குக் காரணமான ப்ராரப்தகர்மம் முடிக்கிற ஸமயத்தில் அந்தச் சரீரத்தைவிட விறுப்புறுவானாயின், கங்கையின் கரை முதலிய தேசவிசேஷங்களிலாவது உத்தராயணம் முதலிய காலவிசேஷங்களிலாவது மனத் தைப்பற்றி விடலாகாது. 'சரீரம் முடிக்கிற காலம் வந்த தே. இதைப்பரிசுத்தமான கங்கைக்கரை முதலிய இடங்களில் கொண்டு போய் விடுவோம், தக்ஷிணய. னம் முதலிய காலங்களில் மரணம் வரின் ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டு மாகையால் பரிசுத்தமான உத்தராய ணம் முதலிய காலங்களை எதிர்பார்ப்போம்' என்று சிந் திக்கலாகாது. ஆனால் என்னசெய்யவேண்டு மென்னில், ப்ராணவாயுவை அடக்கி ஜயித்து சிர்ப்பயமான இடத் தில் ஸுகமாயும் மென்மையுடையதுமான ஆஸனத்தில் உட்கார்த்து மனத்தினால் ப்ராணன்களையும் இந்திரியங் களையும் அடக்கவேண்டும். பகவானுடைய உபாஸனையால் சிர்மலமானதும் மோக்ஷம் தவிர மற்றொன்றும் வேண்டியதில்லை பென்கிற உறுதியுடன் கூடினதுமான தனது புத்தியினால் மனத்தை அடக்கி, அந்த புத்தியை ஜீவாத்மாவினிடத்திலும், அந்த ஜீவனைப் பரமாத்மா வினிடத்திலும் ஸமர்ப்பித்து ஸந்தோஷம் அடைந்து அவஸ்ரயமான நித்யகர்மங்களைச் செய்வதையுந் துறந்து பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையே த்யானித்துக்கொண்

புருக்கவேண்டும். ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளையும் மற்ற எல்லோரையும் அடக்கி ஆளும் ப்ரபுவானகாலம் அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் எதுவுஞ்செய்ய வல்லதன்று. அங்ஙனம் காலத்திற்குட்பட்ட ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள் ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் நியமிப்பவராயினும் காலத்தையும் காற்கடைக் கொள்ளுந் திறமையான அந்தப் பரம புருஷனிடத்தில் தங்கள் ப்ரபுத்வம் தலையெடுக்கப் பெற மாட்டார்கள். இனி அந்த தேவதைகளுக்கு உட்பட்ட ப்ராணிகள் அவனிடத்தில் எதுவுஞ்செய்யவல்லவரன் றென்று சொல்லவேண்டுமோ? இப்படி எல்லோரையும் அடக்கி ஆள்பவனும் தன்னை அடக்கி ஆள்பவன் என யுமில்லாதவனுமாயிருப்பான் அம்மஹானுபாவன். மற்றும், அவனிடத்தில பாக்ருதியும் அதன் குணங்களான ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களும் அதன் கார்யமான மஹத்து அஹங்காரம் முதலியவைகளும் தந்தமது கார்யத்தைச் செலுத்த வல்லமையற்றவைகளே. வே தாந்தங்கள், அவனுக்கு உட்படாது ஸ்வதந்த்ரமாயிருக் கும் வஸ்து எதுவுமேயில்லை யென்று தெரிவிப்பனவாகி, மற்ற எதிலும் நடப்பின்றி (தாத்பர்யமின்றி) அவன் ஸ்வரூபத்தை எல்லாவற்றிலும் சிறப்புற்றதென்று மொழிகின்றன. ராகம் தவேஷம் முதலிய தோஷங் களால் மனக்கலக்க முறுகை தவிர்ந்து அனைவரும் ஆராதிக்கத் தகுந்தவனும் அத்தகையனுமாகிய அந்த பகவானுடைய உருவத்தை நிகரில்லாத நட்புடன் மனத் தினால் அடிக்கடி ஆலிங்கனஞ்செய்து மற்றைச் செயல் களெல்லாவற்றினின்று நிவ்ருத்தி (ஓய்தல்) பெறவேண் டும். இங்ஙனம் பகவானுடைய உருவத்தையே மனனஞ் செய்யும் பக்தியோக முடையவன் சரீரத்தைத் துறக்க இவ்வாறு முயற்சி செய்யவேண்டும். அவன், எல்லாம் ப்ர ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமென்று நிலைநின்றமதியுடையவனாகி அந்

தப் பரம புருஷனை த்யானிக்கும் ஜ்ஞானமே கண்ணாகப் பெற்று அதன் ஸாமர்த்யத்தினால் கர்மவாஸனையைச் சிறிதும் தீண்டவொட்டாமல் தொலைத்துத் தன் குதிகாலால் மூலாதாரத்தைத் தகைந்து ஆயாஸத்தை வென்றவனாகி ப்ராணவாயுவை நாபி முதலிய ஆறு இடங்களில் உயர்த்தவேண்டும். மணிபூரக மென்னும் பேருடைய நாபியிலிருக்கும் ப்ராணவாயுவை அனாஹத மெனப்படுகிற ஹ்ருதயகமலத்தில் ஏறச் செய்து அதிநின்று உதானவாயு ஸஞ்சரிக்கும் க்ரமத்தில் கழுத்திற்கு அருகாமையான மார்பிலுள்ள விசுத்த சக்ரமென்னும் இடத்திலும், தான் பெறவேண்டிய பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை மறவாமல் த்யானித்துக் கொண்டே மனத்தை நன்றாக அடக்கி, அவ்வாயுவை அதிநின்று தனது நாக்கின் அடிபாகமாகிய முன்சொன்ன விசுத்த சக்ரத்தின் நுணியிலும் மெல்ல மெல்ல ஏறச்செய்யவேண்டும். பிறகு கண்கள் இரண்டும் கரதுகள் இரண்டும் மூக்கின் த்வாரங்கள் இரண்டும் வாயொன்றும் ஆகிய ஏழு ஸ்தானங்களையும் நன்றாகத் தகைந்து அந்த நாக்கின் அடிபாகத்தினின்று அவ்வாயுவைப் புருவத்தின் மத்பத்திலுள்ள ஆஜ்ஞா சக்ரமென்னும் இடத்திற்குக் கிளப்பிக்கொண்டு வரவேண்டும். வேறு விஷயங்களில் விருப்பின்று அந்தப் புருவத்தினிடையில் அரைமுஹூர்த்தகாலம் நின்று தான் பெறவேண்டிய விஷயத்தில் ஜ்ஞானம் சிறிதும் தடை படப்பெறாமல் பரமாத்மாவைப் பெற்றதாக அனுஸந்தித்துச் சிரக்கபாலத்தைப் பிளந்து கொண்டு ஸ்தூலதேஹத்தைத் துறக்கவேண்டும். அப்பால் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் சென்று பரமாத்மாவின் ஸ்தானமாகிய பரமபதம் போய்ச்சேருவான். இங்ஙனன்றி ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை விரும்புமவர் தூமாதிமார்க்கத்தினால் அந்த லோகங்களுக்குப் போக

வேண்டும். அந்த ஞானாதி மார்க்கத்தினால் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்குப் போகும்வர் ஸங்கதியைப்பற்றிச் சிறிது எடுத்துரைக்கிறேன் கேட்பாயாக. ஓ மன்னவனே ! பரஹ்மதேவனுடைய லோகத்திற்காவது ஆகாயத்தில் விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு திரியும் ஸித்தர்கள் வினையாடுமிடமும் அணிமை முதலிய அஷ்டைஸ்வர்யங்கள் அமைந்ததுமாகிய ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்காவது போக விரும்புவானாயின், மாணம் உண்டானபின்பு மனஸ்ஸோடும் இந்திரியங்களோடுங் கூடவே போக வேண்டும். ஸ்வர்க்காதி போகங்களை விரும்பி அண்டத்திற்குட்பட்ட அந்தந்த லோகங்களுக்குப் போகவிரும்புவோர் பூதஸூக்ஷ்மங்களும் இந்திரியங்களும் அமைந்த லிங்கசரீரத்தோடு கூடவே போவார்கள். பரப்ரஹ்மத்தைப் பெறவிரும்பி அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் பாம்பதம் போகும்வன் சிறிது வழி கடந்தபின்பு அந்தச் சரீரத்தை இடையிலேயே துறந்து செல்வான். பரமபுருஷனைப் பெறவிரும்பி அவனிடத்தில் பக்தியேமாகஞ் செய்யும் வழியில் செல்லாமல், தான் பரமாத்மாவுக்கு உட்பட்டவனென்றும் அவனே தனக்கு எல்லாவுறவென்றும் இசையாமல் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகப் ப்ரமித்து அத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பெறவிரும்பி ஆத்மோபாஸனஞ்செய்கிறவர்கள் வாயு ரூபமான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் பாதாளம் பூமி ஸ்வர்க்கம் என்கிற மூன்று லோகங்களுக்கு வெளிப்பட்ட ¹ ஜனலோகம் முதலிய லோகங்களுக்குச் செல்சிறுர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாஸ்த்ரங்களால் வினையும் ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம் யமம் நீயமம் ஸமாதி இவை நேரப்பெற்றவர்போகும் லோகங்கள் கேவல கர்மயோகத்தை ஆசரிப்பவர்க்கு நேராவாம். அர்ச்சிராதி கதியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. பகவானைப் பெறவிரும்புமவர் செல்லும் வழியும் முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்லும் பகவானுடைய

1. இது மதாந்தரானுவாதம்.

தேஜஸ்ஸினால் வெளிச்சமுற்றுத் திகழ்வதுமாகிய ஸுஷுமனையென்னும் நாடியின் வழியால் சரீரத்தினின்று வெளிக் கிளம்பி ஆகாசமார்க்கத்தினால் சென்று ஆதிவாஹிக தேவதைகளில் முதல்வனாகிய அக்னியிடம் போய்ச்சேருவான். அப்பால் புண்யபாபங்கள் தொலையப்பெற்று, மன்னவனே! ஸூர்யனுக்கு அப்புறத்திலிருக்கின்ற ரிம்சுமார சக்ரம் போய்ச்சேருவான். ஸூர்யன் சந்த்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களும் மற்ற ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களும் ஆகிய இவற்றிற்கு இருப்பிடமும் விஷ்ணுவின் ஸ்தானமும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த பெரியோர்களால் கமஸ்கரிக்கப்படுவதுமாகிய ரிம்சுமாரசக்ரத்தைக் கடந்து புண்யபாபங்கள் தொலையப்பெற்று மிகுதியும் ஸூக்ஷ்மமான லிங்க சரீரத்துடன் ஸஹாயமின்றித் தனியாகவே சென்று கல்பம் வரையிலும் ஜீவித்திருக்கும்படியான ஆயுளையுடைய தேவதைகள் விளையாடலுற்றிருக்கும் தேசமாகிய ஜனலோகம் போய்ச்சேருவான். இங்ஙனம் போகிற முழுக்ஷு புண்யபாபங்கள் தொலைந்து ஜ்ஞான ஸங்கோசமும் தீர்ந்து த்ரிகாலங்களிலுமுள்ளவற்றையெல்லாம் அறியுந்திறமை நேரப்பெற்றிருக்கையால், கீழ்பாதாளத்திலிருக்கிற ஆதிசேஷனுடைய முகத்தினின்றுண்டான (ருத்ரகணத்தின் நெற்றிக்கண்) நெருப்பினால் ஜகத்தெல்லாம் எரிந்து போகுந்தன்மையதாகையால் அனைத்திற்கும் மரணம் தவருதிருப்பதைக்கண்டு இவையெல்லாம் ஹேமமென்று அறிந்து அவற்றில் கண்வைக்காமல் இரண்டு பார்த்தம்வரையிலும் அழியாதிருப்பதும்ஸீத் தேஸ்வர்கள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற விமானங்களையுடையதும் மற்றை லோகங்களைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றதுமாகிய அந்தப்ரஹ்மதேவனது லோகங்களினின்று புறப்படுவான். அந்தப்ரஹ்மதேவனது லோகத்தில் சேரகம்

கிழத்தனம் மரணம் துக்கம் குளிர்காற்று வெயில் மழை
இவை முதலிய எதையேனும் பற்றி நோக்கூடிய எவ்
வித பயமும் நேராது. அத்தகைய அந்த நான்முகனது
உலகத்திலும் இதோ புலப்படுகிற ப்ரபஞ்சத்தைக்காட்
டில் விலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை
அறிந்த மஹானுபாவர்கள், கர்மத்தினால் விளைவதும்
எல்லையில்லாத பலவகை துக்கங்களுக்கு விளைவிலமுமா
கிய ஸம்ஸாரம் தீரப்பெறாமல் மனவருத்த முறுவதைக்
கண்டு அந்தச்சதுர்முக லோகத்தினின்று புறப்பட்டுப்
பெரும்பாலும் மண்ணால் இயற்றப்பெற்ற அண்டகடா
ஹத்தை அடைந்து அதினின்று புறப்பட்டுக் கீழ்ச்சொ
ன்ன ஸ்வரூபமுடையவனாகவே பயமின்றி ஆவரணஜலத்
தைச்சேர்ந்து அதினின்று புறப்பட்டு, சுயமாளரிக்கு
மோவென்னும் சங்கையில்லாமையால் விரைவின்றிக் கட்
டியாயிருக்கிற ஆவரணாக்கியை அடைந்து அக்னிமய
மான உருவத்துடன் அதினின்று புறப்பட்டு ஆவரணவா
யுவை அடைந்து வாயுமயமான உருவத்துடன் அதினின்
று புறப்பட்டுத் தன் கார்யமான வாயு முதலியவற்றைக்
காட்டிலும் பெரியதும் தனக்கு அஸாதாரணமான சப்
தத்தை அடையாளமாக வுடையதுமாகிய ஆவரணாகா
சத்தை அடைந்து ஆகாச உருவமுடையவனாகி அதி
னின்று புறப்படுவான். ஒவ்வொரு ஆவரணத்தினின்று
புறப்படும்பொழுதும் அந்தந்த ஆவரணத்தின் உருவ
முடையவனாகவே புறப்படுவான். ப்ரஹ்மலோகம் வரை
யிலுள்ள சப்தாதிகளில் ஆதரமில்லாமலே போவான்.
அண்டத்தின் ஆவரணங்களாகிய பூமி முதலிய பஞ்ச
பூதங்களின் குணங்களை அனுபவித்துக் கொண்டே
செல்வான். தனது ஸஞ்ஜம சரீரத்திலுள்ள க்ரண
இந்திரியத்தினால் (மூக்கினால்) ஆவரண பூமியின் குண
மான கந்தத்தையும், ரஸந இந்திரியத்தினால் (நாக்கினால்)

ஆவரணஜலத்தின் குணமான ரஸத்தையும், சக்ஷுரிந் த்ரியத்தினால் (கண்ணால்) ஆவரணதேஜஸ்ஸின் குணமான ரூபத்தையும் த்வகிந்த்ரியத்தினால் (உடம்பின் தோலால்) ஆவரணவாயுவின் குணமான ஸ்பர்ஸத்தையும், ஸ்ரோத்ரேந்த்ரியத்தினால் (செவியினால்) ஆவரணாகாசத்தின் குணமான சப்தத்தையும், அந்தக்கரணத்தினால் (மனத்தினால்) அபிப்ராயத்தையும் க்ரஹித்துக் கொண்டு அந்தந்த பூதங்களைப் பிளந்துகொண்டு செல்வான். அந்த யோகியானவன், நடந்து சென்று தன் கார்யமூலமாய் மாறுந்தன்மையதும் திசைகள் காற்று முதலிய தேவதைகளால் அதிஷ்டானஞ் செய்யப்பெற்ற இந்த்ரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் ஆகாயம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் அவற்றின் ஸூக்ஷ்மங்களான ஸப்தாதி களுக்கும் ஜ்ஞானேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதும் ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்று வகைப்பட்டதுமாகிய அஹங்காரதத்வத்தை அடைந்து அத்துடன் கூடவே விஜ்ஞானமென்னும் பெயருடைய மஹத்தத்வத்தை அடைவான். அதினின்று புறப்பட்டு ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் என்றக் குறைவுகளின்றி ஒத்திருக்குந்தன்மையதான ப்ரக்ருதியிடம் போய்ச்சேருவான். அதினின்று புறப்பட்டு அதி னெல்லையைக் கடந்து புண்யபாபங்களற்றுப் பரிசுத்தமாயிருப்பதாகிய ஸூக்ஷ்ம உருவத்துடன் பசி தாஹம் முதலிய விகாரங்களற்றவனும் எல்லையில்லாத மஹாநந்த ஸ்வரூபனுமாகிய பரமாத்மாவை, அத்தகைய ஆநந்தத் துடன் பெறுவான். பகவானிடங்கொண்டு சேர்ப்பதாகிய இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் எவன் போவானோ, அவன் மீளவும் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் கர்மத்தினால் வரும் தேஹத்தைப் பெறமாட்டான். சூமாத்ரி

மார்க்கமென்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்றும் வழங்கி வருகிற இவ்விரண்டு வழிகளையும் வேதம் அறிவிக்கின்றது. இவை அனாதிகளாயிருப்பவை. மன்னவனே! நீ கேட்டவழிகளும் இவையே. இவற்றை நான் உனக்கு உள்ளபடியே மொழிந்தேன். ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாகிய பகவான் முன்பு கல்பராதியில் நான் முகனால் ஆராதிக்கப் பெற்று மனக்களிப்புற்று இம்மார்க்கங்களை அவனுக்கு மொழிந்தான். ஆகையால் இவை அனாதிகளாயிருப்பவை. ஸம்ஸாரத்தில் இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் காட்டிலும் மங்களகரமான மார்க்கம் மற்றொன்று கேள்விப்பட்டதில்லை. இம்மார்க்கத்தைச் சிந்தை செய்யினும், அனைவர்க்கும் அந்த ராத்மாவாகிய பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் உண்டாகப் பெறுவான். ஆகையால் எக்காலத்திலும் மறவாமல் இம்மார்க்கத்தைச் சிந்தை செய்யவேண்டும். பகவானென்று சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவே ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமான பரப்ரஹ்மம். அவனிடத்தில் பக்தி செய்கையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம். புத்தியினால் சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் ஒரு தரத்திற்கு மூன்று தரமாக ஆராய்ந்து பார்த்து 'எல்லையில்லாத ஆதந்த ஸ்வரூபனும் விகாரங்களற்றவனுமாகிய பரமாத்மாவைச் சேர்ந்து அவனைக் கைவிடாமல் அனுபவித்து அவ்வனுபவத்தினால் விளையும் ஆதந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுந்த பணிவிடைகளைச் செய்து நிலைபெறுகையாகிற மேலான புருஷார்த்தபானது எந்த உபாயத்தினால் உண்டாகுமோ, அந்த கைய பக்தியோகமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம்' என்று மிகுந்த வல்லமையுடைய உலகமெல்லாம் சிச்சயித்திருக்கின்றது. 'கண்ணுக்குத் தெரியாத பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் எப்படி உண்டாகும்? ஆகையால் அவ

னைப்பெற்று அனுபவித்துப் பணிவிடைகள் செய்கையா
கிற மஹாநந்தம் உண்டாவதற்குப் ப்ரஸக்தி இல்லையே'
என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். கண்ணுக்குப்
புலப்படக்கூடிய மஹத்து முதலிய கார்யங்களால் அவற்
றிற்குக் காரணமான பரமபுருஷனை அனுமானிக்கலாம்.
அனுமானித்தறிகை மாத்ரமே அன்று; அவனுடைய
ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை அறிவிக்கிற வேதங்களா
லும் அவற்றின் பொருள்களை எளிதில் தெளிவாக
எடுத்துரைக்கின்ற ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணங்களாலும்
அவனை அறியலாம். அங்ஙனம் அறிந்தபடியே யோக
மார்க்கத்தினால் சுத்தி செய்யப் பெற்ற மனத்தில் த்யா
னித்து அவனிடத்தில் பக்தியோகம் செய்து அவனைப்
பெற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்கலாம். ஆகையால்
மன்னவனே! மனிதராகப் பிறந்தவரனைவரும் தன்னைப்
பற்றினுருடைய பரபங்களைப் போக்குந் தன்மையான
பகவானையே ஸர்வ ப்ரயத்னத்தினாலும் ஸர்வகாலத்தி
லும் செவிகளாகக் கேட்பதும் வாயார வாழ்த்துவதும்
நெஞ்சார நினைப்பதும் செய்யவேண்டும். மன்னவனே!
யோகமார்க்கத்தினால் மனத்தைத் தெளிவித்துக்
கொண்டு அம்மனத்தினால் பகவானை த்யானித்து பக்தி
யோகம் செய்து அவனைப் பெறுகை வருத்தமென்றும்
இதில் பல இடையூறுகள் நேருமென்றும்¹ ஸ்வரூபத்
திற்குப் பொருந்தாதென்றும் நினைப்பாயாயின், மற்றுரு
பாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பெரியோர்கள்
பாடுகிற பகவானுடைய கதைகளாகிற அம்ருதக்கைத்
தமது செவிகளில் சிறைத்துக்கொண்டு பானஞ் செய்
வார்களாயின், அவர்கள் சப்தாதி விஷயங்களால் கலக்க

1. பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ரிய கர்ப்ப
மான உபாய பரிக்ரஹம் பொருந்தாதென்றும், பகவானையே உபாய
மாகப் பற்றுகை மிகவும் பொருந்துமென்றும் கருத்து.

முற்ற மனத்தைத் தெளிவித்துக்கொண்டு அந்தபகவா
னுடைய பாதாவிந்தங்களைப் பெறுவார்கள். பேரியோ
ர்களைப் பணிந்து அவரிடம் பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப
குண விபூதிகளை உள்ளபடி அறிந்து அவனையே சர
ணம் அடைந்து அவனது குணங்களை அனுபவித்துப்
பொழுது போக்குமவர்க்கு அம்மஹானுபாவன் மனமல
ங்களைப் போக்கி அனாயாஸமாகவே சரீரத்தின் முடிவில்
அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் அழைத்துக்கொண்டு
போய்த் தனது லோகமான பரமபதஞ் சேர்ப்பித்து
மஹாதந்தஸ்வரூபனாகிய தான் அவரிடம் பணிவிடை
கொண்டு அவர்களை வாழ்விப்பான். இரண்டாவது அத்
யாயம் முற்றிற்று.

— — — — —

மற்ற தேவதைகளெல்லாம் க்ஷுத்ரபலன்
களைக்கொடுப்பவரென்றும், பகவானொரு
வனே ஸமஸ்த பலன்களையும் மோக்ஷத்
தையும் கொடுப்பவனென்றும் கூறுதல்,

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! மானிடனா
ய்ப் பிறப்பது பெரும்பாலும் அரிது. தெய்வாதீனமாய்
ஒருகால் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்களிலும் மதிச்சிறப்
புடையோர் கிடைப்பது அரிது. அங்ஙனம் மானிடராய்ப்
பிறந்து மதிச்சிறப்பும் உடையராகி மரணம் சமீபிக்கப்
பெற்றவர் ஏதேது செய்யவேண்டுமோ, இதையெனக்குச்
சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டாயே, இதையெல்லாம்
உனக்கு இங்ஙனம் சொல்லிமுடித்தேன். இனி, காமப
லன்களை விரும்புவோர் ஆராதிக்க வேண்டுந் தேவதைக
ளைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்
தை (ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸை) விரும்புமவன் வேதத்திற்கு
ப்ரபுவான (வேதங்களை யெல்லாம் குறைவறவுணர்ந்த)
ப்ரஹ்ம தேவனை உபாஸிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களின்

வலிவை விரும்புமவன் இந்த்ரனையும், ப்ரஜைகளை விரு
ம்புமவன் தக்ஷர் முதலிய ப்ரஜாபதிகளையும் உபாஸிக்க
வேண்டும். சோரபையை விரும்புமவன் ஆச்சர்ய சக்தியு
டையவனும் விஷ்ணுபத்னியுமாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை
யும், தேஜஸ்ஸைவிரும்புமவன் ஸூர்யனையும், பணத்தை
விரும்புமவன் அஷ்டவஸுக்களையும் உபாஸிக்கவேண்
டும். வீர்யத்தை விரும்புமவன் ருத்ரர்களை உபாஸிப்பா
னாயின் சிறந்தவீர்ய முடையவனாவான். அன்னத்தையு
ம் பக்ஷயத்தையும் விரும்புமவன் அதிதியையும், ஸ்வர்
க்கத்தை விரும்புமவன் அதிதியின் புதல்வர்களையும்,
ராஜ்யத்தை விரும்புமவன் ஸாத்யர்களையும், ஆயுளை
விரும்புமவன் அஸ்வினிகேதவதைகளையும், புஷ்டியை
(தேஹபலத்தை) விரும்புமவன் பூமி தேவியையும்,
தானிருக்கும் ஸ்தானத்தினின்று நமுவாமல் நிலைசினறி
ருக்க விரும்பும் புருஷன் உலகங்களுக்குத் தாய்மார்க
ளாகிய த்யாவரபூமிகளையும் (ஆகாயபூமிகளுக்கு அதிஷ்ட
ான தேவதைகளிருவரையும்), அழகை விரும்புமவன்
கந்தர்வர்களையும், ஸ்த்ரீகளை விரும்புவன் அப்ஸரஸ்த்ரீ
களில் சிறந்த ஊர்வசியையும், எல்லோர்க்கும் ப்ரபுவா
யிருக்க விரும்புமவன் பரமேஷ்ட்டியையும், யஸஸ்ஸை
விரும்புமவன் யஜ்ஞஸ்வருபனான விஷ்ணுவையும், பொ
க்கசத்தை விரும்புமவன் வருணனையும், வித்யையை
விரும்புமவன் ருத்ரனையும், தம்பதிகள் ஒருவர்மேல்
ஒருவர் ப்ரீதியாயிருக்க விரும்புமவன் பதிவ்ரதையான
பார்வதியையும், தர்மத்தை விரும்புமவன் உத்தமஸ்ரீலோ
கனான விஷ்ணுவையும், ஸந்தான வருத்தியை விரும்பு
மவன் பித்ருதேவதைகளையும், பாதை நீங்கி ஸுகமா
யிருக்க விரும்புமவன் யக்ஷர்களையும், பலத்தை விரும்பு
மவன் மருத்கணங்களையும், ராஜ்யத்தை விரும்புமவன்
மனுதேவதைகளையும், சத்ருவை அழிக்க விரும்புமவன்

ராஷ்டிரஸர்களுக்கும், காமஸுக்ங்களை விரும்புமவன் ஸோமனையும் (சந்திரனையும்), வைராக்யத்தை விரும்புமவன் பரமபுருஷனையும் உபாஸிக்கவேண்டும். வைராக்யத்தை விரும்புமவனும், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸம் முதலியவை யெல்லாவற்றையும் விரும்புமவனும், இவற்றில் எதையும் விரும்பாமல் ஆழ்ந்த மதியுடையவனாகி மோக்ஷத்தையே விரும்புமவனும் தீவ்ரமான பக்தியோகத்தினால் பரமபுருஷனை ஆரதிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் பகவானை ஆரதிக்குமவர் பாகவதர்களை ஸஹவாஸஞ் செய்து அதன்மூலமாய் அந்த பகவானிடத்தில் அழியாத பக்திவினையப்பெறுவார்களாயின், உடனே அவர்களுக்கு மோக்ஷம் உண்டாவது ஸித்தமே. அந்த பக்தி உண்டாகும் வரையிலுமே விளம்பமன்றி அசுண்டான பின்பு விளம்பமே இராது. ஆகையால் பாகவத ஸஹவாஸத்தினால் பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற பக்தியை வினை வித்துக்கொள்ளவேண்டும். பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடைய பெரியோர்களிடஞ் சென்று பகவானுடைய கதைகளை அவர்கள் சொல்லக் கேட்பார்களாயின், அவனிடத்தில் பக்தி அனாயாஸமாக விளையும். பகவானுடைய கதைகளைக் கேட்குந் தசையில், ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் கார்யமான ஊர்மி சக்ரமெனப்படுகிற பசி தாஹம் சோகம் மோஹம் மூப்பு மரணம் ஆகிய இவைகள் தொலையப் பெற்ற நல்ல திருந்தியஜ்ஞானமும் மனத்தெளிவும் கர்ம லோகம் பேகலோக மென்கிற இரண்டு லோகங்களிலுமுள்ள சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பின்மையும் மோக்ஷத்திற்குறிய மார்க்கமாகிய பக்தியும் ஆகிய இவை யெல்லாம் வினையுமாயின், அத்தகைய பகவானுடைய கதைகளில் ஸந்தோஷத்துடன் எவன்தான் விருப்பஞ் செய்யமாட்டான்?, என்றார்.

ஸௌனகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸ்ரீசுகர் மொழிந்ததைக்கேட்டு பரதவம்சத்தில் சிறந்த மன்ன வன் பரீக்ஷித்து பரப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவரும் சப்த ப்ரஹ்மத்தில் ஆழ்ந்தவரும் வ்யாஸமஹர்ஷியின் புதல்வருமாகிய ஸ்ரீ சுகரைக் குறித்து மீளவும் என்ன வினாவினான்? ஸகுதரே! இதைக்கேட்க விரும்புகிற எங்களுக்கு நீர் இதை மொழிவீராக. நீர் எல்லாம் அறிந்த வரல்லவா. பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களின் ஸபையில் பகவானுடைய கதைகளை உட்கொண்ட உரைகளே நடையாடும். இது நிச்சயம். பாண்டவர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவனும் மஹாரதனுமாகிய அமமன்னவன் பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்களில் சிறந்த வன். ஏனென்னில், அவன் பால்யத்தில் பிள்ளைகள் விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவிகளைக்கொண்டு விளையாடும் பொழுது க்ருஷ்ணனை ஆரதிக்குஞ் செயலையே விளையாடலாகக் கொண்டானல்லவா. ஆகையால் அவன் பால்யம் முதற்கொண்டே பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய வன். மஹானுபாவரான வ்யாஸகுமாரரும் அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனையே எல்லாவிதத்திலும் முக்யமாகவுடையவர். இப்படி இருவரும் சிறந்த பாகவதர்களாகையால் அவர்களுக்கு நேர்ந்த ஸம்வாதத்தை நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோம். பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்கள் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் சேருவார்களாயின், பகவானுடைய குணங்கள் அமைந்து கம்பீரங்களான கதைகளே நடக்குமல்லவா. இந்த ஸூர்யன் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாகி, உத்தமஸ்ரீலோகனாகிய பகவானுடைய கதை நடையாடப்பெற்றுக் கழிந்தக்ஷணம் தவிர ப்ராணிகளின் மற்ற ஆயுளையெல்லாம் வீணாகவே பறித்துக்கொண்டு போகின்றான். நாள்தோறும் ப்ராணிகளின் ஆயுள் கழிந்துகொண்டே

யிருக்கின்றது. அதில் பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு கழித்த காலம் தவிர மற்றவை யெல்லாம் வீணே. க்ஷணமாயினும் பகவானுடைய குணகீர்த்தனத்துடன் கழியுமாயின் அதுவே ஸபல மாம்; அது வீணன்று. 'ஜீவித்திருத்தலே ஆயுளுக்குப் பயனாகட்டுமே' என்னில் சொல்லுகிறேன், கேளும். வருக்ஷங்கள் ஜீவிக்கவில்லையா. அவற்றிற்கு முச்சில்லையெயென்கிறீரோ? கருமானுடைய தோல் துத்திகளும் முச்சுவிடுகின்றன. அவற்றிற்கு ஆஹாராதிகள் இல்லையெயென்கிறீரோ? க்ராமத்திலுள்ளநாகாற்கால் ஜந்துக்களும் மற்றவைகளும் ஆஹாரத் தின்கிறதில்லையா; மைதுனஞ் செய்யவில்லையா. ஒருகாலும் பகவானுடைய நாமம் எவன் காதில் விழவில்லையோ அம்மனிதன், நாய் க்ராமத்தில் திரியும் பன்றி ஒட்டை கழுதை இவைகளோடொத்த ஓர் பசுவே (நாகால் ஜந்துவே). த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ்செய்து உலகங்களை யெல்லாம் தனது பாதாரவிந்தங்களால் ஸ்பர்சித்த பகவானுடைய பராக்ரம சரித்ரங்களைக் கேளாத காதுகள் காதுகளே யல்ல, வீண் பாழிகளே. பெரியோர்களால் ஓயாமல் பாடப்படும் குணங்களையுடைய பகவானுடைய பாட்டுக் களைப் பாடாத நாகு இருந்தும் இல்லாததுபோலவே; தவளையின் நாக்கைப்போல் பயனற்றதே. பேகமோக்ஷங்களைக்கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கின்ற பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணியாத உத்தமாங்கம் (தலை) பட்டுப்பாகையும் பொற்கிரீடமும் அணிந்திருப்பினும் வீண் பாரமே. தன்னைப் பற்றினானுடைய பரபங்களைப் போக்குந்தன்மையான பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பூஜிக்காத கைகள் திகழ்கின்ற பொன்வளைகள் அணிந்திருப்பினும் பிணத்தின் கைகளே. விஷ்ணுவின் திவ்யமங்கல விக்ரஹங்களைக்காணாத கண்

கள் மயில்கண்களே. ஸ்ரீரங்கம் முதலிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திவ்ய ஷேத்ரங்களுக்கு நடந்து செல்லாத மனிதர்களின் பாதங்கள் வருஷத்தின் ஜன்மம் பெற்றவைகளே (வருஷங்களின் வேர்களோடொத்தவைகளே). பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்களின் பாததூளியை ஒருகாலும் விரும்பாத மனிதனும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தங்களில் படிந்த தூளஸியின் வாஸனையை மோந்து ஸந்தோஷம் அடையாத மனிதனும் ப்ராண ஜோடிருக்கும் பிணங்களே. பகவானுடைய நாமங்களைக் கேட்டும் மொழிந்தும் அவை நெஞ்சில் படப்பெற்று மனத்தில் கலக்கமும் முகத்தில் மலர்த்தியும் கண்ணில் ஆரந்த நீர்களும் உடம்பில் மயிர்க்கூச்சலும் எவன் உண்டாகப்பெறு திருப்பானே, அவனுடைய ஹ்ருதயம் சிறந்த இரும்பினால் செய்யப்பட்டதே. ஆ! என்ன ஆச்சர்யம். பகவானுடைய நாமங்களைக் கேட்டு மனத்தில் ப்ரீதி உண்டாகப் பெறுவானாயின், அவனுக்கு முகமலர்த்தியும் ஆரந்தக் கண்ணீரும் மயிர்க்கூச்சலும் உண்டாகும். பாகவதர்களில் சிறப்புற்ற நீர் மனத்திற்கினிதாக மொழிகின்றீர். ஆகையால், ஆத்மவித்யையில் நிபுணராகிய ஸ்ரீசுகர் நன்கு வினவப்பெற்றவராகி மன்னவனுக்கு எது மொழிந்தாரோ, அதை எங்களுக்கு நீர் மொழிவீராக. மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { ப்ரீக்ஷித்து சுகரைப் பார்த்து லோக
ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை வினவுதல். } —

ஸ்ரீ ஸுதர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் வ்யாஸ மஹர்ஷியின் புதல்வராகிய ஸ்ரீ சுகர் ஆத்மாவின் உண்மையை சிச்சயித்து மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு, உத்தரையின் குமாரனாகிய அந்தப் ப்ரீக்ஷித்து மன்னவன்

தெளிந்த மதியைச் செய்தான். மற்றும், அவன் தேஹம் பார்வை புதல்வர் க்ருஹம் பசுக்கள் பணம் பந்துக்கள் இவற்றிலும் எவ்வகையிலும் குறையில்லாமல் புஷ்கலமான ராஜ்யத்திலும் நெடுநாளாய்த் தினந்தோறும் வேருன்றியிருக்கிற மமதையை (என்னுடைய தென்னும் புத்தியை)த் துறந்தான். மனத்தூய்மையுடைய மஹா னுபாவர்களே ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையைக் கேட்பதில் ஸ்ரத்தையுடையவனும் பெரும்புகழ்னுமாகிய அம்மன்னவன் நீங்கள் கேட்ட இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே இன்னமும் வினாவினா. அம்மன்னவன் தனக்கு மரணம் சீக்ரத்தில் நேருவதை அறிந்து தாம அர்த்தகாமங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கிற செயல்கள் எவ்வெவை உண்டோ அவற்றையெல்லாம் துறந்து பகவானுள் வாஸுதேவனிடத்தில் 'இவன் எனக்கு அந்தராத்மா' என்று திடமான பாவம் உண்டாகப்பெற்று அம்மஹர்ஷியைப் பார்த்து பகவானுடைய கதைகளைப் பற்றி நீங்கள் கேட்டவண்ணமே கேட்டான்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—ஓ அந்தணர் தலைவரே ! பரமற்றவரே ! எல்லாம் அறிந்தவரும் எனக்கு பகவானுடைய கதைகளை மொழிகின்றவருமாகிய உமது மொழி மிகவும் அழகாயிருக்கின்றது; நல்வழி தவறாதது; நன்கு புகழத் தகுந்தது. இதைக் கேட்ட மாதரத்தில் எனது அஜ்ஞானமெல்லாம் பறந்தோடுகின்றது. உலகத்தில் சிறந்த ப்ரபுக்களாகிய ப்ரஹ்மாதிகளாலும் இத்தகையதெனது நிருபிக்கமுடியாத இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் பகவான் தனது ஆச்சர்ய சக்தியால் படைக்கும் விதத்தை மீளவும் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எல்லையில்லாத சக்தியுடைய பரமபுருஷன் ப்ரஹ்மருத்ராதியான எந்தெந்த உருவத்தைக் கொண்டு இவ்வுலகங்களைப் படைத்து ரக்ஷிப்பதும் கடைசியில்

ஸம்ஹரிப்பதுஞ் செய்கிறானே அதையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும். மற்றும், அந்தப் பரம புருஷன் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிஸ்வரூபனாகிய தன்னை ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் முதலிய வ்யாபாரங்களில் விசேஷமான அபிமான முடையவனாகச் செய்து தான் ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்களால் வினையாடலுற்று அந்தந்த வ்யாபாரங்களைச் செய்வதும் அவற்றைப் பற்பல விகாரங்களால் மாறச்செய்வதுமாகிய அவன் செயல்களை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்தணரே! ஆச்சர்யப்படும் படியான வ்யாபாரங்களையுடைய பகவான நடத்துகிற சேஷ்டிதங்கள் மிகுந்த ஜ்ஞானமுடைய அறிஞராலும் 'இன்னது இனியது' என்று சிந்திக்கமுடியாததுபோல் தோற்றுகிறது. தான் ஒருவனையாகிப்பல அவதாரங்களால் பற்பல செயல்களைச் செய்து கொண்டு அவன் ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸைக் களை ஒரே காலத்திலாவது காலக்ரமத்திலாவது எங்ஙனம் ஏற்றுக் கொள்கிறானே, அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அவன் 'இவ்வுலகங்களைப்படைக்கும் பொழுது எது நிமித்தகாரணம்? உபாதான காரணம் எது? அதை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்? அவன் உலகங்களை ரக்ஷிக்கும்பொழுது, ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிப்பது போல் ஜீவாத்மாயாயிருந்து ரக்ஷிக்கிறானா? அல்லது தானே நேராக அவதரித்து ரக்ஷிக்கிறானா? அதை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஸம்ஹாரஞ்செய்கிறான்? பகவானுடைய அவதாரங்கள் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் மூன்றும் அமைந்தவைகளா? அல்லது இம்மூன்றில் ஒரு குணம் அமைந்தவைகளா? அல்லது ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமே யில்லாதவைகளா? இதையெல்லாம் விசாரித்துத்

தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று எனக்கு அபிப்ராயம். மஹாஸூபாவராகிய நீர் இவற்றை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஸப்தப்ரஹ்மத்தில் (ஸப்தஸ்வரூபமான ஸமஸ்த ஸாஸ்த்ரங்களிலும்) நீர் கரையறிந்தவர். நீர் பரப்ரஹ்மத்திலும் ஆழ்ந்தவர். பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நீர் ஸாஸ்த்ரங்களாலும் யோகஸாக்ஷாத் காரத்தாலும் உள்ளபடி அறிந்தவர். ஆகையால் நான் வினவினதை யெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாக மொழியவேண்டும்' என்றான்.

ஸ்ரீஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானுடைய குணங்களைக் கூறும்படி மன்னவனால் வேண்டப் பெற்ற அம்முனிவர், ஸமஸ்த இந்த்ரியங்களுக்கும் நியாமகனாகையால் ஹ்ருஷீகேசனென்று பேர்பெற்ற பகவானை நெஞ்சில் கொண்டு மொழியத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சேதன சேதனங்களை (ப்ரக்ருதி புருஷர்களை)க் காட்டிலும் விலக்ஷணனும், ஸ்வரூபத்தினாலும் குணத்தினாலும் உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருப்பவனும் ப்ரபஞ்சத்தின் பிறத்தல் வளர்தல் சாதல் ஆகிய இவையே லீலையாகப்பெற்றுப் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத் தர்களென்கிற மூன்று சக்திகளை ஏற்றுக்கொள்பவனும் அனைத்துக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் இத்தகையதென்று அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுடையவனுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். தன்னைப் பற்றின ஸத்புருஷர்களின் பரபங்களைப் போக்குமவனும் துஷ்டர்களை அழிக்கும் பொருட்டு சுத்த ஸத்வமயமான சரீரங்களை அங்கீகரிப்பவனும் (இயற்கையில் தான் இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவனாயினும் ஸௌலப்யத்தின் மிகுதியால் நல்லோர்களைக் காப்பதற்காகத் தீயோர்களை அழிப்பது முதலியன செய்வனாகி ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்க

ளால் ஸகல ஜனங்களின் கண்களுக்கும் புலப்படுமவனும்) பரமஹம்ஸர் ஆதரிப்பதும் மோக்ஷார்ரமமெனப்படுவது மாகிய நான்காவது ஆர்ரமத்தில் நிலைநின்றவர்களுக்கும் (இல்லறத்திலிருந்தும் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உண்டாகி அனைத்திலும் பற்றற்றுத் துறவறந்தொட்டாற் போலிருக்கும் மஹானுபாவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைய அனைவர்க்கும்) வேண்டியவற்றை யெல்லாங்கொடுக்குந் தன்மையனுமாகிய பகவானுக்கு மீளவும் நமஸ்காரம். தன்னைப்பற்றினூரிடத்திலுள்ள ப்ரீதியின் மிகுதியால் யதுகுலத்தில் பிறந்து யாதவர்களனைவரிலும் சிறப்புற்றவனும், வழிதப்பி நின்ற குத்ஸிதயோகிகளுக்கு (தன்னிடத்தில் பக்தி யோகமில்லாத கேவல யோக நிஷ்டர்களுக்கு)த் தானிருக்குந்திசை அடிக்கடி வெகுதூரமாயிருக்கப் பெற்றவனும், தன்னை நிகர்த்ததும் தனக்கு மேற்பட்டது மில்லாததான தேஜஸ்ஸுடன் கூடின தனது ஸ்வரூபத்தில் நின்று மனக்களிப்புற்றிருப்பவனுமாகிய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். எவனை வாயார வாழ்த்துவதும் நெஞ்சார நினைப்பதும் கண்ணூரக் காண்பதும் தலையார வணங்குவதும் செவியாரக் கேட்பதும் கைகளாரப் பூசிப்பதும் ஆகிய இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் உலகத்தின் பாபங்களை உடனே ஒழிக்குமோ, அத்தகையனும் மிகுதியும் மங்களகரமான புகழுடையவனுமாகிய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிவதனால் இஹலோகஸூகங்களும் ஸ்வர்க்காதியான பாலோகங்களில் விளையும் ஸூகங்களும் ஆகிய இரண்டு வகையான ஸூகங்களிலும் மனப்பற்றைத் துறந்து ஸம்ஸார தாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றுப் பரப்ரஹ்மமாகிற பெருங்கதியை அடைந்து

வாழ்வார்களோ, அத்தகையனும் மிகுதியும் மங்கள
கரமான புகழுடையவனுமாகிய உனக்கு அடிக்கடி
நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். சாந்த்ராயணம் முதலிய தவங்
களில் நிலைநின்றவரும் மனம் முதலிய இந்த்ரியங்களை
ஜபஞ் செய்பவரும் மங்களமான ஆசாரத்தில் ஊற்ற
முடையவரும் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் தாம்செய்யும்
தவம் முதலியவற்றை எவனிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யா
விடின் அந்தத்தவம் முதலியவற்றின் பலனை க்ஷேமத்
தைப் பெறமாட்டார்களோ, அப்படிப்பட்டவனும் மிக
வும் மங்களகரமான புகழுடையவனுமாகிய உனக்கு
(ஸ்ரீக்ருஷ்ண!) அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்.
ஹ்ருணர் ஆந்த்ரர் இருளர் புலையர் இடையர் கங்கர்
துலுக்கர்கஷர் முதலிய ஹ்ருணஜாதியர்களும் மற்றுமுள்ள
பலஜாதியர்களும் எந்தப் பரமபுருஷனைப் பற்றின பெரி
யோர்களைப் பணிந்தால் சுத்தி அடைவார்களோ, அத்
தகையனும் கூடாதவையும் கூடும்படியான திறமையே
சீலமாகப்பெற்றவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். அத்த
கைய புகழுடையவனும் கேவலபக்தியோக நிஷ்டர்களு
க்கு அவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பவனும் வேத
த்தின் பூர்வ பாகத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களால்
ஆராதிக்கப்பெற்று அவற்றின் பலன்களைக் கொடுப்பவ
னும் ஸ்ம்ருதிகளில் விதித்த தானாதிதர்மங்களால் ஆரா
திக்கப் பெற்று அவற்றின்பலன்களைக் கொடுப்பவனும்,
வேதாந்த பாகத்தில் விதிக்கப்பட்ட உபாஸனாபமான
ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பவனும் அவ்வுபாஸனை
யின் பலனைக் கொடுப்பவனும் ப்ராஹ்மருத்ராதிகள் உனக்
கலக்கமற்று எவ்வளவு வருந்தி விசாரிக்கிலும் அறிய
முடியாத ஸ்வரூபமுடையவனும் அனைவர்க்கும் அந்த
ராத்மாவுமாகிய பகவான் எனக்கு அருள்புரிவானாக.

ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிக்கு பர்த்தாவும் வைதிக தர்ம மர்யா
 தைகளை நிலைநிறுத்துமவனும் ப்ரஹ்மதேவன் முதல்
 பூச்சிப் புழு வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்தப்ராணி ஜாலங்
 களையும் பாதுகாப்பவனும் வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்
 பட்ட உபாஸனாபஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயமாயிருப்பவ
 னும் அவற்றின் மர்யாதைகளை அழியவொட்டாமல்
 நிலைப்படுத்துபவனும் உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிப்பவ
 னும் அதர்மம் நிறைந்த பூலோகத்தைப் பரிபாலனஞ்
 செய்பவனும் (ராமக்ருஷ்ணாதியான அவதாரங்களைப்
 பண்ணி அதர்மிஷ்டர்களை அழித்து பூலோகத்தினு
 டைய தர்மமர்யாதைகளை விசேஷமாக நிலைநிறுத்து
 மவனும்) அந்தகர் வருஷ்ணிகள் முதலிய யாதவர்களுக்
 கும் அக்ருரன் உத்தவன் முதலிய ஸாதுக்களுக்கும் ரக்ஷ
 கனும் தேடிப்புகுங்கதியும் மற்றுமுள்ள ஸத்புருஷர்
 களுக்கும் ரக்ஷகனும் கதியுமாகிய பகவான் எனக்கு
 அருள் புரிவானாக. எவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை
 த்யானஞ் செய்கையாகிற ஸமாதியால் மலங்கள் தீர்ந்து
 பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற புத்தியால் பண்டிதர்கள் ஆத்மா
 வின் உண்மையைத் தாமே காண்கின்றார்களோ (அறி
 கிருர்களோ), தாம் அறிந்தபடியே பிறர்க்கும் உபதேசஞ்
 செய்வார்களோ, போகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவனாகிய
 அப்படிப்பட்ட பகவான் எனக்கு அருள் புரிவானாக.
 மற்றும், முன்பு கல்பாதியில் ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ருஷ்டிக்க
 முயன்று வஸ்துக்களின் உருவங்களும் அவற்றின் பேர்
 களும் தெரியாமல் வேதங்களை மறந்து தடுமாற்றமுற்றுத்
 தன்னைத் துதிக்கையில், எவன் அருள் புரிந்து அவனு
 க்கு ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றின அறிவை அளிக்கமுயன்று
 வேதரூபமான ஸரஸ்வதியைத் தூண்டி ஸ்வரம் முதலிய
 தனது லக்ஷணங்களோடு அவனது முகத்தில் தானே
 தோற்றும்படி செய்தானோ, அத்தகையனும் ஜ்ஞான
 ப்ரதானஞ் செய்பவர்களில் சிறந்தவனுமாகிய பகவான்

எனக்கு அருள் புரிவானாக. மஹத்து முதலாக பூமி வரையிலுமுள்ள பூதங்களால் இந்தச் சரீரங்களை நிர்மித்துத் தான் அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் உள்ளே நுழைந்து நிற்கும் தன்மையனாகி இந்தச் சரீரங்களில் சயனித்துப் புருஷனென்னும் பேர்பெற்றுப் பதினொரு இத்திரியங்களும் ஐந்து பூதங்களும் ஆகிய பதினாறுக்கும் நியாமகனாயிருந்து சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும் வாக்கு முதலிய வ்யாபாரங்கள் ஐந்தும் ப்ராணன் முதலிய வாயுக்கள் ஐந்தும் மனதொன்றும் ஆகிய பதினாறுகுணங்களையும் லீலையே ப்ரயோஜனமாகப் பெற்று எவன் அனுபவிக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் எனது மொழிகளுக்கெல்லாம் விஷயமாகி அவற்றை அலங்கரிப்பானாக. எல்லாம் உணர்ந்தவரும் வாஸுதேவனுடைய அவதாரமும் அஷ்டாதச புராணங்களைச் செய்து மஹோபகாரஞ் செய்து 'அவர் அவர்' என்னும்படி பெரும்புகழ் பெற்றவரும் பகவானுமாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷிக்கு நமஸ்காரம். நல்லியற்கையுடைய சிஷ்யர்கள் தாமரைமலர்போன்ற அவரது முகத்தினின்று பெருகின ஜ்ஞானோபதேசமாகிற அம்ருதத்தைப் பருகி உஜ்ஜீவித் தார்களல்லவா? மன்னவனே சொல்லுகிறேன் கேள் ! நீ வினவின இவ்விஷயத்தை யே முன்பு நாரதர் ப்ரஹ்ம தேவனைப் பார்த்து வினவினார். அந்த ப்ரஹ்மதேவனும் தனக்கு பகவான் மொழிந்தபடியே நாரதருக்கு இவ்விஷயத்தை மொழிந்தான். அதை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. முன்பு பகவானை நான்முகன் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி வினவ, அவன் அந்நான்முகனுக்கு மொழிந்தான். அதையே இப்பொழுது நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக' என்றார். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { நாரதர் ப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரகாரத்தைப்பற்றி } —
ப்ரஹ்மதேவனை வினவுதல்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—தேவர்களுக்குத் தேவரே! பூதங்களைப் படைப்பவரே ! ஆனதுபற்றியே அனைவர்க்கும் ஆதியில் உண்டானவரே ! மிகுந்த மனத்தெளிவைக் கொடுக்கும்படியான அறிவை எனக்கு விளைப்பீராக. இதோ புலப்படுகிற இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் எந்த நிமித்த காரணத்தினால் உண்டானது ? எதை உபாதானமாகக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப் பெற்றது ? எதை ஆதாரமாக வுடையது ? எதில் சேர்ந்து லயத்தை அடையுந் தன்மையது ? எவனுக்கு உட்பட்டிருப்பது ? இவ்விஷயங்களையும், இதைப்பற்றி மற்றும் ஏதேதுண்டோ, அதையும் உண்மையாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நான் கேட்ட இவ்விஷயமெல்லாம் உமக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏனென்னில், நீர் வநுங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிற மூன்று காலங்களிலுமுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் படைப்பவரல்லவா ? மற்றும், நீர் இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் சிறந்த அறிவு நேரப்பெற்று அதனால் கையிலங்கு நெல்லிக்கணி போல் நன்றாக நிச்சயித்திருப்பவர். இதெல்லாம் இருக்கட்டும். உமது உண்மையை எனக்குச் சொல்வீராக. உமது அறிவு எந்த வஸ்துவில் நிலைநின்றிருக்கின்றது ? உமக்கு இத்தகைய அறிவை அளித்தவன் எவன் ? உமக்கு எவன் ஆதாரம் ? உமக்கு மேற்பட்டவன் எவன் ? உமக்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பவன் எவன் ? எனக்கு நீரே ஸ்வதந்த்ரனான பரமேஸ்வரனென்று தோற்றுகிறது. நீர் தவஞ்செய்வது கண்டால் உமக்கு மேற்பட்டவன் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமென்று சங்கை உண்டாகின்றது. ஆகையால் வினவுகின்றேன். நீர் ஸஹாய மில்லாமலே உமது ஸங்கல்பத்தினால் பூமி முதலிய

பூதங்களைக் கொண்டு தேவாதி ஜந்துக்களைப்படைக்
கின்றீர். நீர் வீணாகாத விருப்பங்களை யுடையவராகி
உம்மை எவ்விதத்திலும் பரிபவப்படுத்திக்கொள்ளாமல்,
அங்ஙனம் படைத்த பூதங்களை உம்மிடத்தில் வைத்துப்
பாதுகாக்கின்றீர். நீர் நூல் பூச்சிபோல், உமது சக்தி
யைக் கொண்டு சிறிதும் வருத்தமின்றி ப்ரபஞ்சத்தைப்
படைப்பதும் பாதுகாப்பதும் அழிப்பதும் செய்கின்றீர்.
'புலப்படுகிற ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் காரணவஸ்து எது
வாயிருக்கலாம்' என்று நான் எவ்வளவு தூரம் ஆலோ
சித்துப் பார்க்கிலும், சிறந்ததும் தாழ்ந்ததும் நடுத்தர
மாயிருப்பதும் தேவமனுஷ்யாதி நாம ரூபங்களையுடைய
தும் வெண்மை கருமை முதலிய குணங்கள் அமைந்த
தும் சேதனசேதனஸ்வரூபமுமாயிருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்
சத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் ஒன்றாயினும் உம்மைத்
தவிர மற்றொருவனிடத்தினின்று உண்டாவதாக எனக்
குத் தெரியவில்லை. எல்லாம் உம்மிடத்தினின்றே உண்
டாவதாகக் காண்கின்றேன். மற்றும், மஹானுபாவரா
கிய நீர் மிகுந்த மனலூக்கத்துடன் கூடிப்பிறரால் செய்ய
முடியாத கோரமான பெருந்தவத்தைச் செய்கின்றீர்.
அதனால் 'இவரைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட வஸ்து உண்
டோ? என்னவோ?' என்ற சங்கையைக் கொடுக்கின்றீர்.
ஆகையால் நீர் இங்ஙனம் ஸந்தேஹத்தை விளைத்து
எங்களை வருந்தச் செய்கின்றீர். எல்லாம் அறிந்தவரே!
அனைத்தையும் படைத்த ப்ரபுவே! உம்மால் கற்பிக்கப்
பெற்று இதையெல்லாம் எப்படி அறிவேனோ, அங்ஙனம்
எல்லாவற்றையும் எனக்கு விசதமாக அறிவிக்கவேண்
டும்' என்றார்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:--பிள்ளாய்! நீ என்
னிடத்தில் கருணை செய்து இதை நன்றாக அறிய விரும்பும்

பினும். இது நல்ல கார்யம். ஏனென்னில், பகவானுடைய மஹிமையை அறிவிக்கையாகிற தர்மத்தில் என்னைத் தூண்டினாயல்லவா? ஆகையால் இதை அறிய விரும்பினது என் பாக்யமே. ஓ நாரதனே! என்னைப் பற்றி எங்ஙனம் மொழிகின்றனையோ அதுவும், இன்னம் என்ன வினவினையோ அதுவும் ஆகிய உன்வசனமெல்லாம் அவ்வளவு பொய்யன்று. எனக்கு மேற்பட்ட பகவானை அறியாமல் சொல்லுகின்றாய். எனக்கு இத்தகைய மஹிமையெல்லாம் எவனிடத்தினின்று உண்டாகின்றதோ அப்படிப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவம் எனக்கு மேற்பட்டவனுமாகிய பகவானை அறிந்திலை. ஸூர்யன் அக்நி சந்த்ரன் இவர்களும் அஸ்வினி முதலிய மற்றைக்ரஹங்களும் மற்றுமுள்ள ஸாதாசன நக்ஷத்ரங்களும் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் விளக்கமுற்ற இந்தப் பஞ்சத்தை யெல்லாம், அவனுடைய தேஜஸ்ஸின் கோடிகோடியில் ஒரு பாகத்தைக் கொண்டு 'நானே விளங்கச் செய்கிறேன்' என்று தாமே விளங்கச் செய்வதாக நினைக்கின்றார்கள். இப்படியே நானும் அவனது தேஜஸ்ஸினால் விளங்கப்பெற்ற உலகத்தை யெல்லாம் நானே விளங்கச் செய்வதாகப் பிறர் நினைக்கும்படி நடக்கின்றேன். வெல்லமுடியாத எந்த பகவானுடைய மாயையால் மதிமயங்கப் பெற்று ஜனங்களெல்லாம் என்னை ஜகத்குரு (உலகங்களையெல்லாம்படைத்து அவற்றிற்குப் பிதாவாயிருப்பவன்) என்று சொல்லுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட வரஸுதேவனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்வோமாக. பகவானுடைய கண்ணோக்கம் படுமிடத்தில் நிற்க வெட்கமுறுகின்ற மாயையால் மதிமயங்கப் பெற்று ஜனங்கள் கெடுமதியாகி 'நான், என்னுடையது' என்று பிதற்றுகிறார்கள். இம்மாயை பகவானிடத்தில் தன்கார்யம் சிறிதும் நிறைவேறப் பெறாமல் அவன் கண்ணில்

படவும் வெட்கமுறுகின்றது. சிலர் பூமி முதலிய பூதமே காரணமென்றும், சிலர் கர்மமே காரணமென்றும், சிலர் காலமே காரணமென்றும், சிலர் வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவமே காரணமென்றும், சிலர் ஜீவனே காரணமென்றும், பகவானுடைய மாயையால் மதி மயங்கிப் பிதற்றுகிறார்கள். அந்தணர் தலைவனே ! அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்த த்ரவ்யம் (பூதம்) முதலிய பொருள்களில் வாஸுதேவனுக்கு உட்படாமல் மேற்பட்டதும் வேறுபட்டதுமாகிய பொருள் ஒன்றுமே இல்லை. எல்லாப் பொருட்களும் வாஸுதேவனுக்கு உட்பட்டவைகளே. எல்லாம் அவனால் படைக்கப்பட்டு கியமிக்கப் பெற்றிருப்பவை யாகையால் 'அவனே இவை' என்னும்படி வாஸுதேவ ஸ்வரூபங்களாகவேயிருக்கும். வேதங்கள் நாராயணனைப்படுகிறபகவானையே காரணமாக வுடையவைகள். மற்றும், அவனையே முக்யமாக எடுத்துரைக்குந்தன்மையவை. இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் அனைவரும் நாராயணனுடையசரீரத்தினின்று உண்டானவர்கள். அவனுக்குச் சரீரமாயிருப்பவர்கள். உலகங்களெல்லாம் நாராயணனையே ப்ரபுவாக வுடையவை. யாகங்கள் நாராயணனுடைய ஆராதனங்களாகையால் அவனையே முக்யமாகப்பெற்றவைகள். (யாகஞ் செய்கிறவர் உண்மை தெரியாமல் இந்த்ராதி தேவதைகளைக் குறிக்கினும் அவ்விந்த்ராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவான நாராயணனே அவைகளால் ஆரதிக்கப்பெற்று அவரவர் விரும்பும் பலன்களைக் கொடுப்பவன்.) விவேகாதிகளால் விளையும் உபாஸன ரூப யோகமும் நாராயணனைப் பற்றினதே. ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாகச்செய்யும் கர்மமும் நாராயணனிடத்தில் சேருமதே. சாஸ்த்ரங்களால் விளையும் ஜ்ஞானமும் நாராயண

னையே த்யானாலம்பனமாகவுடையது. யோகத்தின் பலனான அர்ச்சிராதி கதியும் நாராயணனிடங் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதாகையால் அவனையே முக்யமாகவுடையது. உள்ளதெல்லாம் நாராயணனுக்கு உட்பட்டதே. ஆகையால், 'உம்மைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவஸ்து எனக்கு எதுவும் புலப்படவில்லை' என்றாயே, அம்மதியை மாற்றிக்கொள்வாயாக. 'ஆனால் நீர் செய்வதென்?' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் எல்லாம் அறிந்தவனும் எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு நியமிப்பவனும் நிர்விகாரனுமாகிய அந்த பகவானுடைய ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞானத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பெற்ற நான் அவனால் தூண்டப்பெற்று ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியதை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். என்னைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்விப்பவன் அவனே. அவனுக்கு நான்கையாளாயிருந்து கார்யஞ் செய்பவன். ஹேயகுணங்கள் எவையுமில்லாதவனும் வ்யாபகனுமாகிய பகவான் ப்ரக்ருதியின் மூலமாய் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதற்காக ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற இம்மூன்று குணங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கிறான். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் அதைக் காப்பதும் அதை அழிப்பதும் ஈஸ்வரனுக்கு லீலையே (விளையாட்டே). ஸத்வாதி குணங்களை அந்த லீலைக்காகவே கைப்பற்றுகிறான். மதிமயங்கச் செய்வதும் அறிவைக்கொடுப்பதும் செயல்களைச் செய்விப்பதும் தன்மையாகப் பெற்ற தமஸ்ஸு ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு ஆகிய இம்மூன்று குணங்களும், இயற்கையில் எவ்வகை விகாரங்களாயின்றி அழிவற்றவையினும் அனாதிகர்மத்தினால் ப்ரக்ருதிக்கு வசப்பட்ட ஜீவனை, சரீரம் இந்த்ரியங்கள் இவற்றின் மூலமாய் புண்யபாபகர்மங்களைச் செய்யும்படி ஸர்வ

காலமும் பந்திக்கின்றன. (ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற இக்குணங்கள் ப்ரக்ருதியினின்று உண்டா மவை. எவ்வகை விகாரமூயில்லாத ஜீவனை இவை தேஹத்தில் கட்டுகின்றன. அவற்றில் ஸத்வகுணம் கிரீமலமாகையால் மதிவிளக்கங் கொடுப்பதும் ரோக மில்லாமையைக் கொடுத்துச் சரீரசுத்தியை விளைப் பதுமாகி ஸுகத்திலும் ஜ்ஞானத்திலும் பற்றுதலையுண்டாக்கி ஜீவனைக் கட்டும். ரஜஸ்ஸு ஸ்தரீக்கும் புருஷ னுக்கும் ஒருவர்மேலொருவர்க்கு உண்டாகும் ப்ரீதியா கிற ராகத்தையும் ஸப்தாதி விஷயங்களிலும் புத்ர மித்ர களத்ராதிகளிடத்திலும் பற்றுதலையும் விளைக் குத் தன்மையது. அது வ்யாபாரங்களில் ஆசை மூட்டி ஜீவனைக் கட்டும். வ்யாபாரங்களில் விருப்பத்தினால் எந்தக் கார்யங்களைச் செய்யத் தொடங்குவானோ, அவை புண்ய பாப ரூபங்களாயிருக்கும். ஆகையால் அவை அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பதற்கு ஸாத னங்களான சரீரங்களில் பிறத்தலையினைக்கும். தமோ குணம் ப்ராணிகளுக்கு மதிமயக்கத்தை விளைக்கும்; மற்றும், அனவதானம் சோம்பல் நிதரை ஆகிய இவை களுக்குக் காரணமாயிருக்கும்; இவைகளை விளைவித்து ஜீவனைக் கட்டும்.) தனக்குச் சரீரமான ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய இந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென் கிற மூன்று குணங்களோடு கூடினவனும் பிறனை எதிர் பாராமல் எவ்வகையிலும் தடைபடாத கதியுடையவனு மாகிய பகவான் உலகத்திலுள்ளவர் அனைவர்க்கும் எனக்கும் நியாமகன். மாயையெனப்படுகிற ப்ரக்ருதிக்கு அதிபதியான ஈஸ்வரன் தன் ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தினால் தனக்குச் சரீரமான ப்ரக்ருதியின் மூலமாய் பலவகை நாமங்களையும் உருவங்களையும் அடைய விரும்பி நிஷ்கா ரணமாகவே பிறனுடைய தூண்டுதலின்றித் தன்னிடத்

தில் ஸம்பந்தித்திருக்கிறகாலம் கர்மம் ஸ்வபாவம் இவை களைக்கைப்பற்றினான். (ஈஸ்வரன் பலவகை நாமங்களை யுடைய உருவங்கள் அமைந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்க விரும்பி ஏற்றக்குறைவின்றி ஸமமாயிருக்கிற ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் கலக்கத்திற்கு ஹேதுவான காலத்தையும் ஜீவாத்மாக்களின் அத்ருஷ்டத்தையும் ப்ரக்ருதிக்குள்ள பரிணாமஸ்வபாவத்தையும் (ஒன்று மற்றொன்றாக மாறும் ஸ்வபாவத்தையும்) ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகப்படுத்தும்படி எடுத்துக்கொண்டான். பலவகை உருவங்களைப் படைத்து அவை யெல்லாவற்றிலும் தான் உட்புகுந்து அவற்றிற்குப் பற்பல நாமங்களையிட்டு அந்நாமங்களால் அவற்றின்மூலமாய்த் தானே சொல்லப்படுகின்றனாகையால் அவன் பலஉருவங்களையும் நாமங்களையும்பெற விரும்பி அங்ஙனம் பலவாறு நாமரூபங்களைப் பெறுகிறனென்பதில் ஐயமில்லை). ஸமமாயிருந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களின் வைஷ்ணவத்திற்கு ஹேதுவானது காலம். இவ்விஷயத்தை முன்னமே மொழிந்தேன். அங்ஙனம் காலத்திலுண்டாகிற ஸத்வாதி குணங்களின் வைஷ்ணவத்தினாலும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாம ஸ்வபாவத்தினாலும் ஜீவாத்மாக்களின் அத்ருஷ்டத்தினாலும் பரமபுருஷனால் தூண்டப்பெற்ற அவ்யக்தத்தினின்று (ப்ரக்ருதியினின்று) மஹத்தத்வம் உண்டாயிற்று. பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் விகாரம் அடைவதும் (மாறுவதும்) செயல் ஜ்ஞானம் இவைகளை முக்யமாக வுடைய தாகையால் ஸத்வகுணமும் ரஜோகுணமும் நிறைந்ததுமாகிய மஹத்தத்வத்தினின்று, மதிமயக்கம் மதிவிளக்கம் செயல்களில் முயற்சி ஆகிய இவற்றைத் தன்மையாக வுடையதும் தமோகுணமே முக்யமாகப்பெற்றதுமாகிய ஓர் தத்வம் உண்டாயிற்று. அதுவே அஹங்காரமென்று கூறப்படுவது. அது முன்றுவிதமாக விகரிக்கத்

தொடங்கி வைகாரிகாஹங்காரம் தைஜஸாஹங்காரம்
தாமஸாஹங்காரமென்று மூன்றுவகையாகப் பிரிந்தது.
அவற்றில் தாமஸாஹங்காரம் மஹா பூதங்களாகிற
த்ரவ்யங்களை உண்டுபண்ணுந் திறமையுடையது. தை
ஜஸமெனப்படுகிற ராஜஸாஹங்காரம் செயல்களில்முயற்
சியை விளைக்குந்திறமை யுடையது. ஸாத்விகாஹங்கா
ரம் ஸப்தாதி விஷயங்களை அறிவிக்கும்படியான இந்த்ரி
யங்களை உண்டுபண்ணுந் திறமையுடையது. பூதாதி
யென்னும் பேருடையதும் பரமபுருஷனுடைய தூண்டு
தலால் விகாரம் அடைவதுமாகிய தாமஸாஹங்காரத்தி
னின்று ஆகாசம் உண்டாயிற்று. அறிவதும் அறியத்த
குந்ததும் காண்பதும் காணத்தகுந்ததுமாகிய சேதன
சேதனங்களுக்குப் பரமானமும் (சாஸ்த்ரமூலமாய்ச் சே
தனசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிவிப்பதும்) அந்த
ஆகாயத்தின் ஸூக்ஷ்மரூபமும் மற்ற பூதங்களைக் காட்
டிலும் அதைப்பிரித்துக்காட்டுகிற அஸாதாரணதர்ம
முமாகிய சப்தம் முதலில் உண்டாகி அதினின்று ஆகா
யம் உண்டாயிற்று. விகாரத்தை அடைகின்ற அந்த
ஆகாயத்தினின்று ஸ்பர்ஸத்தை குணமாகவுடையவாயு
உண்டாயிற்று. வாயு (காற்று) தனக்குக் காரணமான
ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தத்தையுமுடையதாயிருந்
தது. அவ்வாயுவே ப்ராணன். அது இந்த்ரியங்களை
விஷயங்களில் புகச்செய்யுந்திறமையும் மனோவேகத்தை
யும் சரீர பலத்தையும் விளைக்குந்தன்மையது. காலத்தி
னாலும் ஜீவனுடைய அத்ருஷ்டத்தினாலும் ப்ரக்ருதியின்
ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாரத்தை (வேறு உருவத்தை)
அடைகின்ற வாயுவிடத்தினின்று ரூபம் ஸ்பர்சம் ஸப்தம்
ஆகிய இம்மூன்று குணங்களையுடையதே தேஜஸ்ஸு-உண்டா
யிற்று. கால கர்மஸ்வபாவங்களால் விகாரத்தை அடை
கின்ற தேஜஸ்ஸினின்று ரஸத்தையுடையதும் காரணத்

தின் குணங்களான ரூபம் ஸ்பர்சம் ஸப்தம் இவைகளை யுடையதுமாகிய ஜலம் உண்டாயிற்று. விகாரத்தை அடைகின்ற ஜலத்தினின்று கந்தத்தையுடையதும் காரண குணங்களான ரஸம் ஸ்பர்சம் ஸப்தம் ரூபம் இவைகளையுடையதுமான பூமி உண்டாயிற்று. வைகாரிக மென்கிற ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்று, திசைகள் வாயு ஸைர்யன் வருணன் அஸ்விதேவதைகள் இவர்களை அதிஷ்டான தேவதையாக உடைய காது த்வக்கு கண் நாக்கு மூக்கு இவைகளும், அக்னி இந்த்ரன் உபேந்த்ரன் ப்ரஹ்மா இவர்களை அதிஷ்டான தேவதையாக வுடைய வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் இவைகளும் ஆகப் பத்து இந்த்ரியங்களும் சந்த்ரனை அதிஷ்டான தேவதையாக வுடைய பதினொன்றுவதான மனதும் உண்டாயின. செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் வாக் பாணி பாத பாயு உபஸ்தங்களென்கிற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும் ஆக இந்தப்பத்து இந்த்ரியங்களும் மனதும் தைஜஸமென்கிற ராஜஸாஹங்காரத்தினால் உதவி செய்யப்பெற்றதும் விகாரத்தை அடைகின்றதுமாகிய ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்று உண்டாயின. ஆகையால் இவ்விந்த்ரியங்களுக்கு ராஜஸாஹங்காரத்தின் குணமும் உண்டு. இந்த ஆகாசாதி பூதங்களும் ஜ்ஞான கர்மேந்த்ரியங்களும் மனதும் ஒன்றோடொன்றுசேராதிருக்கும் பொழுது ப்ரஹ்மாண்டத்தைப் படைக்கவல்லமையற்றிருந்தன. அப்பொழுது பகவானுடைய சக்தியால் தூண்டப்பெற்றுப்¹ பஞ்சீகரண ப்ரகாரத்தின்படி ஒன்றோடொன்று கலந்து ஸைக்ஷமங்களும் ஸ்தூலங்களுமாகிக் காலகர்ம ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தைப் படைத்தன. இவ்வண்டம்,

1 பஞ்சீகரணமாவது—ஐந்து பூதங்களில் ஒவ்வொன்றையும் இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து அவற்றில் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் ஐந்து

பூதங்கள் இந்திரியங்கள் இவற்றின் கலப்பினால் உண்டானதாயினும் ஆகாயத்தினின்று உண்டானவாயுவைப்போல் வேறொரு தத்வமன்று; வேறொரு தத்வத்தை உண்டாக்குந்தன்மையதுமன்று. இங்ஙனம் ஒன்றின் கார்யமுமாகாமல் ஒன்றுக்குக் காரணமுமாகாமையால் கார்யமாயிருக்கை காரணமாயிருக்கை ஆகிய இவ்விரண்டு தன்மையு மற்றிருக்கும். அநேகமாயிரம் வர்ஷங்கள் ப்ரளயமாயிருந்து அதன்முடிவில் ஸமஷ்டி புருஷனாகிய ப்ரஹ்மாவைச் சரீரமாகக் கொண்டு அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமபுருஷன் காலம் கர்மம் ஸ்வபாவம் ஆகிய இவற்றைக் கொண்டு, ஜலத்தில்மிதப்பதும் அசேதனமுமாகிய அவ்வண்டத்தின் உட்புகுந்து தேவாதி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி அதைப் பிழைப்பித்தான். ப்ரஹ்மாவைச் சரீரமாகவுடையவனும் அத்தகைய யனுமாகிய இந்தப் பரமபுருஷன் அவ்வண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளித்தோற்றினான். ப்ரஹ்மதேவனுக்கு உள்ளே புகுந்திருக்கும் இவன், ஆயிரம் துடைகளும் ஆயிரம் கால்களும் ஆயிரம் கைகளும் ஆயிரங்கள்களும் ஆயிரம் முகங்களும் ஆயிரம் தலைகளுமுடைய அந்தப் பரமபுருஷனே. இவனே முன்பு சொல்லப்பட்ட வைராஜபுருஷன். பண்டிதர்கள், பாதாளம் முதலிய லோகங்களை இந்தப் பரமபுருஷனுடைய உள்ளங்கால் முதலிய அவயவங்களாக த்யானிக்கின்றார்கள். பாதாதி

பாகமாகப் பிரித்து அவற்றில் நான்கு பாகங்களைத் தன்னைத் தவிர மற்ற நான்கு பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருபாகமாகச் சேர்த்துக் கலக்கையே, மஹத்தையும் அஹங்காரத்தையுஞ் சேர்த்து ஸப்தீகரணமென்றுஞ் சொல்லுவர். அதவும் இப்படியே. அதாவது—ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து அவ்விரண்டில் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் ஏழுபாகங்களாகப் பிரித்து அவற்றில் ஆறு பாகங்களைத் தன்னை யொழிந்த மற்ற ஆறு பூதங்களிலும் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு பாகமாகச் சேர்த்துக்கலக்கையே.

அவயவங்களினின்று உண்டானலோகங்களை அந்தந்த அவயவங்களாக த்யானிப்பது யுக்தமே. இடையின் பின்புறம் முதலிய அவயவங்களால் கீழுள்ள ஏழுலோகங்களையும், இடையின் முன்புறம் முதலிய அவயவங்களால் மேலேழுலோகங்களையும் கற்பிக்கின்றார்கள். இந்தப் பரமபுருஷனுடைய முகத்தினின்று ப்ராஹ்மண வர்ணமும் புஜங்களினின்று க்ஷத்ரியவர்ணமும் இந்த பகவானுடைய துடைகளினின்று வைஸ்ய வர்ணமும், பாதங்களினின்று சூத்ரவர்ணமும் உண்டாயின. பூர்லோகம் இந்தப் பரமபுருஷனுடைய பாதங்களால் கற்பிக்கப்பெற்றது. மஹானுபாவனாகிய பரமபுருஷனுடைய நாபியினின்று புவர்லோகமும், கமலாகாரமான ஹ்ருதயத்தினின்று ஸுவர்லோகமும், மார்பினின்று மஹர்லோகமும், கழுத்தினின்று ஜனலோகமும், ஸ்தனங்களினின்று தபேரலோகமும், சிரஸ்ஸினின்று பூர்லோகாக்ஷைக் காட்டிலும் வெகுகாலம் அழியாதிருப்பதும் ப்ராஹ்மாவின் லோகமுகிய ஸத்யலோகமும் உண்டாயின. பரமபுருஷனுடைய லோகமாகிய பரமபதமோவென்றால், இவற்றைப்போல் உண்டான தன்று; நித்யமாயிருப்பது; என்றும் அழியாதது. அந்தப் பரமபுருஷனுடைய இடையின் பின்புறத்தினால் அதலமும், துடைகளால் விதலமும், அறிவின் வல்லமையமைந்தவனே! நாரதா! முழந்தாள்களால் ஸுதலமும், கணைக்கால்களால் தலாதலமும், கால்காடுகளால் மஹாதலமும், நுனிக்கால்களால் ரஸாதலமும், உள்ளங்கால்களால் பாதாளமும் படைக்கப்பெற்றன. இங்ஙனம் பரமபுருஷன் லோகஸ்வரூபனாயிருப்பான். உள்ளங்கால் முதல் நாபிவரையிலுமுள்ள அவயவங்களால் பூர்லோகமும், நாபிமுதல் சிரஸ்ஸு வரையிலுமுள்ள அவயவங்களால் புவர்லோக

மும், சிரஸ்ஸினால் ஸுவர்லோகமும் படைக்கப்பெற்றன
வென்று இங்ஙனம் லோகஸ்ருஷ்டியைச் சுருக்கியும்
சொல்லுவதுண்டு. ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கீழ்ச்சொன்ன வைராஜ புருஷனே
ஜகத்தெல்லாமென்றுரைத்து, இவனே
புருஷஸூக்தத்தினால் கூறப்படும்
பரம புருஷனென்று விரித்துக் கூறுதல்

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான் :— வாக்கென்னும்
இந்த்ரியத்திற்கும் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையான
அக்னிக்கும் பகவானுடைய முகம் ஸ்தானம். காமத்ரி
உஷ்ணிக் ப்ருஹதி பங்க்தி ஜகதி த்ரிஷ்டிப் அனுஷ்டிப்
என்கிற ஏழுசந்தஸ்ஸூக்களுக்கும் பகவானுடைய சரீரத்
திலுள்ள த்வக்கு முதலிய ஏழு தாதுக்களின் ஸ்தானங்
களைச் சேர்த்த அவயவங்களே இருப்பிடம். தேவதை
களின் ஆஹாரமாகிய ஹவ்யம் பித்ருக்களின் ஆஹாரமா
கிய கவ்யம் அவ்விருவரும் புசித்து மிகுந்த அம்ருதம்
ஆகிய இவ்வகை அன்னங்களின் மதுரம் முதலிய அறு
வகை ரஸங்களுக்கும் நமது நாக்கிலுள்ள ரஸனேந்த்ரி
யத்திற்கும் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையான வருண
னுக்கும் அந்த பகவானுடைய நாக்கு ஸ்தானம். ஸமஸ்த
ப்ராணிகளின் ப்ராணன்களுக்கும் அவற்றின் அதிஷ்
டான தேவதையான வாயுவுக்கும் அவனுடைய மூக்கு
கள் மேலான இருப்பிடம். ஓஷதிகளுக்கும் அஸ்வினி
தேவதைகளுக்கும் மோதம் (அனுகூல வஸ்துவைக்
காண்பதனால் உண்டாகும் ஸூகம்) ப்ரமோதம் (அனு
கூலவஸ்துவில் தன்னுடையதென்னும் புத்தியாலுண்
டாகும் ஸூகம்) இவைகளுக்கும் அந்தப் பரம புருஷனு
டைய க்ரானேந்த்ரியம் ஸ்தானம். வெண்ப்பு கறுப்பு
முதலிய நிறங்களுக்கும் அவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கிற
தேஜஸ்ஸூக்களுக்கும் பகவானுடைய சக்ஷூரிந்த்ரியம்

ஸ்தானம். த்யுலோகத்திற்கும் ஸூர்யனுக்கும் அவனுடைய கண்கள் ஸ்தானம். திசைகளுக்கும் தீர்த்தங்களுக்கும் அவனுடைய காதுகள் இருப்பிடம். ஆகாயத்திற்கும் அதன் குணமான ஸப்தத்திற்கும் அவனுடைய ஸ்ரவணேந்த்ரியம் இருப்பிடம். வஸ்துக்களின் ஸாராம்சங்களுக்கும் அவற்றின் அழகுக்கும் அவனுடைய சரீரம் இருப்பிடம். ஸ்பர்ஸத்திற்கும் வாயுவுக்கும் இவனுடைய உடல் இருப்பிடம். ஸமஸ்த வ்ருக்ஷங்களுக்கும் எவைகளால் யஜ்ஞம் நிறைவேறுமோ அத்தகைய வ்ருக்ஷங்களுக்கும் அவனுடைய சரீரத்திலுள்ள ரோமங்கள் (மயிர்கள்) இருப்பிடம். சிலை (கல்) இரும்புமேகம் மின்னல் இவைகளுக்கு இவனுடைய தலைமயிர்மீசை தாடிகள் நகங்கள் இவை இருப்பிடம். பெரும்பாலும் உலகங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்கின்ற இந்த்ராதிலோகபாலர்களுக்கு இவனுடைய புஜங்கள் இருப்பிடம். பூர்லோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் இவைகளுக்கு இவனுடைய மூன்று வகையான அடிவைப்புகள் இருப்பிடம். கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுவதற்கும் அனிஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கும் எல்லா விருப்பங்களிலும் சிறந்த விருப்பம் எதுவோ அதற்கும் தன்னைப்பற்றினுடைய பாபங்களைப் போக்குந் தன்மையான இந்த பகவானுடைய பாதம் இருப்பிடம். ஜலத்தின்வீர்யமான சுக்லத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பர்ஜன்யனுக்கும் ப்ரஜாபதிக்கும் பகவானுடைய ஆண்குறி இருப்பிடம். ஸந்தானத்திற்காகச் செய்யும் ஸம்போகத்தினால் விளைகிற ஆனந்தத்திற்கு அவனுடைய உபஸ்தேந்த்ரியம் இருப்பிடம். நாரதனே! யமன் மித்ரன் இவர்களுக்கும் மலத்யாகத்திற்கும் (மலத்தை விடுதற்கும்) அவனுடைய பாயுவென்கிற இந்த்ரியம் இருப்பிடம். ஹிம்ஸை நிரூதி ம்ருத்யு நாகம்

இவைகளுக்கு அவனுடைய அபானம் இருப்பிடம். அலக்ஷ்மி அதர்மம் அஜ்ஞானம் இவைகளுக்கு அவனுடைய பின்புறம் (முதுகு) இருப்பிடம். மேற்கே பெருகுந் தன்மையுடைய நதங்களுக்கு அவனுடைய நரம்புகள் இருப்பிடம். பர்வதங்களுக்கு அவனுடைய எலும்பின் வரிசை இருப்பிடம். ப்ரக்ருதி அன்னாதிகளின் ரஸம் ஸமுத்ரங்கள் ப்ராணிகளின் மரணம் இவற்றிற்கு அவனுடைய உதரம் இருப்பிடம். ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் மனஸ்தத்வத்திற்கும் பரமபுருஷனுடைய ஹ்ருதயம் இருப்பிடம். தர்மத்திற்கும் எனக்கும் உனக்கும் குமாரர்களான ஸனகாதிகளுக்கும் ருத்ரனுக்கும் மஹத்தத்வத்திற்கும் பரமாத்மாவின் மனது மேலான இருப்பிடம். இங்ஙனம் பரமாத்மா வினிடத்தினின்று உண்டான ஜகத்தெல்லாம் அவனுடைய விபூதியாகி அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கு மாகையால் அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. நான் முகனாகிய நானும் நாரதனெனப்படுகிற நீயும் ருத்ரனும் அனைவர்க்கும் முன்னமே உண்டான இந்த ஸனகாதி முனிவர்களும் தேவதைகளும் அஸ்ரர்களும் பர்வதங்களும் நாகங்களும் பக்ஷிகளும் ம்ருகங்களும் ஸர்ப்பங்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பூதகணங்களும் உரகர்களும் பசுக்களும் பித்ருக்களும் ஸித்தர்களும் வித்யாதரர்களும் சாரணர்களும் வ்ருக்ஷங்களும் ஜலம் ஸ்தலம் ஆகாயம் இவைகளை வரஸஸ்தானமாகவுடைய மற்றும் பலவகை ஜீவராசிகளும் ஸூர்யன் சந்த்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் அப்ரவினி முதலிய முக்ய நக்ஷத்ரங்களும் கேதுவைப்போன்ற நக்ஷத்ரங்களும் மற்ற ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களும்பின்னல்களும் மேகங்களும், மற்றதும் போனதும் வரப்போகிறதும் இருப்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் பரமபுருஷனே.

வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாகிய மூன்று காலங்
 களிலுமுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடைய
 வனாகையால் அந்தப் பரம புருஷனுக்குச் சரீரமாகாமல்
 ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கும் வஸ்து ஒன்றுமே இல்லை. நாபிக்கு
 மேல் ஒரு சாணவடிவ ப்ரதேசத்தின் நுனியிலிருக்
 கின்ற ஹ்ருதயத்தில் வஸிப்பவனாகிய அந்தப் பரமாத்மா
 வால் இந்த ஜகத்தெல்லாம் சூழப்பெற்றிருக்கும். இங்ங
 னம் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே இருக்கின்ற அந்தப் பரமபுரு
 ஷன் தனது வாஸஸ்தானமாகிய சரீரத்தை உள்ளே
 முழுவதும் நிறைந்து தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக்
 கொண்டு தனது வாஸஸ்தானத்திற்கு வெளிப்பட்ட
 வஸ்து ஸமுஹத்தையும் தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக்
 கொள்வதுபோல், விராட்புருஷனாகிய அநிருத்தனால்
 படைக்கப்பெற்ற ப்ரஹ்மாண்டம் முழுவதையும் உள்ளும்
 புறமும் தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக் கொள்கின்றான்.
 அந்த பகவான், அநித்யமாயிருப்பதும் அனுபவித்துக்
 கழிக்கத்தகுந்ததுமான கர்ம பலனைக் கடந்தவனாகை
 யால், பயத்திற்கிடமில்லாத மோக்ஷத்தைக் கொடுப்ப
 வன் அவனே. சேதனாசேதனஸ்வரூபமான ஸமஸ்த
 ஜகத்திலும் உள்ளும் புறமும் நிறைந்து எல்லாவற்றை
 யும் தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற
 பரமாத்மாவினுடைய இம்மஹிமை எல்லையில்லாது.
 ஸமஸ்த ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபனாயிருக்கையும் அவற்றின்
 தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெருமையும், மோக்ஷங்
 கொடுக்குந் திறமையும் ஓரிடத்தில் பொருந்தாதவையா
 யினும் அந்த பகவானுடைய மஹிமையால் பொருந்து
 கின்றன. அவன் மனுஷ்யாதிகளுக்கு ஆதாரமான
 பூர்வோகம் முதலிய லோகங்களெல்லாம் தனக்கு
 அம்சமாயிருக்கப்பெற்றவனென்று முன்னமே மொழிந்
 தேன். அத்தகைய பரமபுருஷனுடைய அம்சமாகிய

லோகங்களில் தேவ மனுஷ்யாதியான ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் அடங்கினவையென்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். மரணாதி விகாரங்களில்லாமையும் அந்த மரணாதிகளால் வினாயக்கூடிய பயயில்லாமையும் அனைவரும் விரும்பத்தகுந்த மஹாநந்தத்தைப் பெறுகையும் ஆகிய இம்மூன்றுவகையான ஜய்வர்யமும், ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ளதும் அந்தப் பரம புருஷனது லோகமுமாகிய பரமபதத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய லோகமாகிய அந்த வைகுண்டலோகஞ் சென்றவர்களுக்கே அவை வினாயக்கூடியவை. இந்த லோகங்களிலுள்ளவர் அனைவரும் மரணாதி விகாரங்களும் அவற்றால் வினையும் பயமும் துக்கமும் சிறிதுங் கலக்கப்பெறாத மஹாநந்தமின்மையும் மாறப்பெறாதவர்களே. அந்த வைகுண்டலோகம் பகவானுடைய மூன்று பாகங்களாம். அது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டது. அங்குப் பிறத்தலில்லாத முக்தர்களும் நித்யர்களும் வாஸஞ் செய்வார்கள். மற்றொரு பாகம் இம்மூன்று லோகங்களுக்குட்பட்டது. இது ஸம்ஸாரிகளான ஜீவராசிகள் இருக்கும் இடம்; அஹங்காரமமகாராதிகளும் வர்ண ஆஸ்ரம நிலைமைகளும் உடையதாகிப் புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கும் ஸ்தானங்கள் அமைந்ததுமாயிருக்கும். இவ்வுலகத்தில் பிறப்பதும் சாவது மாகி ஸம்ஸரிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்கள் போகத்தில் விருப்பமுடையவரும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவருமாகி இருவகைப்பட்டிருப்பா. அவ்விருவகையரில் போகத்தில் விருப்பமுடையவர் தாம் செய்த கர்மங்களால் வினையும் போகங்களை அனுபவிப்பதற்கிடமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களைப் பெறுதற்கு ஒரு வழி உண்டு. அது தாமாதிமார்க்கமென்று கூறப்படும். மோக்ஷலோக

மான வைகுண்டம் போவதற்கு ஓர் வழி உண்டு. அது அர்ச்சிராதி மார்க்கமெனப்படும். தூமாதிமார்க்கம் அவரவர் செய்த கர்மங்களுக்குத் தகுந்த பலன்களை அனுபவிக்குமிடமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்குப் போகும் வழி. கர்மங்களைத் துறந்து ப்ராக்ருதி ஸம்பந்தமற்று அப்ராக்ருதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹமுடைய வராகி பகவானை அனுபவிக்கும் நித்யாகளும் முக்தர்களும் இரங்குமிடமாகிய வைகுண்ட லோகத்திற்குப் போகும் வழி அர்ச்சிராதிமார்க்கம். தூமாதி மார்க்கத்தினால் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களைப் பெறுதற்கு யாகாதி கர்மங்கள் ஸாதனம் (உபாயம்). அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் வைகுண்டலோகம் போவதற்கு ஸாதனம் பரமபுருஷனைப் பணிகையே. ஜீவனுக்கு யாகாதி கர்மங்களைச் செய்கை பரமபுருஷனைப் பணிகை ஆகிய இவ்விரண்டு உபாயங்களிலும் திறமை (அதிகாரம்) உள்ளதே. ஆயினும் அவனவன் ருசிக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்த உபாயத்தில் முயற்சி கொள்வான். பரமபுருஷன் இந்தப்ரபஞ்சங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க முயன்று முதலில் அண்டத்தைப் படைக்கத் தொடங்கி விராட்புருஷனென்றும் அகிருத்தனென்றும் பேர்பூண்டுப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணமும் தனக்குச் சரீரமாயிருப்பதுமாகிய ப்ராக்ருதியினின்று மஹத்து அஹங்காரம் சப்ததன்மாத்ரம் ஸ்பர்ஸதன்மாத்ரம் ரூபதன்மாத்ரம் ரஸதன்மாத்ரம் கந்ததன்மாத்ரம் என்கிற ஐந்து தன்மாத்ரங்களும் ஐந்து பூதங்களும் ஆகிய இவற்றைப் படைத்து ¹ ஸப்தீகரணமென்னும்க்ரமத்தில் இவற்றை ஒன்றோடொன்று கலத்து அண்டத்தைப் படைத்துத் தானும், ஐந்து பூதங்கள்

1. ஆவது பக்கத்தில் அடிக்குறிப்பில் இது விசதமாகக் கூறப்பட்டது.

பதினொரு இத்திரியங்கள் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள்
 ஆகிய இவைகளால் தேவமனுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரபஞ்
 சத்தைப் படைக்க முயன்று அந்த அண்டத்திற்குள்
 அவற்றைப் படைப்பதற்குரிய உருவத்துடன் உண்டாகி,
 ஸூர்யன், சூடம் முதலிய வஸ்துக்களில் தன் கிரணங்
 களால் உள் புகுந்து அதில் உள்ளடங்காமல் வெளியீ லும்
 சிறைத்திருப்பதுபோல், அவ்வண்டத்திற்குள்ளடங்கா
 மல் அதற்கு வெளியீ லும் சிறைந்து நின்றான். அப்பால்
 மிகுந்த மஹிமை அமைந்த இந்த விராட்புருஷனுடைய
 நாபிகமலத்தினின்று நான்முகனாகிய நான் உண்டா
 னேன். அப்பொழுது எனக்கு அந்தப் பரமபுருஷனு
 டைய அவயவங்கள் தவிர மற்ற யாகத்திற்கு வேண்டிய
 கருவிகள் எவையும் புலப்படவில்லை. அனந்தரம் அந்தப்
 புருஷனுடைய அவயவங்களில் யாகத்திற்கு வேண்டும்
 கருவிகள் உண்டாயின. அழகிய பசுக்களும் யூபஸ்தம்
 பம் முதலியவற்றிற்கு உபயோகப்படக்கூடிய வ்ருக்ஷங்
 களும் இந்த யாக பூமியும் பலவகைக் குணங்கள்
 அமைந்த வஸந்தம் முதலிய காலமும் புரோடாசம்
 முதலிய வஸ்துக்களும் அதற்கு வேண்டிய நெல்லு
 முதலிய ஓஷதிகளும் நெய் முதலியதும் ஸோமரஸம்
 முதலிய ரஸமும் ஸ்வர்ணம் முதலிய லோஹமும்
 கபாலம் முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய மண்ணும் ஜலமும்
 ருக்கு யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்கிற வேதங்களும் சாதூர்
 ஹோத்ரமந்த்ரங்களால் வெளியிடப்படுகிற கர்மமும்,
 நல்லோர்களிற் சிறந்தவனே! நாதா! ஜ்யோதிஷ்டோ
 மம் முதலிய யாகங்களும் ஸ்வாஹாகாரம் முதலிய
 மந்த்ரங்களும் தக்ஷிணைகளும் பால் பருகியிருப்பது
 முதலிய வ்ரதங்களும், தேவதைகளின் வரிசையும்,
 ப்ரயோக விதியும், ஸங்கல்பமும், க்ரியாகலாபமும்

விஷ்ணுக்ரமம் முதலிய கதிகளும், தேவதாத்யானங்களும் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களில் த்வரையாகிற ஸ்ரீரத் தையும், செய்யுங் கார்யங்களில் வருங்குறைகளுக்குரிய ப்ராயஸ்சித்தங்களும். செய்த கார்யங்களை தேவதை யிடத்தில் ஸமர்ப்பித்த லும் ஆகிய இந்த யாக ஸம்பாரங்களை யெல்லாம் நான் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்களால் ஸம்பாதித்துக்கொண்டேன். இங்ஙனம் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்களால் யாகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளை யெல்லாம் ஸீத்தப்படுத்திக்கொண்ட நான், அத்தகைய ஸம்பாரங்களெல்லாம் அமையப் பெற்ற யாகத்தினால் அந்தப் பரமபுருஷனை ஆரதித்தேன். அப்பால் உனது உடன் ிந்தவர்களாகிய மரீசி முதலிய இந்த ஒன்பது ப்ராஜாபதிகளும் மிகுந்த மன ஆக்கத்துடன் இந்த்ராதி உருவத்தினால் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றவனும் இயற்கையில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வனுமாகிய பரமபுருஷனை யாகங்களால் பூஜித்தார்கள். அதன் பிறகு மனுக்களும் தந்தமக்குரிய காலத்தில் யாகங்களால் எங்கும் நிறைந்தவனாகிய பரமபுருஷனைப் பூஜித்தார்கள். அத்தகையதான இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நாராயணனெனப்படுகிற பகவானிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. அவன் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதிலும் உட்புகுந்து இதைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். இயற்கையில் ஸத்வாதி குணங்கள் எவையுமில்லாதவனாயினும் மாயையினால் பல குணங்களைக் கைப்பற்றி ஸ்ருஷ்டிக்கு முதலில் எனக்கு அந்தராத்மாவான அந்தப் பரமாத்மாவால் தூண்டப்பட்டவனாகி இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் நான் படைக்கின்றேன். ருத்ரன் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு உட்பட்டு இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றான். அந்த பகவான் தானே விஷ்ணுவாக அவதரித்து இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் பாதுகாத்து வரு

கின்றான். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்
களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும், பாதுகாத்தலைத்
தானேயாகவும் அந்தப் பரமபுருஷனே நடத்துகிறான்.
இங்ஙனம் படைப்பது காப்பது கெடுப்பது ஆகிய இம்
மூன்று செயல்களையும் நிறைவேற்றுகின்றமைகளாகிற
மூன்று சக்திகள் அமைந்தவன் அவனொருவனே. அப்
பனே! நீ இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தைப் பற்றி என்னென்ன வினா
வினையோ, அந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் உனக்கு இங்
ஙனம் மறுமொழி கூறினேன். ஆகையால் சேதன
சேதன ஸ்வரூபமாகிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதிலும் எதை
யும் பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக நினைக்கலா
காது. (அத்தகைய பரமபுருஷனை அறியாமையால் நீ
என்னையே அனைத்திற்கும் மேலாக நினைத்தனை. எனக்
கும் அவனே ப்ரபு. அவனே எனக்கு அந்தராத்மாவா
யிருந்து என்னைத் தூண்டுகிறான்). எனது வாக்குப் பொய்
யாகிறதில்லை. என் மனத்தின் போக்கும் பொய்யாயி
ராது. எனது இந்த்ரியங்கள் கெட்ட வழியில் போகிற
தில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம், ஓ நாரதனே! சொல்
லுகிறேன்; கேள். நான் ஆசையுற்ற மனத்துடன் பக
வானை த்யானித்துக்கொண்டிருக்கையே. ஆகையால்
என் வாக்கு மனம் இந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவற்றின்
போக்குகள் உண்மையாகவே இருக்கின்றனவன்றி எப்
பொழுதும் வேறுவிதமாய் மாறுகிறதில்லை. இதெல்
லாம் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினாலன்றி என்சக்தி
யாலன்று. வேதங்களை ஒதி உணர்ந்தவனும் பலதவங்
கள் செய்தவனும் மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகளால் வணங்
கப்பெற்றவனும் அவர்களுக்கு ப்ரபுவும் பரமாத்மாவி
னிடத்தினின்று உண்டானவனும் அவனது அருளால்
ஜ்ஞானம் உண்டாகப் பெற்றவனுமாகிய நான் மனலுக்

கத்துடன் தடையில்லாத யோகமார்க்கத்தில் நிலை
நின்றும், தனது மாயையின் மஹிமையால் பிறர்க்கு
உள்ளபடி தோற்றாத அந்தப் பரமாத்மாவை உண்மை
யாக அறியப் பெற்றிலேன். ஆகையால் சரணம் அடைந்
தவர்களின் ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஒழிப்பதும் மங்களங்
களுக்கு இருப்பிடமும் நன்கு பணியத்தகுந்ததும் வாயு
வைப்போல் க்ரஹிக்க முடியாததுமாகிய அவனது பா
தாரவந்தத்தை வெறுமனே பணிந்து நின்றேன். இங்
கனம் அவனிடத்தினின்று பிறந்து அவனுடைய அரு
ளால் அறிவு நேரப்பெற்ற நான்முகனாகிய நானே அவனை
அறிய முடியாதிருப்பேனாயின், மற்ற ஜீவாத்மாக்கள்
அவனை எந்தக் காரணத்தினால் அறியவல்லராவார்கள்?
நானும் அந்தப் பரமாத்மாவின் உண்மையான கதியை
அறிய வல்லனல்லேன். ஸனகாதிகளான நீங்களும்
அங்ஙனமே அவனது உண்மையை அறியவல்லரல்லீர்.
மஹாயோகியாகிய வாமதேவரிஷியும் சங்கரனும் அவ
னது உண்மையை அறியவல்லரல்லர். இப்படி ஜ்ஞா
னாதிகர்களாகிய நாமே தடுமாற்ற முறுவோமாயின்,
மற்ற தேவதைகள் அவனை எங்ஙனம் அறிவார்கள்?
நாம் அந்த பகவானுடைய மாயையால் மதி மயங்கப்
பெற்றவராகையால் அவனது உண்மையை அறிய நமக்
குத் தரமன்று. அவனால் நிரமிக்கப்பட்ட அசேதன
மான இந்தச் சரீரத்தை ஆத்மாவோடொத்ததாகவே
நினைக்கின்றோம். நாம் ஆத்மாவை தேஹத்தின் உருவ
முடையதாகவே ப்ரமிக்கின்றோம். தேஹத்தையும் ஆத்
மாவையும் பிரித்தறியாத நமக்குப் பரமாத்மாவை அறி
தல் எங்ஙனம் நேரும்? 'ஆனால் அவனுடைய மாயை
யைக் கடக்க என்ன உபாயம்?' என்கிறாயோ சொல்லு
கிறேன் கேள். என்னை முதலாகக் கொண்ட அனைவரும்
அந்த பகவானுடைய அவதார சரித்ரங்களைப் பாடித்

கடைத்தேறவேண்டுமேயன்றி, அவனை உள்ளபடி அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க முடியாது. அவனுடைய அவதாரசரித்ரங்களை பக்தியுடன் பாடிக்கொண்டிருப்போமாயின், அவ்வளவில் அவனுடைய மாயையை வெல்லலாமன்றி வேறு உபாயமில்லை. அத்தகைய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகிய பரமபுருஷன் கல்பந்தோறும் இந்த ஜகத்தின் க்ஷேமத்திற்காகத் தன்னிடத்தில் தன்னால் தானே தன்னைப்படைப்பதும் கெடுப்பதும் காப்பதுமாயிருப்பான். (பிறனுடைய தூண்டுதலும் ஸஹாயமுமின்றி அந்தப் பரமபுருஷன் கல்பந்தோறும் ஜகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்கின்றான்) பரமாத்மா புண்யபாப ரூபமான கர்மங்களற்றவன்; ஜ்ஞானமே உருவமாகப் பெற்றவன்; தனக்குத் தான் தோற்றுத் தன்மையன்; மற்றொரு பொருளையும் எதிர்பாராமல் நிலைநின்றிருப்பவன்; ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாரமில்லாதவன்; விருப்பங்களெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவன்; ஸத்வாதி குணங்களால் தீண்டப்பெறாதவன்; பிறத்தல் சாதல் ஆகிய இவை என்று மில்லாதவன்; ஆனது பற்றியே காலத்திற்குட்படாமல் நித்யமாயிருப்பவன்; தன்னோ டொத்ததும் தனக்கு மேற்பட்டதுமாகிய வஸ்து எதுவும் இல்லாதவன். அறிஞனாகிய நாரதனே! மனத்தை அடக்கி இந்த்ரியங்களை வென்று வாஸனையை அறுத்து நிலைபெற்ற பேரறிஞராகிய பண்டிதர்கள் அத்தகைய பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நயாயத்திற்கு இணங்கின ஊஹங்களால் சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று தெரிந்துகொள்கின்றார்கள். நயாயத்திற் கணங்காத கெட்டயுக்திகளால் அந்தப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை உணரப்புகுந்து உபத்ரவப்படுத்துவார்களாயின், அது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறை

யும். இனி அந்தப்பரமபுருஷனுடைய அவதாரங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள். விராட் புருஷன் அந்தப் பரமாத்மாவின் முதல் அவதாரம். காலம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமஸ்வபாவம் சேதனன் அசேதனம் ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயு முள்ள த்ரவ்யம் பூமி முதலிய ப்ரக்ருதியின் விசுத்திகள் ஸத்வாதி குணங்கள் ஜ்ஞானேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகாயம் ஸ்வர்க்கம் ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் எல்லையில்லாத மஹிமை அமைந்த அந்த விராட் புருஷனுடைய சரீரமே. ஆயிரஞ் சொல்லி என்? சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள். ப்ரஹ்மாவாகிய நானும் ருத்ரனும் விஷ்ணுவும் தக்ஷர்முதலிய இக்க ப்ரஜாபதிகளும் உன்னை முதலாக வுடைய மஹரிஷிகளும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை ஆள்கின்ற தேவதைகளும் பக்ஷிஸ்ரேஷ்டர்களும் பூலோகத்தைப் பாதுகாத்து வரும் மன்னவர் தலைவரும் பாதாள லோகத்தை ஆள்பவர்களும் கந்தர்வர் வித்யாதரர் சாரணர் ஆகிய இவர்களில் தலைமையுள்ளவரும் யக்ஷர் ராக்ஷஸர் உரகர் யானைகள் இவர்களில் சிறந்தவரும் ரிஷிகளில் மேன்மையுடையவரும் பித்ருக்களில் முக்யர்களும் திதி புத்ரர்களில் தலைமையுடையவரும் ஸித்த ஸ்ரேஷ்டர்களும் அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களும் ப்ரேதம் பிசாசம் பூதம் கூஸ்மாண்ட பூதம் ஜலஜந்து ம்ருகம் பசுக்கள் ஆகிய இவற்றில் சிறப்புற்றவைகளும் அந்த விராட்புருஷனுடைய விபூதியே. இது தான் அதிகமே. இன்னம் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக. உலகத்தில் ஜஸ்வர்யமுடையதும், தேஜஸ்ஸையுடையதும், உத்ஸாஹமுடையதும், வேகமுடையதும், தைர்யமுடையதும், பலமுடையதும், பொறுமையுடையதும், சோபையுடையதும், லஜையுடையதும், விபூதியுடையதும் தனக்கு உட்பட்டிருக்கப் பெற்றதும்), சிறந்த புத்தி

யுடையதும், ஆச்சர்யமாயிருப்பதும் எது எது உண்டோ அதுவெல்லாம், கர்மத்தைப் பற்றியல்லாமல் கேவலம் தனது ஸங்கல்பத்தினால் திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களைக் கொள்ளும் பகவானாகிய விராட் புருஷனுடைய விபூதியே. இத்தகைய உருவமுடைய விராட்புருஷன் முதலவதாரம். மற்றை அவதாரங்களுக்கு முடிவில்லாமையால் அவற்றில் ப்ரஸித்தமான அவதாரங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. பரபகதைகளைக் கேட்பதனால் செவிகளுக்குண்டான அழுக்குகளை யெல்லாம் போக்குமவைகளும் மிக இனியவைகளும் எல்லையில்லாத கல்யாண குணங்களையுடைய பரமபுருஷன் லீலைக்காகக் கொண்டவைகளுமான அவதாரங்களில் எவ்வெவை முக்யாவதாரங்களென்று ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்களோ, அறிஞனே! அவற்றை, நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஆருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ப்ரஹ்மதேவன் நாரதனுக்கு பகவானுடைய } —●—●—●—
அவதாரங்க ள் க் கூறுதல்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான் :—அளவிடமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடைய பகவான் பூமண்டலத்தை உத்தரிக்கும் பொருட்டு முயன்று ஸமஸ்த யாகஸ்வரூபமான வராஹ உருவத்தைக் கொண்டு மஹாஸமுத்ரத்தினிடையில் வந்தவனும் ஹிரண்யாக்ஷனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவனும் திதியின் முதற்பிள்ளையாகிய அஸுரனை, இந்த்ரன வஜ்ராயுதத்தினால் பர்வதத்தைப் பிளப்பது போல், தனது கோரைப்பல்லினால் பிளந்தான். பிறகு ருசி யென்னும் ப்ரஜாபதிக்கு ஆகுகியென்னும் பார்யையிடத்தில் ஸுயஜ்ஞனென்னும் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அப்பால் அவன் தனது பார்யையாகிய தக்ஷிணை மென்பவளிடத்தில், இந்த்ரியங்

களை அடக்குகையாகிற யமமென்னும் குணமுடைய வராகையால் யமரென்னும் பேருடைய தேவதைகளைப் பிள்ளையாக பெற்றான். அவன் இந்த்ரனாகி உலகங்களின் மனவருத்தங்களைப் போக்கினாகையால், முன்பு ஸுயஜ்ஞனென்னும் பேருடையவனாயினும் பிறகு பாட்டனாகிய ஸ்வாயம்புவமனுவால் ஹரியென்று கூறப்பெற்றான். இங்ஙனம் பகவான் ஸுயஜ்ஞனாக அவதரித்து தேவதைகளைப் பிறப்பித்து மூன்று லோகங்களின் வருத்தங்களைப்போக்கினான். அந்தணனே! அனந்தரம்கர்த்தம ப்ராஜாபதிக்கு அவரது பார்யையாகிய தேவ ஹுதிதியிடத்தில் கபிலராகப் பிறந்தான். அந்தக் கபிலருடன் ஒன்பது பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். அந்தக் கபிலர் தமது மாகாவான தேவஹுதிக்கு ஆத்மஜ்ஞானத்தை (மோக்ஷமார்க்கத்தை) உபதேசித்தார். அவளும், ஆத்மாவை அழுக்கடையச் செய்வதும் இந்த தேஹத்திலுண்டாவதும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களால் விளைவதுமாகிய மனப்பற்றுகிற அழுக்கைத் துறந்து அந்தக் கபிலர் மொழிந்த கதியைப்பெற்றான். அத்ரி முனிவர் புதல்வனை விரும்பித் தவம் புரிகையில், அதற்கு பகவான் ஸந்தோஷம் அடைந்து 'நான் என்னையே உனக்குப் புதல்வனாகக் கொடுத்தேன்' என்று மொழிந்தானாகையால், அந்த பகவான் அம்முனிவர்க்குப் புதல்வனாகப் பிறந்து தத்தனென்னும் பேர் பூண்டான். அத்ரியின்புதல்வனாகையால் ஆத்மேயனென்னும்பேர்பெற்றான்; உலகமெங்கும் தத்தாத்மேயரென்று ப்ராஸித்தி அடைந்தான். ஹைஹயர் முதலியவர் பலரும் அவரது பாதார விந்தங்களைப் பணிந்து அவற்றின் பராகங்களால் (தூள்களால்) தேஹம் பரிசுத்தமாகப்பெற்று அணிமாத்ரி அஷ்டைஸ்வர்யங்களாகிற இஹலோக ஸித்தியையும் மோக்ஷமாகிற பரலோக ஸித்தியையும் பெற்றார்கள். இது உலக

மெங்கும் ப்ராஸித்தமே. நான் பலவகை லோகங்களைப்
படைக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் பெருந்தவஞ்
செய்தது பற்றி அந்த பகவான் முதலில் ஸனத்தென்
னும் பேருடையவகை அவதரித்தான். பிறகு ஸனாத
னன் ஸனந்தனன் ஸனகன் என்னும் இம்மூவரைப் பிறப்
பித்தான். முன் கல்பத்தின் முடிவில் ஒருவரும் இல்லா
மல் அனைவரும் அழிந்தமையால் அடுத்த கல்பத்தில்
ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையைச் சொல்லுவாரில்லா
மையால் அதன் மர்யாதையே அழிந்திருந்தது. அதை
அந்த பகவான் அங்ஙனம் ஸனத்தென்றும் ஸனாதன
னென்றும் ஸனந்தனனென்றும் ஸனகனென்றும் நான்கு
அவதாரங்கள் செய்து உபதேசித்தான். அதைக் கேட்
டமாத்ரத்தில் முனிவர்கள் பரமபுருஷனை மனத்தில்
ஸாக்ஷாத்தரித்துப் பிறர்க்கும் உபதேசித்தார்கள்.
இதைக்குமாராவதார மென்பார்கள். அந்த பகவான் தர்
மனென்பவனுக்கு அவனது பார்மையையும் தக்ஷரது புதல்
வியுமாகிய மூர்த்தியென்பவளிடத்தில் நாராயணனென்
றும் நரனென்றும் இரண்டு உருவமாக அவதரித்தான்.
அவன் தவங்கள் செய்து உபாஸிக்கத் தகுந்ததெய்வம்
தன்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்டது மற்றொன்று மில்லா
மல் தானே அனைவர்க்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்தவனாயி
ருந்தும் பிறர்க்குச்செய்ய முடியாத பெருந்தவஞ்செய்
தான். அவன் அங்ஙனம் தவஞ்செலுத்திக்கொண்டி
ருக்கும் பொழுது மன்மத ஸையங்கள்போல் அனைவ
ரையும் மதிமயக்கி வெல்லுந்திறமையுடையவரான அப்
ஸர மடந்தையர் அவனை மதிமயக்கி வெல்லமுயன்று
மன்மத ஸையங்களான தமது லீலாவிலாசங்களைத்
தொடுத்து அவனை வசப்படுத்தப் பார்த்தும் வல்லராக
வில்லை. ஓ நாரதனே! ஸமர்த்தர்களான ருத்ராதிர்கள்
கோபம் நிறைந்த கண்ணோக்கத்தினால் காமனைக் கொ

ஞாந்துகிறார்கள். அவர்கள், தம்மைக்கொளுத்துவதும் ஸஹிக்கமுடியாததுமான கோபத்தைக் கொளுத்த வல்லராகவில்லை. உலகத்தில் காமனை அடக்கி நீறுசெய் பவர்களும் உண்டேயன்றிக் கோபத்தை அடக்கியாள் பவர் அகப்படமாட்டார்கள். காமனைக் கொளுத்தின வர்களும் கோபத்திற்கு உட்பட்டு அவமதிக்கிடமாகிந் றார்கள். ருத்ரன் காமனுக்கு உட்படாமல் அவனை நீறு செய்தானாயினும், கோபத்தினால் அவனைக் கொளுத்தி விட்டானல்லவா? அவன் காமத்தை ஜயித்தவனாயினும் கோபத்தை அடக்கவல்லனாகவில்லை. அப்படி வெல்ல முடியாத கோபமும் எந்த பகவானுடைய மனத்தில் ப்ர வேசிப்பதற்கு மிகுதியும் பயப்படுகின்றதோ, அப்படிப் பட்ட இந்த பகவானுடைய மனத்தில் காமம் எப்படி நுழைய வல்லதாகும்? காமத்தை ஜயித்தவர்களுக்கும் ஜயிக்கமுடியாதது கோபம். அதையும் ஜயித்தவனுக் குக் காமத்தை ஜயிப்பது ஒரு பொருளோ? உத்தான பாதனென்னும் ராஜனுடைய புதல்வனாகிய த்ருவனென் பவன் தனது தந்தையாகிய அம்மன்னவனருகில் சக் களத்தித் தாயான ஸுருசியென்பவள் க்ருரமாய் மொ ழிந்த வார்த்தைகளாகிற பரணங்களால் அடிக்கப்பட்டு இளைஞனாயினும் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் தவஞ் செய்யும் பொருட்டு வனத்திற்குச் சென்றான். அங்ஙனம் வனத்திற்குச் சென்று தவஞ்செய்கின்ற த்ருவனுக்கு பக வான் அருள் செய்து ஸாஸ்வதமான ஓர் பதவியைக் கொடுத்தான். அந்த த்ருவனுடைய ஸ்தானத்திற்குக் கீழும் மேலுமுள்ள திவ்ய மணிவர்கள் அந்தப் பதவியின் மஹிமையை ஸ்தோத்ரஞ்செய்கின்றார்கள். இங்ஙனம் த்ருவனுக்குப் பதவி கொடுத்த அவதாரம் ஒன்று. அந்த பகவான் ரிஷிகளால் வேண்டப்பெற்று வேனென் பவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து அவனைப் புத்தென்கிற

நாகத்தினின்று காணித்தான். அந்த வேனன் தூர்மார்க்கு கத்தில் முயன்று அந்தனர் தலைவரான முனிவர்களால் சாபம் இடப்பெற்று அதனால் பெளருஷமும் ஜய்வர்யமும் அழிந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், ரிஷிகள் பகவானை பார்த்தித்தார்கள். பகவானும் அந்த வேனனுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து அவன் செய்த பாபங்களுக்குப் பலனாகநேரக்கூடிய நாகத்தினின்று அவனைப் பாதுகாத்தான். அவன் ப்ருது சக்ரவர்த்தி யென்னும் பேர்பெற்றான். அந்த ப்ருது சக்ரவர்த்தி பூமியினின்று அன்னம் முதலிய பலவகை தீரவ்யங்களைக் கறந்துப் படைகளுக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தான். இது ஓரவதாரம். வேதங்கள் எவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பரம ஹம்ஸர்களான மஹாயோகிகளுக்கு மாத்ரமே அறியக்கூடியதென்று சொல்லுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் கபிலாதிகளைப்போல் தனது ஆம்சத்தினால், ஆக்னீத்ரனுடைய குமாரனாகிய நாபி யென்பவனுக்கு மேருதேவி யென்னும் பேருடைய ஸுதேவியிடத்தில் ருஷபனென்னும் புதல்வனாகப் பிறந்தான். அவன் ஒன்றுந்தெரியாத மூடன்போல் தோற்றியோகமார்க்கத்தை ஆசரித்தான். அவன் எல்லாம் தானே யென்னுப்படி எங்கும் நிறைந்திருப்பவனாகையால் எல்லாவற்றிலும் பேசமில்லாத மதியுடையவனாயிருந்தான். அவன் தனது மஹிமையில் தான் நிலைநின்றிருப்பவனே யன்றித் தனது நிலைமைக்கு ஒருவனை எதிர்பார்ப்பவனல்லன். அவன் இந்தரியங்களெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படி அடங்கப்பெற்றவனும் ஆனது பற்றியே சப்தாதிவிஷயங்களில் மனப்பற்றில்லாதவனுமாயிருந்தான். இது ருஷபாவதாரம். அந்த பகவானே நேராக முன்பு என்னுடைய யாகபூமியில் ஹயக்ரீவனாகத் தோன்றினான். அவன் பொன்னிற

முடையவனும் வேதஸ்வரூபனும் யாகங்களால் ஆராதிக்
கத் தகுந்தவனும் ஸமஸ்த தேவதைகளுக்கும் உள்ளே
யிருந்து சியமிப்பவனுமாயிருப்பவன். இந்த ஹயக்ரீ
வன் மூச்சு விடும்பொழுது இவனது முக்கிலிருந்து பரி
சுத்தங்களான வேதவாக்குக்கள் உண்டாயின. அந்த
பகவான் ப்ரளய ஸமயத்தில் மத்ஸ்யமாக அவதரித்து
எனது முகத்தினின்று நழுவின வேதமார்க்கங்களை
எனக்குக் கொடுத்து மிகுதியும் பயங்கரமான அந்த
ப்ரளயார்ணவத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.
இவன், மேல்வரும் ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டியவைகளும்
பூமியின் விசுதியுமான த்ரவ்யங்களெல்லாம் உருவமா
யிருக்கப்பெற்றவன். அன்றியும், இவன் ஸமஸ்த ஜீவ
ஸமுஹங்களுக்கும் ஆதாரமுமாயிருப்பவன். இவன்
மேல்வாப்போகிற வைவஸ்வதமனுவால் காணப்படுவான்.
ஷ்ரீரஸமுத்ரத்தில் அம்ருதம் பெறுவதற்காக தேவக்
கூட்டத்தலைவரும் அஸுரக்கூட்டத்தலைவரும் கடைந்து
கொண்டிருக்கையில் ஆதிதேவனாகிய பகவான் கூர்
மத்தின் (ஆமையின்) உருவங்கொண்டு பின்பாகத்தி
னால் மந்தா பர்வதத்தைத் தரித்தான். அந்தக் கூர்ம
ரூபியான பகவான் அப்பொழுது சித்தையில் விருப்புற்றி
ருந்தான். (பகவானுக்கு சித்தையாவது ப்ரஜைகளின்
கேதமத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு உறங்குவதுபோல்
சயனித்துக்கொண்டிருக்கையே. இல்லையாயின், ப்ரா
க்ருத ஜனங்களுக்கு விளையக்கூடிய தமோகுணத்தின்
கார்யமாகிய சித்தையானது அப்ராக்ருத திவ்யமங்களை
விக்ரஹமுடையவனும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள்
தீண்டப்பெறாதவனுமாகிய பகவானுக்குப் பொருந
தாது). அப்பொழுது அவன் முதுகில் மந்தா பர்வதம்
சுழன்று கொண்டிருக்கையில், அது அவனுக்குத் திவ்ய
சொரிவது போல் ஹிதமாயிருந்ததேமன்றிச் சிறிதும்
வருத்தம் விளைவிக்கவில்லை.

—◆—(ந்ருஸிம்ஹாவதாரம்.)—◆—

அந்த பகவான் ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவதைகளுக்குண்டான பெரும் பயத்தைப் போக்குவதும் சுழலமிடுகின்ற புருவநெரிப்புகள் அமைந்து கோரைப்பற்களும் விளங்கப்பெற்று பயங்கரமான முகமுடையதுமாகிய ந்ருஸிம்ஹ உருவம் (நரன்கலந்த சிங்கத்தின் உருவம்) தரித்து, ஸமீபத்தில் எதிர்முகமாக வருகின்றவனும் கதையோடு கூடினவனும் அஸூரஸ்ரேஷ்டனுமாகிற ஹிரண்பகசிபுவைத் துடைகளில் விழ்த்தள்ளி அவன் துடித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவனை நகங்களால் அளந்தான்.

—◆—(கஜேந்தரனைக்காத்த ஹரியென்னும் அவதாரம்.)—◆—

யானைக் கூட்டத்தில் தலைமையுடைய ஓர் சிறந்த யானையானது தாமரைக்குளத்தினிடையில் மிகுந்த பலமுடைய முதலையால் பாதத்தில் பிடியுண்டு வருந்தித்தாமரை மலரோடுகூடின துதிக்கையை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு இங்ஙனம் முறையிட்டது. 'ஆதி புருஷனே! ஜகத்காரணவஸ்துவே! பரிசுத்தமான புகழுடையவனே! கேட்ட மாத்ரத்தில் மங்களத்தைக் கொடுக்கவல்ல நாமங்களையுடையவனே! இப்படிப்பட்ட நீ என்னைப்பாதுகாப்பாயாக' என்றது. அளவிடமுடியாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையவனும் சக்ரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவனும் தன்னைப்பற்றினுருடைய துக்கங்களைப் போக்குமவனுமாகிய பகவான் அப்பொழுது அந்த கஜேந்தரத்தின் கூக்குரலுக்கேட்டுப் பகிராஜனாகிய கருடனுடைய புஜங்களில் ஏறிக்கொண்டு வந்து ஸூதர்ஸனமென்னும் பேர்பூண்ட தனது சக்ராயுதத்தினால்

அந்த முதலையின் வாயைப் பிளந்து தன்னைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டுகிற அந்த யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்துக் கருணையால் அந்த முதலையினிடத்தினின்று விடுவித்தான்.

—♦♦♦(வாமனாவதாரம்.)♦♦♦—

யஜ்ஞாதிபதியான (யாகங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவனாகிய) பகவான் அதிதியின் புதல்வர்களான பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களில் எல்லோர்க்கும் கடைசியில் பிறந்தவனாயினும் குணங்களால் அனைவர்க்கும் மூத்தவனாயிருந்தான். அவன் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் தனது பாதத்தினால் இரண்டடி வைப்புக்களால் அளந்தான். அது எப்படி யென்னில் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக! பவி யென்னும் அஸுரன் இந்தரனை ஜயித்து மூன்று லோகங்களையும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில், பகவான் வாமன உருவங்கொண்டு (ஓர் குறளுருவங்கொண்டு) அந்த பவி யாகஞ்செய்யும் ஸமயத்தில் யாக பூமியில் சென்று, மூன்றடியளவு பூமிவேண்டுமென்று யாசித்தான். அவன் அப்படியே அளந்துகொள்வாயென்கையில், பேருருவங்கொண்டு ஓரடியால் பூமியையெல்லாம் அளந்து ஓரடியால் ஆகாயம் முழுவதும் அளந்து மூன்றாவது அடிக்கு இடங் கொடுப்பாயென்றான். அவனும் தன் தலையைக் காண்பிக்கையில், பகவான் அவன் தலையில் பாதத்தையிட்டு அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி மூன்று லோகங்களையும் இந்தரனுக்கு மீட்டுக் கொடுத்தான். இங்ஙனம் மூன்றடிகளை யாசிக்கும் வ்யாஜத்தினால் பூமியை யெல்லாம் கைப்பற்றினான். 'ஆனால் பரமபுருஷன் தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்தும் தூர்ப்பலன் போல் ஏன் அப்படி செய்தான்' என்னில், தர்மமார்க்கத்தில் தவறாது நடப்பவனை

ஐஸ்வர்யத்தினின்று நமுவச் செய்யவேண்டுமாயின், எப்படிப்பட்ட வல்லவர்க்கும் யாசிப்பதை யொழிய மற்ற எவ்வழியாலும் அங்ஙனஞ் செய்யமுடியாது, ஆகையால் இங்ஙனஞ் செய்தான். 'ஆனால் யாசிப்பதனாலும் அவனை அங்ஙனம் ஐஸ்வர்யத்தினின்று நமுவச் செய்வது யுக்தமன்றே' என்னில், சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக. பெரிய அடிவைப்புகள் அம்மந்த பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை அலம்புவதற்கு உபயோகப்பட்ட ஜலங்களைத் தன் தலையில் முழுவதும் படும்படிதரித்த மஹானுபாவனுக்கு தேவாதிபத்யம் (தேவதைகளுக்கு ப்ரபுவாயிருத்தல்) ஒரு பொருளோ? அது அவன் வீரும்பத்தகுந்த ப்ரயோஜனமன்று. அந்த பவி ப்ரதிஜ்ஞைசெய்த கார்யத்தை யொழிய மற்ற எதையும் செய்ய விரும்பவில்லை. ஓ காரதனே! அவன் பகவானுக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ் செய்து தன்னையே அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தான். சுக்ரன், பகவானுடைய உண்மையை அறிந்து பவியைப் பார்த்து வேண்டாமென்று தடை செய்தும், அவன் தான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததற்கு விபரீதமாகச் செய்ய விருப்பமுறவில்லை. முன்னராவது அடியிடங் கொடுப்பதற்காகத் தன்னையே தலையால் ஸமர்ப்பித்தான். (ஆகையால் அவனை ஐஸ்வர்யத்தினின்று நமுவச்செய்தது, அவனுக்கு ப்ரியமும் ஹிதமும் செய்த தாமேயன்றி அப்ரியமும் அஹிதமும் செய்ததாகா.)

—◆—(ஹம்ஸாவதாரம்.)—◆—

ஓ காரதா! நீ மிகுதியும் ஸ்னேஹம் வளர்ந்துவரப் பெற்று முழுவதும் வினவுகையில், பகவான் ஹம்ஸாவதாரஞ் செய்து (அன்னப் பறவையாகத் தோன்றி) கர்மயோகத்தையும், ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட

ஆத்மாக்களின் உண்மையை அறிவிப்பதான ஜ்ஞான யோகத்தையும் உனக்கு நன்றாக உபதேசித்தான். அந்த ஹம்ஸரூபமான பகவான் உபதேசித்த ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டே அவ்வாஸுதேவனைச் சரணம் அடைந்த மஹானுபாவர்கள் அதை ஸுகமாக உணர்ந்து அனுஷ்டிக்கின்றார்கள்.

— { அந்தந்த மன்வந்தரங்களிற் செய்யும் } —
அவதாரங்கள்.

பகவான் அந்தந்த மன்வந்தரங்களில் அந்தந்த மனுக்களின் வம்சங்களைப் பாதுகாக்க முயன்று பத்துத் திசைகளிலும் எவர்க்கும் எதிர்க்க முடியாத தன் ப்ர தாபத்தினால் வளர்ந்து ஜ்வலிக்கின்ற தனது ஆஜ்ஞா ரூபமான சக்ரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். மற்றும், அவன் முன்னுருவதுலோகமாகிய ஸத்ய லோகம் வரையிலும் அழகான கீர்த்தியை நிரம்பச் செய்து கொண்டு அவ்வப்பொழுது செருக்குற்ற ராஜாக்களை தண்டித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

— (தன்வந்தரியவதாரம்.) —

பகவான் உலகத்தில் தன்வந்தரியென்னும் பேர் பூண்டு அவதரித்துப் பெருப்பெரிய ரோகங்களால் வருந்துகின்ற மனிதர்களுடைய ரோகங்களைத் தனது நாமத்தைச் சொன்ன மாத்ரத்திலேயே போக்குகின்றான். அவன் தன்வந்தரி யென்று பெரும் புகழ் பெற்றான். புகழே ஒரு வடிவங் கொண்டு வந்ததோ என்னும்படி இருந்தான். மரணமில்லாத ஆயுளைக் கொடுக்குந் திற மையன். அவன் முன்பு யஜ்ஞத்தில் 'உனக்கு ஹவிர்ப்பாகம் இல்லை' யென்று அஸுரர்களால் தடுக்கப்பட்ட ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றான். அவன் ஆயுர்வேதத்தையும் (வைத்யசாஸ்த்ரத்தையும்) உலகத்தில் வெளியிட்டான்.

—●●— பரஸ்ராமாவதாரம். —●●—

மஹானுபாவனாகிய இந்த பகவான் ப்ருசுவக்குப் புதல்வனாக அவதரித்துப் பரசுராமனென்னும்பேர்பூண்டு எத்தகையர்க்கும் ஸஹிக்க முடியாத வீர்யமுடையவனாகி நீண்ட கூருடைய பரசுவினால் (கண்டக் கோடாலியால்) இருபத்தொரு தடவைகள் க்ஷத்ரிய குலத்தையெல்லாம் வேருடன் அறுத்தான். ஏனென்னில், அந்த க்ஷத்ரியர்கள் இயற்கையாகவே ஜன்மந்தர கர்மத்தினால் மரணம் நேரப்பெற்றிருந்தது மாத்ரமேயன்றி, ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் த்ரோஹம் செய்வதும் வேதமார்க்கத்தை அழிப்பதுமாகி நரகதுக்கங்களை அனுபவிக்க வேண்டியவராயிருந்தார்கள். ஆகையால் அவன் தன் பரசுவினால் அவர்களை வேருடன் அறுத்தான்.

—●●— ஸ்ரீராமாவதாரம். —●●—

ஸமஸ்த சேதனாசேதனங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய இந்த பகவான் என்னை அனுக்ரஹிப்பதில் ஸாமுகனாகி (நான் ராவணனுக்குக்கொடுத்த வரத்திற்கு விரோதம் வாராதபடி அழகிய முகமுடைய ஓர் மானிடனாக) பரதன் முதலிய அம்சங்களோடு இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் அவதரித்து, தந்தையாகிய தசரத சக்ரவர்த்தியின் ஆஜ்ஞையில் நிலைநின்று அன்பிற்கிடமான மனைவியாகிய ஸீதையோடும் அத்தகைய பிள்ளேன்றலாகிய லக்ஷ்மணனோடும் கூடி வனத்தில் புகுவான். இந்த ராமனிடத்தில் விரோதம் வைத்துக்கொண்டல்லவா பத்துத் தலையனாகிய ராவணன் பாழாவது? இந்த ராமன் த்ரிபுரத்தைக் கொளுத்த முயன்ற ருத்ரன்போல், சத்ருபட்டணமாகிய லங்கையைக்கொளுத்த விரும்பி அவ்விடம் போக ஸமுத்ரராஜனை வழி கேட்கையில், அவன் வழிகொடாமையால், வெகு தூரத்தில் அகப்பட்டு நன்

மனத்துடன் தன்னையே சிந்தித்து வருந்துகின்ற ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு மனங்கலங்கி அந்த ஸமுத்ரராஜன்மேல் மிகுதியும் கோபங்கொண்டு கண்கள் சிவக்கப் பெற்று அத்தகைய கண்ணோக்கத்துடன் பாணங்களை விடுத்து அவனை எரிக்கையில், அவனும் பயந்து சரீரம் நடுங்கவும், மகரமீன்களும் ஸர்ப்பங்களும் முதலைகளும் தாபத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் கூட்டங்கூட்டமாக வருந்தவும் பெற்று, உடனே இந்த ராமனுக்கு வழி கொடுப்பான். ராவணன் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களோடு சண்டை செய்யும் பொழுது அவற்றின் தந்தங்கள் தன் மார்பில் பட்டு ஓறிந்து பொடியாகி அந்தந்த திக்குக்களில் விழுந்திருக்குந் துணுக்கைகளால் தான் செய்த திக்விஜயமெல்லாம் வெளியாகப் பெற்று 'எனக்கு நிகரான சூரன் எவன் இருக்கிறான்' என்னுங் கர்வத்தினால் செய்யும் அட்டஹாஸங்களை இந்த ஸ்ரீராமன், தன் பார்வையாகிய ஸீதையை அபஹரித்தவனும் ஸைன்யத்தினிடையில் மேன்மையுடன் உலாவுகின்றவனுமாகிய அந்த ராவணனுடைய ப்ராணன்களோடுகூட வெரு சீக்ரத்தில் தந்தனுஸ்ஸினின்று கிளம்பிப் புறப்படுகின்ற பாணங்களால் அழிக்கப்போகின்றான்.

—●●—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரம்.—●●—

அஸ்ரஸ்வபாவத்துடன் பிறந்த துஷ்டராஜாக்களின் ஸைன்ய பாரங்களால் பீடிக்கப்பட்ட பூமியின் பாரமாகிற வருத்தத்தைப் போக்கும் பொருட்டு, வெருப்பும் கறுப்புமான தலைமயிர்களையுடைய பகவான் தனது அம்சமாகிய பலராமனுடன் ஜனங்களால் அறிய முடியாத கதியுடையவனாகித் தனது மஹிமையை வெளியிடும்படியான பல சரித்ரங்களை நடத்தப் போகின்றான்.

அவன் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுதே பூதனையின்
 ப்ராணன்களைப் போக்குவதும், மூன்று மாதங்கள்
 சென்றவனாகிச் சகடாஸுரனை உதைத்தெறிவதும்,
 முழந்தாள்களால் தவழ்ந்து போகும்பொழுது ஆகாயத்
 தை அளரவின மருதமரங்களை வேரோடு விழத்தள்ளு
 வதும் செய்யப்போகிறான். இவையெல்லாம் திவ்யசரி
 த்ரங்களே. கேவல மனுஷ்யனால் செய்யக்கூடியவையல்ல.
 மற்றும் அவன் இடைச்சேரியில் வஸித்திருக்கும்பொ
 ழுது காளியமடுவில் விஷஜலத்தைப் பருகின பசுக்களை
 யும் அவற்றை மேய்க்கும் இசையர்களையும் சருணை
 யமைந்த கண்ணோக்கமாகிற அம்ருதத்தைப் பெய்து
 பிழைப்பிப்பதும், யமுனையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்து
 அதை விஷமில்லாமல் சுத்திசெய்யப் பொருட்டு மிகுந்த
 விஷவீர்யத்தினால் துடிக்கின்ற 'நாக்குக்களையுடைய
 காளியனென்னும் ஸர்ப்பத்தை ஓட்டுவிப்பதுஞ் செய்யப்
 போகிறான். இவையும் திவ்யசரித்ரங்களே. மற்றொரு
 ஸமயத்தில் எனத்தில் மரங்கள் பட்டுப்போய் உலர்ந்
 திருக்கையால் காட்டுத் தீ பற்றி எரிகின்றபோது,
 அந்தக் காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டு நிச்சயமாகவே மரண
 காலம் நேரப்பெற்றதும் உடம்பு தெரியாமல் உறங்குவது
 மாகிய இடைச்சேரி முழுவதும் திடிலென்று கண்
 விழித்துக்கொண்டு காட்டுத்தீயைப் பார்த்து பயந்து
 வருந்துகையில், எல்லோரையும் கண்ணை மூடிக்கொள்ளச் செய்து, பிறரால் இத்தகையதென்று அறிய
 முடியாத மஹாவீர்யமுடைய இக்ளாபீக்ருஷ்ணபகவான்
 பலராமனுடன் அந்தக் காட்டுத்தீயைப் பானஞ் செய்து
 இடைச்சேரியை அவ்வாபத்தினின்று கரையேற்றப் போ
 கிறான். இந்தச்செயல் அமரனுஷமேயன்றி மானிடவ
 ரால் செய்யக்கூடியதன்று. மற்றும், இக்களாபீக்ருஷ்ண
 னுடைய தாயாகிய யசோதை இவனைக் கட்டும்பொருட்டு

எத்தனை கயிறுகளைக் கொண்டு வந்தபோதிலும் அவை யெல்லாம் இவனுடைய இடைக்குப் போதாமலே யிருக்கப்போகின்றன. மற்றும், இவன் கொட்டாவி விடும் பொழுது இவனுடைய வாயில் பதினான்கு லோகங்களையும் கண்டு இடைச்சியான யசோதை மனத்தில் சங்கை உண்டாகப்பெற்றுப் பின்பு இது இவனுடைய ஜஸ்வர்யமென்று தெரிந்துகொள்ளப் போகின்றான். இதுவும் திவ்ய சரித்ரமேயன்றி மானிடச்செயலன்று. அன்றியும், இவன் தனது தந்தையாகிய நந்தனை வருணனுடைய பாசத்தினின்றுண்டான பயத்தினின்று விடுவிக்கப் போகிறான். மயனது புதல்வனாகிய வ்யோமாஸுரனால் குறைகளில் கொண்டுபோய் அடைத்து மறைக்கப்பட்ட இடையர்களையும் அவ்வாபத்தினின்று விடுவிக்கப்போகிறான். அன்றியும், பகலில் பலவகை வ்யாபாரங்களால் இளைப்புற்று சாத்ரியில் உடம்பு தெரியாமல் படுத்துறங்குகின்ற கோகுலஜனங்களை யெல்லாம் ஒன்றையும் எதிர் பாராமல் கருணைகூருந் தன்மையனாகையால் எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதும் என்றும் அழியாத துமாகிய வைகுண்ட லோகத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்போகின்றான். என்ன ஆச்சர்யம். இப்படியும் ஒருவன் செய்வதே, ஒருக்கால், இந்த்ரனுக்காகப் ப்ரதிவர்ஷம் நடத்திவருவதாகிய ஓர் யாகத்தை இடையர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வசனத்தின்படி நிறுத்தித் தமக்குப் புல் ஜலம் முதலியவற்றால் உதவிசெய்கிற கோவர்த்தன பர்வதத்தைக் குறித்து யாகம் செய்கையில், அதைத் தடுக்கும்பொருட்டு இந்த்ரன் பெருமழை பெய்ய, ஏழுமயதுள்ள பாலனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கருணைகூர்ந்து பசுக்களைப் பாதுகாக்க விரும்பி ஒற்றைக்கையால் சிறிதும் வருத்தமில்லாமல், பாப மற்றவனே! நாரதா! அவ லீலையாகவே அந்த கோவர்த்தன பர்வதத்தை ஏழு

நாள் வரையிலும் நாய்க்குடையைப்போல் தரிக்கப்போகின்றான். மற்றொரு ஸமயத்தில் சந்த்ரனுடைய கிரணங்களால் வெளுத்து அழகாயிருக்கின்ற ராத்ரியில் அரண்மனையில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பமுற்று விளையாடிக் கொண்டே செவிக்கினிய பதங்களையுடையதும் மிக நீண்டதும் அற்புதமான ஆலாபனைகள் அமைந்ததுமாகிய கானத்தினால் கோபஸ்த்ரீகளுக்குக் காமவிகாரமாகிற நோயை வளரச்செய்து அவ்வருத்தம் தீரும்படி அவர்களுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் க்ரீடித்துக் கொண்டிருக்கையில், குபேரனுடைய ப்ருத்யனாகிய சங்கசூடனென்பவன் அந்த கோபஸ்த்ரீகளைத் திருடிக்கொண்டு போவதுகண்டு, அவன் தலையை அறுக்கப்போகிறான். மற்றும், ப்ரலம்பன் தேனுகன் பகன் கேசி அரிஷ்டன் மல்லர்குவலயாபீடம் கம்ஸன் யவனன் நரகன் பெளண்ட்ரகன் முதலியவர்களும், ஸால்வன் த்விவிதன் பல்வலன் தந்த வக்த்ரன் ஏழு எருதுகள் சம்பரன் விநூரதன் ருக்மி முதலான மற்றவர்களும், கையில் வில்லேந்தினவர்களும் யுத்தத்தைப்புகழ்ந்த தன்மையர்களுமாகிய கம்போஜன் மத்ஸ்யன் குரு கேகயன் ஸஞ்சயன் முதலாக யுத்தத்தில் முயன்றவர் எவரெவர் உண்டோ அவர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அடியுண்டு மாண்டு ப்ராக்ருதமான இந்த்ரியங்களுக்குத் தோற்றாததும் அழிவில்லாததும் அவனுடைய இருப்பிடமுமாகிய வைகுண்டலோகம் பெயர்வார்கள். ஆனால் ப்ரலம்பாதிகளை பலராமனும் கம்போஜாதிகளை பீமார்ஜுனாதிகளும் சம்பரனை ப்ரத்யும்னனும் நாகனை முசுகுந்தனும் வதிக்கப்போகிறார்களேயன்றி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தானே வதிக்கப்போகிறதில்லை. ஆயினும், பலராமன் பீமஸேனன் அர்ஜுனன் முதலியவர்களை வ்யாஜமாகக் கொண்டு அவர்களை வதித்தவனும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனேயன்றி மற்றெவனுமல்லன். வருஷபங்களே

ழையம் கொழுப்படக்கப் போகிறுனேயன்றி வதிக்கப் போகிறதில்லையாயினும், அவைகள் மரணம் அடையும் பொழுது அவனுடைய ஸ்பர்சம்பெற்ற மஹிமையால் அவனுடைய லோகத்தையே பெறப்போகின்றன. இந்தக்கார்யங்களெல்லாம் திவ்யசரித்ரங்களேயன்றி மானிடவர் செய்யக் கூடியவையல்ல.

❖❖❖ வ்யாஸாவதாரம். ❖❖❖

மானிடவர்கள் காலக்ரமத்தில் மதி குறையப்பெற்றவர்களும் ஆயுள் கஷ்டிணிக்கப் பெற்றவர்களுமா யிருப்பதைக்கண்டு, தான் வெளியிட்ட வேதசாஸ்திரம் கரையற்றிருப்பதையும் அறியமுடியாதிருப்பதையும் ஆலோசித்து அந்த பகவான் ஸத்யவதியிடத்தில் அவதரித்து யுகத்திற்குத் தகுந்தபடி வேதமாகிற வ்ருக்ஷத்தைக் கிளைகிளையாகப் பிரித்து ஜனங்கள் ஸுகமாக ஒதி உணரும்படி செய்யப்போகிறான்.

❖❖❖ புத்தாவதாரம். ❖❖❖

தேவத்வேஷிகளான அஸுரர்கள், வைதிகமார்க்கத்தில் மிகுந்த மனவூக்கத்துடன் சிலைநின்று, மயன் சிர்மித்துக் கொடுத்தவைகளும் கண்டறிய முடியாத மஹாவேகமுடையவைகளுமான பட்டணங்களால் உலகங்களை நாசஞ் செய்கையில், அவர்களை மதி மயக்கி, வஞ்சிப்பதான பாஷண்டவேஷம் பூண்டு தர்மாபாஸமாகிய (முக்ய தர்மமல்லாத) பாஷண்ட தர்மத்தை அவர்களுக்கு அதிகமாக உபதேசிக்கப் போகிறான்.

❖❖❖ கல்கி அவதாரம். ❖❖❖

எப்பொழுது ஸத்புருஷர்களின் க்ருஹங்களிலும் ஹரிகதைகள் (தன்பேரைச் சொன்னவர்களின் பாபங்களைப்போக்குந் தன்மையான பகவானுடையகதைகள்)

கடக்காமற்போகுமோ, எப்பொழுது ப்ராஹ்மண ஸ்ஷத்
ரிய வைஸ்யர்களென்கிற மூன்று வர்ணத்தவர்களும்
பாஷண்டதர்மத்தை அவலம்பித்துப் பாழடைவார்
களோ, மற்றும், எப்பொழுது சூத்ரர்களே ராஜாக்களா
யிருப்பார்களோ, அன்றியும், ப்ராஹ்மண ஸ்ஷத்ரிய வைஸ்ய
யர்களின் க்ருஹங்களில் 'ஸ்வாஹா ஸ்வதா வஷட்' என்
னும் சப்தங்கள் நடக்காபோ, (தேவகார்யங்களும் பித்ரு
கார்யங்களும் நடக்காமல் பாழாயிருக்குமோ), அப்படிப்
பட்ட கலியுகத்தின் முடிவில் பகவான் கலியை அடக்கும்
பொருட்டு அவதரிக்கப் போகின்றான்.

ஸ்ருஷ்டி விஷயத்தில் பகவானுக்கு ப்ராஹ்மாவாகிய
நானும் ப்ராஜாபதிகள் ஒன்பதின்மரும் மரீசி முதலிய ரிஷி
களும் ஆச்சர்யமான விபூதிகள் (அவனுக்கு உட்பட்டுக்
கருவியாயிருப்பவர்கள் அங்ஙனம் ஸ்ருஷ்டித்த உலகங்க
ளையும் பாதுகாக்கும் விஷயத்தில் தர்மமும் யாகமும்
மனுக்களும் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளும் ராஜாக்
களும் ஆச்சர்யமான விபூதிகள். உலகங்களை ஸம்ஹரிக்
கும் விஷயத்தில் அதர்மமும் ருத்ரனும் கோபமுற்ற
ஸர்ப்பங்களும் அஸுரர் முதலியவர்களும் எல்லையில்லாத
ஆச்சர்ய சக்திகள் அமைந்த பகவானுக்கு அற்புதமான
விபூதிகள். பூமியின் தூள்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்
ருக எண்ணிக்கணக்கிடுகிறமையுடையவனாயினும்,
மிகுந்த மதியுடையவனாயினும், எங்கப் புருஷன் தான்
விஷ்ணுவின் வீரச்செயல்களைக் கணக்கிடவல்லனவான்?
இந்த பகவான் எங்கும் தடையில்லாத தனது அடிவைப்
பின் வேகத்தினால் தந்தமது இடங்களெல்லாம் நடுங்கப்
பெற்று அவற்றினின்று தேவதைகள் முதலிய ப்ராணி
கள் நழுவி வருந்துவதைக் கண்டு அவர்களுக்கு வாஸஸ்தா
னமாகிய ஸத்யலோகத்தை நடுங்கவொட்டாமல் அப்
படியே நிலை நிற்கச்செய்தான். அந்த பகவான் இத்த

கைய சக்திகள் பலவும் உடையவன். அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் அளவிடமுடியாது. அவனுடைய வீரச்செயல்களுக்கு எல்லையே இல்லை. ஆகையால் அவற்றை முழுவதும் எடுத்துரைக்க எவன் தான் வல்லவனாவான்? மாயையெனப்படுவதும் ஆச்சர்ய சக்தியுமாகிய ப்ரக்ருதியே ஸைன்யமாகப்பெற்ற பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களின் எல்லையை, நான்முகனாகிய நான் அறியேன். உனக்கு முத்தவரும் ஸனகாதிகளுமாகிய இம்முனிவர்களும் அறியார்கள். இனி மற்றவர்கள் எங்ஙனம் அறியப் போகிறார்கள்? ஆயிரஞ் சொல்லியென்? ஆயிரம் முகங்களுடையவனும் (இரண்டாயிரம் நாக்குகளுடையவனும்) நித்யஸூரிகளில் தலைவனுமாகிய ஆதிசேஷன் இந்த பகவானுடைய குணங்களைப் பாடத் தொடங்கி இன்னமும் கரை அறியவில்லை. 'இப்படி இவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களின் எல்லை ஒருவர்க்கும் தெரியாததாயின், அவனை எங்ஙனம் பணிந்து மோகும் பெறுவார்கள்?' என்று சங்கிக்கவேண்டாம். அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுக்கு எல்லையில்கூட யென்பது உண்மையே. ஆயினும் அவனை அங்ஙனம் அறிபவர் (எல்லையில்லாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையவனென்றறிபவர்) தப்பாமல் மோகும் பெறுவார்கள். அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் இவ்வளவேயென்று அளவிட்டறிபவர்க்கு மோகும் நேராது. அவர்கள் அவனை உள்ளபடி, அறிந்தவரல்லர். எல்லையில்லாத வஸ்துவை அங்ஙனம் எல்லையில்லாததென்றறிதலே அறிதலாமன்றி வேறுவிதமாக அறிவது விபரீதஜ்ஞானமேயாம். சிற்றும் அப்பாதமின்றி 'நமக்கு அடையத் தகுந்த வஸ்துவும் அவ்வஸ்துவை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயமும் இவனே' என்று திட

மரண புத்தியுடன் எல்லாவிதத்திலும் அந்த பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களையே பற்றுவார்களாயின், அத்தகையர் விஷயத்தில் அவன் தானே தையசெய்வான். அங்ஙனம் பகவானால் அருள்புரியப்பெற்ற அவர்கள் பிறரால் தரண்டமுடியாததான அந்த பகவானுடைய மாயையை ஆயாஸமின்றியே தாண்டுவார்கள் ; அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையும் உள்ளபடி அறியப்பெறுவார்கள். இங்ஙனம் எல்லாவிதத்திலும் பகவானையே பற்றியிருக்கிற இந்த மஹானுபாவர்களுக்கு, நாய் நரி முதலியவை பகஷிக்கும் படியான தேஹத்தில் என்னுடையதென்னும் புத்தியும் நானென்னும் புத்தியும் உண்டாகிறதில்லை. ஓ நாரதனே! நான் பகவானை உள்ளபடி அறிவேன். பரமபுருஷனாகிய அந்த பகவானுடைய யோகமாயையையும் நான் அவனது அனுக்ரஹத்தினால் தாண்டுவேன். நீங்களும் பேரறிஞனாகிய ருத்ரனும் ப்ரஹ்மராதனும் மனுவின் பத்னியாகிய சதருபையும் அந்த ஸ்வாயம்புவமனுவும் உத்தானபாதன் ப்ரியவ்ரதன் என்ற அவன் பிள்ளைகளிருவரும் தேவஹுதி முதலிய அவரது பெண்களும் இந்த்ரனும் ருபுவும் த்ருவனும் இக்ஷ்வாகுவும் முசுகுந்தனும் விதேஹராஜனும் காதியும் ரகுவும் அம்பரீஷனும் ஸகரனும் கயன் நரஹுஷன் முதலியவர்களும், மாந்தாதா அலர்க்கன் சகதன் வன் ரந்திதேவன் பீஷ்மன் பலிசக்ரவர்த்தி அமுர்த்திரயன் திலீபன் ஸௌபரி உதங்கன் சிபி தேவலன் பிப்பலாதன் ஸாரஸ்வதோத்பவன் பராசரன் பூரிஷேணன் இவர்களும், விபீஷணன் ஹனுமான் உபேந்த்ரதத்தன் அர்ஜுனன் ஆர்ஷ்டிஷேணன் விதுரன் ஸ்ருதஸேனன் இவர்களை முக்யமாகவுடைய மற்றுமுள்ளவரும் பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிவார்கள். அவனுடைய மாயையையும் தாண்டுகிறார்கள். ஆச்சர்யமான அடிவைப்

புகளால் உலகங்களை அளந்து த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்த பகவானையே சிறந்த ப்ராப்யமாகவும் (அடையத் தகுந்த வஸ்துவாகவும்) ப்ராபகமாகவும் (அவ்வஸ்துவை அடைவதற்குவேண்டிய உபாயமாகவும்) ஆதாரமாகவும் பற்றின மஹானுபாவர்களான பாகவதர்களின் சீலத்தில் வாஸனை உண்டாகப் பெற்றிருக்குமாயின், திரயக் ஜந் துக்களாகிய பசு பக்ஷி முதலியவைகளும் ஸ்த்ரீகள் ஸுதீரர் ஹுணர் வேடர் முதலிய ஜீவர்களும் எவ் வளவு பாபிஷ்டராயினும் பகவானுடைய உண்மையை உணர்ந்து அவனுடைய மாயையைக் கடப்பராயின், கேட்ட அர்த்தங்களை நெஞ்சில் தரிக்குந் திறமையுடைய ப்ராஹ்மணாதிகளைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? நாங் கள் அந்த பகவானை எவ்வண்ணம் அறிந்தோமோ, அவ்வண்ணமே அந்த பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. வேதாந்தங் கள், துக்கம் முதலிய விகாரங்கள் எவையும் தீண்டப் பெறுததென்றும் நித்யாகந்த ஸ்வரூபமென்றும் பரப்ரஹ் மமென்றும், எதைக்கூறுகின்றனவோ, அதுவே பரமபுரு ஷனாகிய பகவானுடைய ஸ்வரூபம். 'ஆனால் வேதாந்தங் களால் அறியவேண்டுமேயன்றி மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியமுடியாதோ' என்னில், அறிய முடியாது. ஜட ஸ்வரூபமாகிய ப்ரக்ருதி அவனெதிரில் நிற்க வெட்க முற்று மறைகின்றது. 'அதுவென்' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன், கேள். ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களாகிய மனம் முதலிய இந்த்ரியங்கள் அவனுடைய ஸ்வரூபத் தை அறியுந் திறமையற்றவைகள். ஆகையால் அவன் ஸ்வரூபத்தை வேதாந்தங்களால் அறியவேண்டுமே யன்றி, உலகத்தில் வழங்கிவருகிற ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியமுடியாது. இது மாத்ர மே அன்று; வேதத்திலும் பூர்வபாகங்களால் அவனை

உள்ளபடி அறியமுடியாது. கர்த்தா கர்மம் கரணம் என்கிற பலகாரங்கள் அடங்கியதும் க்ரியைகளை எடுத்துரைப்பதுமாகிய வேதத்தின் பூர்வபாகம் அவனை நேரே அறிவிக்க வல்லதன்று. இந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்றும் ஸுகரூபமா யிருக்கும். இங்ஙனம் ஸுகரூபமா யிருத்தல் ஜீவனுக்கும் உண்டேயாயினும், துக்கத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் எல்லையில்லாத ஆனந்தமே வடிவாகப் பெற்றிருக்கை பரமபுருஷனுக்கேயன்றி ஜீவனுக்குக் கிடையாது. அவனுக்கு ஸம்ஸார தசையில் துக்க ஸம்பந்தம் உண்டு. ஜீவனைப்போல் இவனும் கர்மத்தினால் விளையும் ஸுகதுக்கங்களையுடையவனாகக் கூடுமோவென்னில், அது கூடாது. இவன் கர்மத்திற்கு உட்பட்டவனல்லன். கர்மத்தின் தீண்டுதலின்றி என்றும் பரிசுத்தனாயிருக்குந் தன்மையன். கர்மமாவது பகவானுடைய நிக்ரஹாணுக்ரஹங்களே. ஜீவனுடைய ஜன்மாரந்தர புண்ய பாபங்களால் அவை உண்டாகின்றன. ஆகையால் அந்தக் கர்மம் பரமபுருஷனுக்குக் கிடையாது. பரமபுருஷனுக்கு மேற்பட்ட வஸ்து எதுவுமே இல்லையென்று முன்னமே மொழிந்தேன். அவனை நிக்ரஹிக்கவும் அனுக்ரஹிக்கவும் வல்லவன் எனும் இல்லையாகையால் அவனுக்கு அத்தகைய கர்மத்தின் ப்ராஸக்தியே இல்லை. மற்றும், அவனுக்குப் புண்ய பாப ப்ராஸக்தியும் இல்லை. அவன் சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலகணமாயிருப்பவன்; என்றும் மாறாமல் ஒரே ரீதியாயிருக்குந் தன்மையன்; சேதனசேதனங்களுக்கு உள்ளே புகுந்திருப்பவனாயினும், அந்தந்த வஸ்துக்களின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாதவன். ஆகையால் அவன் கர்மத்திற்கு உட்பட்டவனல்லன். அவன் ஜ்ஞானமே வடிவமாயிருக்கப் பெற்றவன்; ஜ்ஞானமில்லாத பாகம் சிறிதும் கிடையாது. இவனைப் பற்றின

வர்க்கு ஸம்ஸார பயம் உண்டாகாது. ஸம்ஸாரத்தை வேரோடறுத்து அபயங்கொடுக்குந்தன்மையன்; பசி தாஹம் முதலிய விகாரங்கள் என்றும் உண்டாகப்பெறு தவன். அவன் தன்னைப்பற்றினவர்க்கும் அங்ஙனம் விகாரங்களில்லாமையை விளைக்குந்திறமையுடையவன். இத்தகையதான பகவானுடைய உருவத்தை த்யானஞ் செய்ய முயன்றவர் பகவானிடத்தில் மனத்தை நிலை நிறுத்தி, மழை பெய்யுந்திறமையுடைய தேவேந்தரன் கிணறு வெட்டுங் கருவியாகிய மண்வெட்டி முதலியவற் றைத் துறப்பதுபோல், ஸ்வர்க்காதி பலன்களை நிறை வேற்றிக் கொடுக்கிற கர்மத்தைத் துறப்பார்கள். பரம புருஷனைப் பெறுதற்கு அவனே உபாயமன்றி மற்றவை அன்றென்று நினைத்து அவனையே சரணமாகப் பற்றிக் கர்மயோகம் முதலிய மற்ற உபாயங்களைப் பெரியோர்கள் ஆதரிக்கமாட்டார்கள். அவன் தன்னையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு எதையும் எதிர்பாராமல் தன்னைக் கொடுக் குந் தன்மையன். ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியாதி வர்ணங்களுக் கும் ப்ராஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தன் முதலிய ஆஸ்ரமங்களுக் கும் தகுந்தபடி கர்மங்களின் பலன்கள் எவனால் ஸீத்திக் கவேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட பகவான் தானே ஸ்வர்க் கம் முதலிய நன்மைகளெல்லாவற்றையுங் கொடுக்கவல்ல ப்ராபு. ஆகையால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய மற்ற பலன்களை விரும்புவோர்களும் அவற்றிற்கு வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. அவன் திருவடிகளைப் பற்றினால் அவை தாமே கைகூடும். ஆகையால் ஸ்வர்க் காதி பலன்களை விரும்புவோர்க்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்த வன் அவனே. இந்த்ராதி தேவதைகளை உபாஸிக்கிலும் பலன் கொடுப்பவன் அவர்க்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமபுருஷனே. இந்த்ராதிகள் பலன் கொடுக்க வல்ல

மையற்றவர்களே. அவர்கள் சித்திரத்தில் எழுதின பொம்மை போன்றவர்களே. அவர்களுக்கு உள்ள திறமைகளெல்லாம் அவர்க்கு அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனுடையவைகளே. இப்படி பரமபுருஷன் அவனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கில், அவர்களுக்குள்ள ஸுகதுக்காதியான தோஷங்கள் இவனுக்கும் ஸம்பந்திக்குமோவென்று சங்கிக்கவேண்டாம். அவன் அவனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவற்றின்தோஷங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறுதவன்; தேஹத்தை வினைவிக் கும் படியான பூதஸூக்ஷ்மங்கள் பிரிந்துபோய் தேஹம் நசிக்கிலும் அதிலிருக்கும் பரமபுருஷன் நாசம் அடைபவனல்லன். அவனுக்குக் கர்மத்தைப் பற்றின உற்பத்தி மதலிவை கிடையாது. அங்ஙனமே ஜீவாத்மாக்களுக்கு உள்ளே புகுந்திருப்பினும் அவருடைய புண்ய பாபரூபங்களான தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப் பெறுதவன்.

அப்பா! நாரதனே! அத்தகையனும் ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவனும் ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஜய் வர்யம் முதலிய குணங்கள் நிறைந்தவனுமாகிய இந்த வராஸுதேவனது உண்மையை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். சேதனசேதனஸ்வரூபமாகி ஸ்வதந்த்ரம் போல் தோற்றுகிற வஸ்துளதுவெது உண்டோ அதெல்லாம் பரமபுருஷனுக்கு உட்பட்டதேயன்றி அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. எல்லாம் பரமபுருஷனே யென்னும்படி அவனால் படைக்கப் பெற்றுப் பாதுகாக்கவும் பெற்று அவனை உட்கொண்டதுமாகவேயிருக்கும். இங்ஙனம் பகவானுடைய மஹிமையை அறிவிப்பதாகையாலும் பகவானே மொழிந்ததாகையாலும்பாகவதமென்னும் பேருடையது இந்தப் புராணம். இதை எனக்குபக

வானே மொழிந்தான். இந்த பாகவதத்தை நீ ஓர் பெரிய
 ப்ரபந்தமாகச் செய்வாயாக. அனைவர்க்கும் அநாதராத்
 மாவாகி அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனும் தன்
 னைப்பற்றினுடைய பாபங்களைப் போக்குமவனுமாகிய
 பகவானிடத்தில் ப்ராணிகளுக்கு பக்தி உண்டாகும்படி
 வர்ணிக்கவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டுஇதை
 ஓர் ப்ரபந்தஞ் செய்வாயாக. ஜீவன் மனுஷ்யஜன்மம்
 எடுத்துச்செய்யுங் கார்யத்தினால் பகவான் ஸந்தோஷம்
 அடையானாயின், அழியவையான தர்ம அர்த்த காமங்க
 ளால் என்ன ப்ரயோஜனம்? தர்ம அர்த்த காமங்களால்
 ப்ரயோஜனமொன்றும் இல்லை. பகவான் ஸந்தோஷக்கும்
 படியான கார்யம் எதுவோ அதையே செய்யவேண்டும்.
 மனுஷ்யனாகப் பிறந்தவன் பகவானை மனக்களிப்புறச்
 செய்யாமல் மற்ற தர்ம அர்த்த காமங்களை எவ்வளவு
 ஸம்பாதிக்கிலும் ப்ரயோஜனம் இல்லை. அவை சீக்ரத்
 தில் அழிந்துபோகும். பரமபுருஷன் களிப்புறுவானாயின்,
 அழியாத ஸுகருபமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பான்.
 ஆகையால் மனுஷ்யனாகப் பிறந்தவன் பகவானை ஸந்
 தோஷப்படுத்துவதொன்றையே முக்யமாகப் பார்க்க
 வேண்டும். மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரபுவாக ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்றும் மாறாத பக்தி உண்டாகப்
 பெறுவானாயின் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களைக் குறைவற நடத்
 துவதனாலும் தான தர்மங்களாலும் தவங்களாலும் ஸா
 ஸ்த்ரங்களைக் கற்பதனாலும் ஸாதிக்கவேண்டிய கார்யம்
 என்னிருக்கின்றது? பகவானிடத்தில் விளைந்த பக்தியால்
 ஆகாத கார்யம் இவற்றால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமே
 இல்லை. ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்குந் தன்மையனும்
 அனைவரிலும் சிறந்த ப்ரஹ்மாதிகளால் புகழ்ப்பெற்றவ
 னும் சிறந்த புகழுடையவனும் இந்தரியங்களுக்கு விஷய

மாகாதவனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தியில்லாமல் வெறுமனே செய்கிற வர்ணஸ்ரம தர்மங்களும் ஸாஸ்த்ராப்யாஸங்களும் பஸ்மத்தில் செய்த ஆஹுதி போல் எதற்கும் உபயோகப்படாதவைகளே. ஸர்வேஸ்வரனான இந்த பகவானுடைய ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலிய ப்ரகாரத்தை வர்ணிப்பதும் ஸர்வரனிடத்தில் விசித்ரா சக்தியைக் கண்டு மனக்களிப்புறுவதும் ஸ்ரத்தையுடன் கேட்பதுமாயிருப்பவனுடைய மனம் ப்ரக்ருதியின் குணமான தமஸ்ஸு முதலியவற்றால் மயங்குகிறதில்லை. பகவானுடைய லீலையாகிய ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை வாயால் சொல்லி ஸந்தோஷிப்பவனும் செவிகளால் கேட்டு ஸந்தோஷிப்பவனும் ப்ரக்ருதியின் கார்யமான ஸத்வாதி குணங்களால் மனம் கலங்கப்பெறாமல் ஸுகமாயிருப்பான். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— பரீக்ஷித்து சுகரை வினவுதல். —

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— அந்த ணர்தலைவரே! பரமாத்மாவின் உண்மையை அறிந்த நாரதமுனிவர் ப்ரஹ்மதேவனால் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்கிற ப்ராக்ருதகுணங்களின் பற்றில்லாதபகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லும்படி தூண்டப்பெற்று எவரெவர்க்குளங்ஹெங்ஹனம் மறுமொழி கூறினாரோ, அதையெல்லாம் நான் அறிய விரும்புகிறேன். வேதங்களை உணர்ந்தவர்களில் தலைவரே! அற்புதமான வீரச்செயல்களையுடைய பகவானைப்பற்றினவைகளும் உலகங்களுக்கு மங்களத்தை விளைப்பவைகளுமான கதைகளைச் சொல்வீராக. மிகுந்த பாச்யமுடையவரே! சிறந்த மதி அமைந்தவரே! அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவான

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தை மற்ெறதிலும் பற்றில்
 லாதபடி நிலை நிறுத்தி இந்தச் சரீரத்தை விட விரும்பு
 கிறேன். பகவானுடைய கதைகளைக்கேட்டுக்கொண்டே
 அவனையே நெஞ்சில் நினைப்பவனாகி தேஹத்தை விட
 விரும்புகிறேன். ஆகையால் எனக்கு அவனது கதை
 களைச் சொல்வீராக. பகவான், தன் சரித்ரத்தைப் பரீதி
 யுடன் தினந்தோறும் சொல்லுவோரிடம் கேட்பதும்,
 அவர் நேராவின் தானே வாயாகக் கூறுவதுமாயிருப்
 பவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் அற்பகாலத்திலேயே புகுந்து
 கிற்பான். ஒருவன் பகவானுடைய சரித்ரத்தை ஓயாமல்
 கேட்பதும் சொல்லுவதுமாயிருப்பானாயின், அவன் மனது
 அந்த பகவானை நினைப்பதிலேயே விருப்பமுடையதா
 கும். அங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய கதைகளை
 மாறாமல் கேட்பார்களாயின், அந்த பகவான் காது
 களின் வழியால் மனத்தில் புகுந்து சரத்காலம் ஜலத்
 தின் அழுக்கைப் போக்குவதுபோல் ராகம் முதலிய மன
 மலங்களைப் போக்குவான். அங்ஙனம் மனம் தெனியப்
 பெற்ற புருஷன் ராக த்வேஷாதிகளால் வரும் வருத்
 தங்களெல்லாம் தீரப்பெற்று, நெடுநாள் தேசாந்தரங்
 களில் திரிந்துவந்த வழிப்போக்கன் தன் வீட்டைச் சேர்
 ந்து வழியில் விளைந்த வருத்தங்களெல்லாம் தீரப்பெற்
 றுத் தன் வீட்டை விடாதிருப்பதுபோல், ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னுடைய பாதமுலத்தை நெஞ்சில் நிறுத்திக்கொண்டு
 மீளவும் அதை விடமாட்டாதிருப்பான். ஓ அந்தணரே!
 இயற்கையில் பூதஸூக்ஷ்மங்களால் விளையும் தோஷங்க
 ளற்றவனாகிய இந்தஜீவனுக்கு தேஹாரம்பம் பூதஸூக்ஷ்
 மங்களால் நடக்கிறதென்று நீர் சொல்லுவதால் தெரிய
 வந்தது. அந்த தேஹாரம்பம் ஒரு காரணமும் இல்லா
 மல் உண்டாகின்றதா? அல்லது ஏதேனுமொருகாரணத்
 தைப்பற்றி உண்டாகின்றதா? நீர் இதை உள்ளபடி

அறிவீராகையால் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஜகத் தின் ஸந்திவேசத்தையே உருவமாகக் கொண்ட ஓர் தாமரைமலர் (ஜகத்தாகிறதாமரைமலர்) எவனுடைய உதரத்தினின்று உண்டாயிற்றோ, அவனைத் தனித்தனியே பிரித்து இவ்வளவேயென்று அளவிடக்கூடிய அவயவங்களுடையவனாக மொழிந்தீர். அந்த ஜகதாகாரான புருஷன் (விராட்புருஷன்) எத்தகைய அளவுடையவனோ, அன்னவனே ஈஸ்வரனென்று ஏற்படுகின்றது. அதனால் ஈஸ்வரன் அளவிடக்கூடியவனென்றே தெரியவருகின்றது. இவ்வளவென்று அளவிடக்கூடிய அவயவங்களோடு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற ஜீவனைப்போலவே ஈஸ்வரனும் ஒருவனென்று சொன்னாற்போல் தோற்றுகிறது. அப்பொழுது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் என்ன விசேஷம்? இதை விசதமாக எனக்குச் சொல்லவேண்டும். தேவமனுஷ்யாதி பூதங்களை நியமிப்பவனும் பஞ்சபூதங்களால் விளைந்த சரீரமுடையவனும் பகவானுடைய நாபிகமலத்தில் பிறந்தவனும் அநிருத்தனென்னும் பேர்கொண்ட விராட்புருஷனுடைய உருவத்தையே நேரே கண்டவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவன் எந்த பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தேவமனுஷ்யாதி பூதங்களைப் படைக்கின்றானோ அத்தகையனும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துபவனுமாகிய அநிருத்த பகவான், ப்ரக்ருதியை அடக்கி ஆள்பவனாகி அதற்குத் தான் உட்படாமல் அதன் காரியங்களைக் கடந்து ஜகத்தின் வ்யாபாரத்தில் பற்றற்று ஜ்ஞான சக்தி பல ஜஸ்வரீயங்கள் முதலிய குணங்களெல்லாம் அமையப்பெற்று எவ்விடத்தில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அந்த இடத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அன்றியும் லோகபாலர்களோடு கூடின லோகங்களெல்லாம் பரமபுருஷனுடைய பாதம் முதலிய

அவயவங்களால் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று தெரிகிறது. இப்பொழுது லோகபாலர்களோடுகூடின லோகங்களால் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன வென்று கேட்டோம். வேதம், 'ப்ரஹ்மதேவன், முன்கல் பத்தில் படைத்தாற்போலவே மேல் கல்பத்திலும் படைக்கிறான்' என்று சொல்லுகிறது. இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேராதிருக்கின்றனவே. இந்த ஊரோ தத்திற்குப் பரிஹாரம் எப்படி? மஹாகல்பத்தின் காலம் எவ்வளவு? அவாந்தரகல்பத்தின் காலம் எவ்வளவு? 'இருந்தது, இருக்கிறது, இருக்கப்போகிறது' என்பவை முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படுகிற காலத்தை எங்ஙனம் அறியலாகும்? தேவதைகள் பித்ருக்கள் மனிதர் முதலிய ப்ராணிகளின் ஆயுஸ்ஸின் அளவு எத்தகையது? இவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்தணர் தலைவரே! காலத்தினுடைய நிமிஷம் முதலிய நுண்ணிய பிரிவுகளையும் ஸம்வத்ஸரம் முதலிய பெரிய பிரிவுகளையும், கர்மத்தினால் அடையக்கூடிய பலன்கள் எத்தனையோ எவ்வகைப் பட்டவைகளோ அதையும், எனக்குச் சொல்லவேண்டும். எந்த தேசத்தில் கர்மத்தினால் பலன் கைகூடுமோ அதையும், எந்த தேவதையால் எத்தகைய கர்மபலத்தை அடையலாமோ அதையும், ஸத்வாதிசுணங்களின் பரிணாமத்தையும், அவைதேவமனுஷ்யாதி ஸரீரமாக மாறும் விதத்தையும், ஜீவாத்மாக்கள் தேவாதி சரீரங்களைப் பெறுதற்குள்ள காரணத்தையும் விசதமாக எனக்குச்சொல்லவேண்டும். பூமி பாதாளம் திசைகள் ஆகாயம் ஸூர்ய சந்த்ராதி க்ரஹங்கள் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்கள் பர்வதங்கள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் தீவுகள் ஆகிய இவை உண்டாகும் விதத்தையும், இவற்றிலுள்ள ப்ராணிகளின் உற்பத்தி க்ரமத்தையும் சொல்வீராக. ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அளவையும்

அதற்கு வெளியிலுள்ள ஆவரணங்களின் அளவையும் அதற்குள்ளே உள்ள வஸ்துக்களின் அளவையும் (ஸ்வரூபத்தையும்), மஹானுபாவர்களான பாகவதர்களின் சரித்ரத்தையும் வர்ணஸ்ரமங்களின் ஸ்வபாவ நிச்சயத்தையும் சொல்லீராக. மிகுதியும் ஆச்சர்யங்களான பகவானுடைய அவதார சரித்ரங்களையும், யுகங்களையும், யுகங்களின் அளவையும், யுகந்தோறுமுள்ள தர்மத்தையும் மொழிவீராக. மனுஷ்யர்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவாயுள்ள தர்மத்தையும், வர்ணஸ்ரம விசேஷங்களைப் பற்றின விசேஷ தர்மத்தையும், அந்தந்தத் தொழில்களைப் பற்றி ஜீவிப்பவர்களின் தர்மத்தையும், ப்ராஜைகளைப் ப்ராதுகாக்கையாகிற அதிகாரத்திலிருக்கும் ராஜரிஷிகளின் தர்மத்தையும், ஆபத்காலங்களில் ஜீவிப்பவர்களின் தர்மத்தையும் மொழியவேண்டும். மஹத்து முதலிய தத்வங்களின் கணக்கையும், அவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும், அவற்றின் காரணத்தினுடைய லக்ஷணத்தையும், பரமபுருஷனை ஆரதிக்கவேண்டும் ப்ரகாரத்தையும், ப்ரக்ருதியை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்மவஸ்துவைப் பற்றின ஜ்ஞானயோகத்தின் ப்ரகாரத்தையும், யோகீஸ்வரர்களுக்குள்ள அணிமாதி ஜஸ்வர்யங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகிகள் சரீரத்தை விடும் ப்ரகாரத்தையும், ருக்கு முதலிய வேதங்கள் தனூர்வேதம் முதலிய உபவேதங்கள் அவற்றில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்கள் இதிஹாஸம் புராணம் ஆகிய இவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் மொழிவீராக. ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் அவாந்தர ப்ரளயத்தையும் அவற்றின் உற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும் (உற்பத்திக்கும் ப்ரளயத்திற்கும் இடையிலுள்ள அவற்றின் நிலைமையையும்), மஹா ப்ரளயத்தையும், யாகம் முதலிய வைதிக கர்மம் குளம் கிணறு வெட்டுவிப்பது

முதலிய ஸ்மார்த்த கர்மம் கர்மம் தர்மம் அர்த் தம் கர்மம் ஆகிய இவற்றின் ப்ரகாரத்தையும் உள்ள படி உரைப்பீராக. அனுபவித்து மிகுந்த கர்மத்துடன் பரலோகத்தினின்று நழுவின ப்ராணிகளின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்தையும், பாஷண்ட தர்மத்தின் உற்பத்தியை யும், ஜீவாத்மாவுக்கு பந்தமோக்ஷங்கள் (ஸம்ஸாரமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியும்) உண்டாகும் விதத்தையும், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் மோக்ஷ தசையில் ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் விதத்தையும் விசதமாக மொழியவேண்டும். பிறர்க்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பவனும் அனை வர்க்கும் அந்தராத்மாவுமாகிய பகவான் தனது ஆள் கைக்கு உட்பட்ட மாயையினால் வினையாடும் விதத்தையு மும், மீளவும் மாயையைத் துறந்து பார்த்துக்கொண் டிருப்பவன்போல் உதாஸீனனாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையு மும் பகர்வீராக. இவையெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள ரஹஸ்யமான விஷயங்களையும், உமது பாதங்களைப் பணிந்து உம்மையே நம்பி வினவுகின்ற எனக்கு உள்ள படி மொழிவீராக. நீர் மிகுந்த மஹிமையும் சிறந்த மதியும் அமைந்தவர். ஆகையால் நீர் இவற்றையும் மற்றுமுள்ள ரஹஸ்யங்களையும் உரைப்பதற்குரிய வல்ல மையுடையவர். ப்ராணிகளின் உற்பத்தி விநாசம் வரு தல் போதல் வித்யை அவித்யை இவையெல்லாவற்றையு மும் அறிந்தவர். வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமா கிய முன்று காலங்களிலுமுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துக்களின் உண்மையும் உமக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் இங் கனம் வினவின இந்த அர்த்தங்களில் நீர் ப்ரமாணம் (நன்றாக அறிந்தவர்). இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரஹ்மதேவ னோடொத்தவர். முன்புள்ளவர்க்கும் முன்புள்ளவர் செய் ததைப் பின்புள்ளவர் ஆசரித்து வருவது வழக்கமல்ல வா? ப்ரஹ்மா நாராதருக்கும் நாரதர் வ்யாஸமுனிவர்க்கும்

வ்யாஸமுனிவர் உமக்கும் சொன்னாற்போல் மீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். 'நீ உபவாஸத்தினாலும் ப்ராஹ்மண கோபத்தினாலும் மனம் கலங்கப்பெற்றிருக்கின்றாயே. உனக்கு நான் சொல்லுவதைக் கேட்பதற்குரிய மனவீக்கம் உண்டோ' என்று சங்கிக்கவேண்டாம். உம்முடைய இந்த ஸந்நிதானத்தில் பகவானுடைய புகழாகிற அம்ருதத்தைப் பானஞ்செய்கிற என்னுடைய இந்த ப்ராணன்கள் கோபமுற்ற அந்தணரைப் பற்றியாவது உபவாஸத்தைப்பற்றியாவது வ்யாகுலப்படவில்லை' என்றான்

ஸ்ரீஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—பரப்ராஹ்ம விஷயமான ஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்குந் திறமையுடைய சுகமுனிவர், இங்ஙனம் ஸத்புருஷர்களுக்கு நாதனாகிய பகவானுடைய கதையைப்பற்றி மன்னவனாகிய விஷ்ணுராதனென்னும் பரீக்ஷித்தினால் வினவப்பெற்று மிகுதியும் ஸந்தோஷமுற்று அந்த ஸபையில் வேதத்தை நிகர்த்த பாகவதமென்னும் புராணத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார். முன்பு ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கம் நேர்ந்திருக்கும் பொழுது நான்முகனுக்கு பகவான் உபதேசித்த பாகவதமென்னும் புராணத்தை விஸ்தரமாக மொழியத் தொடங்கினார். பாண்டுவின் வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களில் சிறந்த பரீக்ஷித்து மன்னவன் ஏதேது வினவுகிறானோ, அதற்கெல்லாம் பாகவதமென்னும் புராணத்தைக் கொண்டே அதன் க்ரமப்படி மறுமொழி கூறத் தொடங்கினார். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { ஸ்ரீசுகர் பரீக்ஷித்தின் கேள்விகளில் சிலவற்றிற்கு மறுமொழி கூறுதல். } —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—ஜ்ஞானஸ்வரூபனும் ஆனதுபற்றியே தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்

வனுமாகிய ஜீவனுக்கு போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்களில் அவற்றை அனுபவிக்கையாகிற ஸம்பந்தமானது பரமபுருஷனுடைய மாயையைத் தவிர மற்றெவ்விதத் தினாலும் நன்றாகப் பொருந்தாது. ஸ்வப்னங்காண்கிறவன் அவ்விடத்தில் இல்லாத வஸ்துக்களை அனுபவிப்பது பகவானுடைய மாயையைத் தவிர மற்றெவ்விதத்தினாலும் பொருந்தாதாப்போலவே இதுவும் பொருந்தாது. ஜீவாத்மாக்களின் புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்தக்காலங்களில் அனுபவிக்கும்படியான வஸ்துக்களைப் பரமபுருஷன் தனது மாயையினால் ஸ்ருஷ்டித்து ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கொடுத்து ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிப்பிக்கிறான். அங்ஙனமே அந்தப் பரமபுருஷன் ஜீவராசிகளுக்கு அவரவருடைய புண்ய பாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களைத் தனதுமாயையினால் படைத்துக் கொடுக்கிறான். அவனது மாயையைத்தவிர மற்றெவ்விதத்திலும் இது சேராது. ஆகையால் ஜீவாத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபனாயினும் மாயையினால் ஸ்வரூபம் மறையப்பெற்று தேஹத்தைப் பெறுகிறான். ஜீவனுடைய தேஹாரம்பத்திற்குக் காரணம் பகவானுடைய மாயையே. ஆச்சர்யமான பற்பல விதங்களில் மாறுந்தன்மையுடைய பகவன் மாயையால் ஜ்ஞானாதந்தங்களாகிற ஸ்வரூபம் மறையப்பெற்று ஜீவன் தேவ மனுஷ்யாதியான உருவத்தை ஆத்மாவில் ஏறிட்டுக் கொண்டு பல உருவங்களுடையவன்போல் தோற்றுகிறான். இந்த மாயையின் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களின் கார்யங்களாகிய சப்தாதி விஷயங்களில் மனக்களிப்புற்று 'நான், என்னுடையது' என்ற அஹங்கார மமகாரங்களால் பந்தத்தை அடைகிறான். இவன், தனக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டதும் காலம் ப்ரக்ருதி இவற்றிற்கு உட்படாததும் பாபங்களற்றிருக்கை கிழத்தனம் மரணம் சோகம் பசி தாஹம் இவை யில்லா

திருக்கை ஸத்ய ஸங்கல்பனாகை (சினைத்தபடி நிறைவேற்றுந் தன்மை,) முதலிய குணங்கள் அமைந்திருப்பதுமாகிய தனது மஹிமையில் அஹங்கார மமகாரங்களால் வரும் மதிமயக்கம் தீரப்பெற்று எப்பொழுது மனக்களிப்புறுவானோ, அப்பொழுது ப்ரக்ருதி காலம் இவைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கையாகிற இரண்டையும் துறந்து சப்தாதி விஷயங்களில் உதாஸீனனாயிருப்பான். (அன்றியும், காலம் ப்ரக்ருதி இவைகளுக்கு உட்படாமல் இவற்றிற்கு நியாமகனாயிருப்பவனும் ஸத்யகாமனாயிருக்கை ஸத்ய ஸங்கல்பனாகை முதலிய குணங்கள் அமைந்தவனுமாகிய பரமாத்மாவின் மஹிமையில், ஜீவன் அஹங்கார மமகாரங்களற்று எப்பொழுது மனக்களிப்புறுவானோ, அப்பொழுது காலம் ப்ரக்ருதி இவை யிரண்டுக்கும் உட்படாமல் ஸப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பம் தொலையப்பெற்று அவற்றை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்களை யெல்லாம் துறந்து உதாஸீனனாயிருப்பான்). பாபமற்றிருக்கை முதலிய ஸ்வாபாவிகமான குணங்கள் தோன்றப்பெறுகையே மோக்ஷதசையிலிருக்கும் இருப்பு. அத்தகையனான ஆத்மாவுக்கு மஹாநந்த ஸ்வரூபனான பரமாத்மாவை அனுபவிக்கையும் அந்தப் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமான தன் ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கையும் ஆகிய இவை சப்தாதி விஷயங்களிலுள்ள விருப்பத்தைப் போக்கும். மோக்ஷதசையில் ஜீவன் எப்படியிருப்பானென்று வினவினையே, அதைப்பற்றி மொழிந்தேன். ‘ஜீவனைப்போலவே பகவானும் அளவிடக்கூடிய சரீர முடையவனாகையால் அவனைப் பணிவதனால் எப்படி மோக்ஷம் உண்டாகும்?’ என்று வினவினையே, அதற்கு மறுமொழி கூறுகிறேன், கேட்பாயாக. ஏதமில்லாத வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் பெரியோர்களால் ஆரதிக்கப்படுந்

தன்மையனான பகவான் முன்பு ப்ரஹ்மதேவனுக்குத் தன்
 னுடைய அப்ராக்ருதமான உருவத்தை ஸாக்ஷாத்காரஞ்
 செய்வித்து ஜீவனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணான ப்ர
 மாத்மாவாகிய தன்னுடைய உண்மையைத் தெளிய அறி
 விக் முயன்று ஸத்யமாக மொழிந்த வசனத்தை உனக்
 குச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. தேவமனுஷ்யாதி
 பூதங்களுக்கு மேலான ப்ரபுவும் தர்மோபதேசஞ் செய்
 பவனும் ஆதி தேவனுமாகிய நான்முகன் பகவானுடைய
 நாபீகமலமாகிற தனது இருப்பிடத்தைத் தேடிப்பார்க்
 கும் பொருட்டு முதலில் ஜலத்தில் மூழ்கி மேற்கிளம்பி
 மீளவும் தனது இருப்பிடஞ் சேர்ந்து அதில் இருந்து
 கொண்டே உலகங்களைப் படைக்கவிரும்பி, எங்ஙனம்
 படைக்கவேண்டுமென்று ஆலோசித்தான். அங்ஙனம்
 ஆலோசிக்கத் தொடங்கின அந்த ப்ரஹ்மதேவன் எத்
 தகைய அறிவினால் ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் ப்ரகாரம்
 தெரியுமோ, அத்தகைய அறிவு நேரப்பெறுகிறுந்தான்.
 (அவன் உலகங்களைப் படைக்க விரும்பியும் இவ்விதமா
 கப் படைக்கவேண்டுமென்று தெரியாமல் அறிவற்றிருந்
 தான்). அவன் உலகங்களைப் படைப்பதற்குரிய அறிவை
 எவ்வகையில் பெறலாமென்று அ த ன் உபாயத்தை
 ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒருக்கால் இரண்டு
 தரம் சொல்லப்பட்டதும் இரண்டு எழுத்துக்களடங்கி
 யதுமாகிய ஓர் வசனத்தை ஜலத்தின் ஸமீபத்தில் செவி
 யுற்றான். அவ்வசனத்தில், ககரம் முதல் மகரம் வரை
 யிலும் உள்ள இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களில் பதினாறு
 வது அக்ஷரமும் இருபத்தொன்றாவது அக்ஷரமும்
 அடங்கியிருந்தன. மன்னவனே ! கைம்முதலில்லாத
 ஏழைகளுக்கு தனமாகப் பெரியோர்கள் எதை நினைக்
 கின்றார்களோ, (எதனால் தபோ தனர்களென்றுப் ப்ரஸித்தி

பெறுகிறார்களோ) அதுவே அவ்வசனத்தின் பொருள். (தபதப-தவஞ் செய் தவஞ் செய் என்று இரண்டு தவஞ் சொல்லக் கேட்டான்). 'தப தப' என்னும் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வசனத்தை மொழிந்தவன் எவனென்று பார்க்கவிரும்பித் தனது இடத்தினின்று சலித்துத் திசைகளையெல்லாம் பார்த்து அத்திசைகளில் எங்கும் மற்ற எந்த வஸ்துவையும் காணாமல் மீளவும் தனது இருப்பிடமே சேர்ந்து ஒருவனால் நேரே தூண்டப்பெற்றவன்போல் அதைத் தனக்கு ஹிதமாக நினைத்துத் தவத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தினான். அப்பால் அந்தப் பரஹ்மதேவன், தவஞ்செய்பவர்களில் இவனைக்காட்டிலும் சிறந்தவன் மற்றெவனும் இல்லையென்னும்படியிருந்த தவமுடையவனும் தான் செய்யவேண்டிய தவத்தில் வீணாகாத ஸங்கல்பமுடையவனும் ப்ராணவாயுவையும் மனத்தையும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இருவகை இந்த்ரியங்களையும் அடக்கி வென்றவனுமாகி தேவமானத்தினால் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையிலும், உலகங்களை யெல்லாம் தெளிவுற அறிவிக்கும்படியான தவத்தைச் செலுத்தினான். அங்ஙனம் தவத்தினால் நன்கு ஆரதிக்கப்பெற்ற பகவான் மனுஷ்யலோகத்தையும் பரமபதமென்கிற தனது லோகத்தையுங்காட்டினான். அந்தப் பரமபதம் தன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த லோகம் மற்றொன்றும் இல்லாதபடி மிகுந்தமேன்மையுடையது. அவ்விடத்தில் அவித்யை கர்மம் வாஸனை ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிய இவ்வருத்தங்களும் அஹங்கார மமகாரங்களால் வரும் மதிமயக்கமும் பயமும் உண்டாகாது. தம்மைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை நேரே கண்டனுபவிப்பவர்களும் மிகுந்த ஜ்ஞானமுடையவர்களுமாகிய நித்யர்களும் முக்தர்களும் அங்கு வாஸஞ்செய்வார்கள். அந்தப் பரமபதமென்கிற

வைகுண்டலோகத்தில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் அவற்றின் கலப்புடையதான ஸத்வமும் நடையாடா. ராகத்வேஷாதிகளும் அஹங்கார மமகாரங்களால் வரும் மதிமயக்கமும் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு ஆகிய இவ்விரண்டு குணங்களால் விளையும்வை. ஒருக்கால் தெளிவுண்டாகப் பெறுகை மிஸ்ரஸத்வத்தின் கார்யம். அக்குணங்களின் நடையாட்டமே இல்லாமையால் அவற்றின் கார்யமான ராகத்வேஷாதிகளும் அங்கு நடையாடமாட்டா. அது முழுவதும் சுத்த ஸத்வமயமாயிருக்கும். காலத்தின் பராக்ரமம் அங்கு உபயோகப்படாது. காலத்தினால் வரும் விகாரங்கள் எவையும் அவ்விடத்தில் உண்டாகமாட்டா. ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிடமான ப்ரக்ருதியின் பேச்சே அவ்விடத்தில் கிடையாது. அது அப்ராக்ருதமாயிருக்கும். இனி அந்த ப்ரக்ருதியைப்பற்றி வரும் மற்ற தோஷங்கள் இல்லையென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பகவானைத் தொடர்ந்திருப்பவரும் தேவாஸுரர்களால் பூஜிக்கப்படு மவர்களுமாகிய மஹானுபாவர்களே அவ்விடத்தில் புலப்படுவார்கள். அவர்கள் கறுத்துப் பளபளவென்று ஜ்வலிப்பவர்களும் தாமரை யிதழ்பேரன்ற கண்கள் அமைந்தவர்களும் வீதாம்பரம் உடுத்தவர்களும் மிகுந்த ஒளியும் மென்மையும் உடையவர்களும் எல்லோரும் நான்கு புஜமுடையவர்களுமாகி ஜ்வலிக்கின்ற ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்றுச்சிறந்தவைகளும் ஸ்வர்ணத்தினால் இயற்றினவைகளுமான ஆபரணங்களை அணிந்து மிகுந்த லாவண்யத்துடன் (நிகுதி குப்புடன்) ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அன்றியும், பவழம் வைடூர்யம் தாமரைக்கிழங்கு இவற்றின் நிறமுடையவர்களும் குண்டலங்கள் கிரீடம் மாலை இவை விளங்கப் பெற்றவர்களுமாயிருப்பார்கள்.

பளபளவென்று ப்ரகாசிப்பவைகளும் மஹானுபாவர்களாகிய சித்யமுக்தர்கள் ஏறி வீற்றிருக்கப் பெற்றவைகளுமான அழகிய விமானங்கள் வரிசை வரிசையாக நரற்புறத்திலும் அங்குத் திகழ்வுற்றிருக்கும். சிறந்த மாதரார்மணிகளின் தேஹகாந்திகளால் விளக்கமுற்று மின்னலோடுகூடின மேகங்களின் வரிசைகள் சூழ்ந்த ஆகாயம்போல் அவ்வுலகம் மிகவும் அழகாயிருக்கும். மாதரார்மணிகள் மின்னல்கள் போலும், விமானங்களின் வரிசைகள் மேகங்களின் வரிசைகள் போலும், அவ்வுலகம் ஆகாயம் போலும் விளக்கமுற்றிருக்கும். அங்கு மிகுந்த அறிவுடைய ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியானவள் சிறந்த உருவமுடையவளாகித் தனது பரிஜனங்கள்போல் அடங்கின பூமி நீளை முதலியவர்களோடு பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களைப் பூஜித்துக்கொண்டிருப்பாள். அம்மலர்மாதா சில காலங்களில் ஊசலில் உட்கார்ந்து வஸந்தருதுவைத் தொடர்ந்து வருமவைகளான குயில் கிளி வண்டு முதலியவற்றால் பாடப்பெற்றுத் தானும் பகவானுடைய சரித்ரங்களை இனிதாகப் பாடிக்கொண்டிருப்பாள். இத்தகையதான அந்த ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தில், தவம் முதலிய யஜ்ஞங்களை நடத்துமவனும் அவற்றால் ஆராதிக்கப் படுமவனும் அவற்றிற்குப் பலன் கொடுப்பவனும் சேதனசேதன ரூபமான ஜகத்திற்கு நாதனும் பஞ்சராத்ர தர்மத்தில் நிலைநின்ற பக்தர்களனைவர்க்கும் தனது லோகத்தைக் கொடுத்து அவர்களை ஶ்ஷிப்பவனும் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுமாகிய பரமபுருஷனைப் ப்ரஹ்மதேவன் கண்டான். ஸுனந்தர் நந்தர் ப்ரபகர் அர்ஹணர் முதலிய முக்யர்களான அனுசரர்களால் (ப்ருத்யர்களால்) நர்புறத்திலும் பணியப்பெற்று எல்லோரிலும் சிறப்புற்று ப்ருத்யர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்வதில் ஊக்கமுடையவனும் அம்ருதம்போன்ற

கடைக்கண்ணோக்கமும் தெளிந்த புன்னகையும் செய்ய
தாமரைக்கண்களும் திருச்செய்யமுகமும் அமைந்து
விளங்குகின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனைக் கண்டான்.
மற்றும், திருமார்பில் திகழ்கின்ற ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியால்
அலங்கார முற்றவனும் பூஜிக்கத்தகுந்ததும் சிறப்புடை
யதுமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனும் இரு
பத்து நான்கு தத்வங்களால் சூழப்பட்டவனும், தனக்கு
இயற்கையில் ஏற்பட்டவைகளும் மற்ற ஸம்ஸாரிகளிடத்
தில் அவரவர் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி நிலையின்றி நிற்ப
வைகளுமாகிய ஜஸ்வர்யம் வீர்யம் யஸஸ்ஸ- ஸோபை
ஜ்ஞானம் வைராக்யம் இவற்றின் அதிஷ்டான தேவதை
களோடு கூடினவனும் தனது ஸ்தானமாகிய :க்ஷேத்ரஜ்
ஞனிடத்தில் விளையாடலுற்றிருப்பவனும் அந்தக்ஷேத்
ரஜ்ஞனை நியமிப்பவனுமாகிய பரமபுருஷனைக் கண்டான்.
ப்ரஹ்மதேவன் அந்தப் பரமபுருஷனைக் கண்ட ஸந்தோ
ஷத்தினால் மனம் நிறைந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சல்
உண்டாகப்பெற்று ப்ரீதியின் மிகுதியால் கண்களில்
ஆனந்த நீர் பெருகப்பெற்றவனுமாகி, பரமஹம்ஸர்கள்
அனுஷ்டிக்கிற பக்தி மார்க்கத்தினால் அடையக்கூடிய
தான அந்த பகவானுடைய பாதாவிந்தத்தை நமஸ்
கரித்தான். ப்ரஜைகளைப் படைக்கையாகிற கார்யத்தில்
முயன்றவனும் தனது ஆஜ்ஞைக்கு உரியவனும் தன்னிட
த்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனுமாகிய அந்த ப்ரஹ்ம
தேவனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அவனிடத்தில்
மிகுந்த மனவிருப்பமுடைய பகவான் புன்னகையின்
சோபையால் திகழ்கின்ற உரையுடன் இங்ஙனம் இனி
தாக மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:--- வேதங்களை ஒதி
உணர்ந்து நெஞ்சிற்கொண்ட நான்முகனே! நீ உலகங்
களைப் படைக்கவேண்டுமென்று விரும்பி நெடுநாள் தவஞ்

செலுத்தி என்னை ஸந்தோஷப்படுத்தினாய். ஜம்பத்திற்
காகக் கபடதவஞ்செய்கிற குத்ஸிதயோகிகளுக்கு
என்னை ஸந்தோஷப்படுத்த முடியாது. ஸரியான தவஞ்
செய்தாயாகையால் உன்னுடைய தவத்திற்கு நான் யிகு
தியும் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். வேண்டின வரங்
களை யெல்லாம் கொடுக்கவல்லனாகிய என்னிடத்தில் உன
க்கு இஷ்டமான வரத்தை வேண்டுவாயாக. உனக்கு
கேஷமம் உண்டாகுக. ஓ ப்ரஹ்மதேவனே! ப்ராணிகள்
தாம் விரும்பின நன்மைகளை ஸாதிக்கும்பொருட்டுச்
செய்கிற ப்ராயாஸமெல்லாம் என்னைக் காணும் வரையி
லுமே. என்னைக் கண்டபின்பு அந்த ப்ராயாஸங்கள்
எவையும் வேண்டியதில்லை. பிறகு விருப்பங்களெல்லாம்
தானே கைகூடும். என்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ப்ரபா
வத்தினால்தான் உனக்கு இந்த வைகுண்ட லோகத்தைப்
பார்க்கும்படி நேரிட்டது. நீ இங்ஙனம் இந்த வைகுண்ட
லோகத்தைக் காண்கின்றனையே, இது என்னுடைய
ஸங்கல்பத்தின் ப்ரபாவமே. 'என்னுடைய தவமஹிமை
யாலன்றோ, நான் இந்த லோகத்தைக் காண நேரிட்ட
து, என்று நினைவாதே. ஒருவருமில்லாத ஏகாந்த ஸ்த
லத்தில் 'தபதப' என்னும் வசனத்தைக் கேட்டல்லவோ
நீ தவஞ்செய்யத் தொடங்கினது? நீ கர்மத்தினால் மதி
மயக்கமுற்று ஒன்றுந்தெரியாமல் சிந்தித்துக் கொண்டி
ருக்கையில், உன்மீது அருள் புரிந்து நானே உனக்குத்
தவஞ்செய்யும்படி சொன்னேன். ஆகையால் நீ இந்த
வைகுண்ட லோகத்தைக் காணப்பெற்றது என்னுடைய
ப்ரபாவமே. தவமே என்னுடைய ஹ்ருதயம். பரபமற்ற
வனே! தவத்தினாலேயே நான் என்னை இவ்வுலகங்களா
கப் படைக்கின்றேன். அந்தத் தவத்தினாலேயே இதை
யெல்லாம் ஸம்ஹாரஞ் செய்கின்றேன். இவ்வுலகத்தைப்
பாதுகாப்பதும் அந்தத் தவத்தினாலேயே. பிறர்க்கு

எள்ளளவும் ஆசரிக்கமுடியாத தவமே என்னுடைய வீர்யம் '(ப்ரபாவம்)' என்றான். இங்ஙனம் பகவானால் அனுக்ரஹஞ் செய்யப்பெற்ற ப்ரஹ்மதேவன் தான் அறியவிரும்பின இரண்டு அர்த்தங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினான்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—ஓ பகவானே ! நீ ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் புகுந்திருக்கின்றவன்; ஆனதுபற்றியே அவருடைய ஸமஸ்த இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரத்தையும், நேரே காண்கின்றவன். ஆனதுபற்றியே எவ்விதத்திலும் தடைபடாத அறிவினால் அவரவர் செய்ய விரும்புவதையெல்லாம் நீ நன்றாக அறிவாய். இது ப்ராஸித்தமே. ஆயினும், நாதனே ! நான் வேண்டுகின்றேன். என் ப்ரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டுவாயாக. கர்மத்தினால் விளையும் ப்ராக்ருத உருவமில்லாத உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நீ சேதனசேதனங்களில் உட்புகுந்து அதுவே நீ என்னும் படியிருக்கிற உன்னுடைய மற்றொரு உருவத்தையும் உள்ளபடி அறியுமாறு எனக்கு புத்தியைக் கொடுப்பாயாக. பலவகைச் சக்திகள் நிறைந்த நீ இருபத்தைந்து தத்வங்களாகிற சக்திகளால் தோற்றுவித்த லோக ஸ்வரூபனாகிய உன்னை உனது ஆச்சர்ய சக்தியால் நீயே அழிப்பதும் படைத்தநாள் முதல் அழித்த நாள் வரையிலும் அத்தகையன தன்னைப் பாதுகாப்பதும் செய்து கொண்டு எவ்விதத்திலும் வீணாகாத ஸங்கல்பம் உடையவனாகி, நூல்பூச்சி நூல் கூடுகளைப் பிணைப்பதுபோல் விளையாடுகின்றனை. அங்ஙனம் நீ செய்கிற ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நான் உள்ளபடி அறியுமாறு எனக்கு புத்தியைக் கொடுப்பாயாக. மாதவனே ! இவ்வி ரண்டுப்ரார்த்தனைகளையும் தலைக்கட்டவேண்டும். ஜ்ஞா

ஞாதிசுணங்கள் நிறைந்த பகவானே ! நீ காண்பித்த
 ப்ரகாரம் நான் சோம்பலின்றி ப்ரஜைகளைப்படைக்
 குங்கார்யத்தை நடத்திக் கொண்டு வருவேனாக. இங்
 னனம் ஸ்ருஷ்டிவ்யாபாரத்தில் முயன்ற அஹங்கார
 மமகாரங்களால் கட்டுண்டு அழியாதிருக்குமாறு நீ
 என்மீது அருள்புரியவேண்டும். மஹானுபாவனே!
 நாதா! உலகத்தில் நண்பனாகிய ஒருவன் தனது நண்பனை
 வெகுமதிப்பதுபோல், உன்னால் வெகுமதி செய்யப்பெற்று
 ப்ரஜைகளைப் படைக்கையாகிற உனது பணிவிடையில்
 நான் தழுதழுப்பின்றி தைர்யத்துடன் ப்ராணிகளை
 உத்தமம் மத்யமம் அதமம் என்கிற பிரிவுகளுடன் ஸ்ரு
 ஷ்டித்துக்கொண்டு வருவேனாயின், அப்பொழுது என
 க்கு 'நாம் உலகங்களை யெல்லாம் படைக்கின்றோம். எல்
 லாம் நமக்கு உட்பட்டவைகளே. நமக்கு எல்லாத்திற
 மைகளும் உண்டு. நமக்கு அழிவே இல்லை, என்று இங்
 னம் மனத்தில் பெரிய கர்வம் ஒன்று உண்டாகும். அது
 உண்டாகாதிருக்கும்படி எனக்கு அருள்புரியவேண்
 டும்' என்றான். இங்ஙனம் ப்ரஹ்மதேவனால் ப்ரார்த்திக்
 கப் பட்ட பகவான் அவனை அனுக்ரஹிக்க முயன்று
 தனது பராவரஸ்வரூபத்தைத் தெளிவுற அறிவிப்பவ
 னாக இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:— முக்யமாக அறிய
 வேண்டிய பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றின ஜ்ஞானத்தையு
 ம் அதற்கு அங்கமாக அறியவேண்டிய சேதனசேதன
 ஸ்வரூபத்தைப் பற்றின ஜ்ஞானத்தையும் ஸாஸ்த்ர
 த்தையும் அதனால் விளையக்கூடிய கர்மயோக ஜ்ஞான
 யோகாதி யோகத்தையும் அவற்றின் ரஹஸ்ய மந்த்ரங்க
 ளையும் உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன். அவற்றை எனை
 னிடத்தினின்று தெரிந்துகொள்வாயாக. அதைத் தெரி
 ந்து கொண்டு நிதியைப்போல் மறைத்துப் பாதுகாத்து

வர வேண்டும். பதறி எவர்க்கும் வெளியிடலாகாது. 'நீ சொல்லுவதை யெல்லாம் நான் தெரிந்துகொள்ள வல்லனல்லனே' என்று சங்கிக்கவேண்டாம். நான் எவ்வளவினனோ, எத்தகைய ஸ்வபாவமுடையவனோ, என்னுடைய உருவமும் குணமும் செயலும் எத்தகையதோ, அப்படிப்பட்ட என் ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி ஆகிய அவற்றை யெல்லாம் அங்ஙனமே எனது அனுகூலத்தினால் நீ உள்ளபடி நன்றாக அறியப் பெறுவாய். சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலகணமாயிருப்பதான யாதொரு வஸ்து உண்டோ, அவ்வஸ்து நானே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நானொருவனே இருந்தேன். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பிருந்த வஸ்துவும் நானே, பின்பு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பிறந்த நீயும் மற்ற கார்ய ஸமூஹங்களும் நானே. கார்யமான சேதனசேதனங்களும் நானே. மீளவும் ஸம்ஹாரகாலத்தில் எவன் மிகுந்திருப்பானோ அவனும் நானே, ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு அவ்விரண்டையும் சரீரமாகக் கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனும் (எல்லாமறிந்தவனும்) ஸர்வசக்தியும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய நான் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு பிரித்துச் சொல்லவும் அறியவும் முடியாத நாமரூபங்களையுடைய ஸுக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதியையும் புருஷனையும் சரீரமாகக் கொண்டிருந்து, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பிரித்தறியக்கூடிய நாமரூபங்களையுடைய ஸ்தூலமான ப்ரக்ருதியையும் புருஷனையும் சரீரமாகக் கொண்டு அவற்றின் நாமரூபங்கள் அனைத்தும் என்னளவில் வந்து முடியப்பெற்றிருந்தேன். அங்ஙனம் ஸுக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சரீரமாகவுடைய நானே காரணம். ஸ்தூலமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சரீரமாகவுடைய நானே கார்யம். பிரித்துச் சொல்லக்கூடிய பேர்களும் உருவங்களும்

அமைந்த சேதனாசேதன ஸ்வரூபமான இவ்வுலகங்களெல்லாம் நானே. இவற்றை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு முன்பு இவையெல்லாம் பிரித்துச் சொல்லமுடியாத பேர்களும் உருவங்களும் உடையவையாகி என்னிடத்தில் அடங்கியிருந்தன. இப்படி நான் கார்யமாயிருக்கும் பொழுதும் காரணமாயிருக்கும்பொழுதும் சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டிருப்பினும், அவற்றில் சேதனனுக்குள்ள அறிவின்மை வருத்தம் கர்மத்திற்கு உட்பட்டிருக்கை முதலிய தோஷங்களும், அசேதனத்திற்குள்ள மாறுந்தன்மை ஜடமாயிருக்கை முதலிய விகாரங்களும் என்னிடத்தில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா. சரீரத்தின் கார்யமான பால்யம் யௌவனம் சிறுமை பெருமை முதலிய விகாரங்கள் ஜீவனுக்கு ஸம்பந்திக்க மாட்டாதாப்போல் அந்தச் சேதனாசேதனங்களிரண்டிற்கும் உள்ள தோஷங்கள் எவையும் எனக்கு ஸம்பந்திக்கமாட்டா. நான் கார்யமாயிருத்தலும் காரணமாயிருத்தலும் எனக்குச் சரீரமான சேதனாசேதனங்களின் மூலமாய்ப் பொருந்துகின்றன. இங்ஙனம் சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றைக் காட்டிலும் விலகணமான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னேன். இனி அதற்கு அங்கமாக அறியவேண்டிய சேதன அசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஆத்மா ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபனாயிருப்பான். அனைவரும் ஆசைப்படத்தகுந்தபுருஷார்த்தம் ஜ்ஞானந்தங்களே. அங்ஙனம் ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபனாகையால் சிறந்த புருஷார்த்தமாகிய சேதன தத்வத்தை யொழிய அசேதனமான ப்ரக்ருதி தனியே தோற்றும். ப்ரக்ருதியின் தோற்றத்தில் சேதன தத்வம் தோற்றாது. அங்ஙனமே சேதன தத்வம் தோற்றும் பொழுது ப்ரக்ரு

திதத்வம் தோற்றது. இங்ஙனம் ப்ரக்ருதியின் தோற்றத்தில் ஆத்மதத்வம் தோற்றமையும், ஆத்மதத்வம்தோற்றமும் பொழுது ப்ரக்ருதிதத்வம் தோற்றமையும் பரமாத்மாவினுடைய மாயையின் கார்யமே. இங்ஙனம் ஒன்று தோற்றமும் பொழுது மற்றொன்று தோற்றமைக்குக் காரணம் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ஸ்வபாவமுடையவைகளாயிருக்கையே. இதற்கு இருட்டையும் வெளிச்சத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமாகக் காண்க. வெளிச்சத்தில் இருட்டு தோற்றது. இருட்டிலும் வெளிச்சம் தோற்றது. அங்ஙனமே சேதனசேதனங்களிரண்டும் ஒன்று தோற்றமும் பொழுது மற்றொன்று தோற்றதிருக்குத் தன்மையுடையவை. சேதனமான ஆத்மதத்வம் அணுவாய் நி த ய மாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும். அசேதனமான ப்ரக்ருதிதத்வம் ஸ்தூலமாய் அபித்யமாய் ஜடமாயிருக்கும். ஆகையால் இவற்றின் ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்துமவையல்ல. இங்ஙனம் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் விலக்ஷணமாயிருக்கின்ற சேதனசேதனங்களின் ஸ்வரூபத்தை மொழிந்தேன். மேல், நான் அந்தச் சேதனசேதனங்களில் புகுந்து அவற்றைப் பாதுகாப்பவனாகி அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதிருக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஆகாயம் வாயு தேஜஸ்ஸு என்கிற இம்மஹா பூதங்கள் குடம் முதலிய நானாவிதமான வஸ்துக்களில் புகுந்திருப்பினும், உடைதல் முறிதல் சுக்கலாதல் முதலிய அவற்றின் விகாரங்களில் பற்றற்றவைகளாகையால் எங்ஙனம் அவற்றில் புகாதவைபோலிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே நானும் அந்தச் சேதனசேதனங்களில் அங்கராத்மாவாய் உள்ளே புகுந்திருப்பினும், உட்புகாதவன்போல் அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப் பெருதிருப்பேன். மற்றும், அந்த ஆகாசம் முதலிய

மஹா பூதங்கள் குடம் முதலிய வஸ்துக்களில் உட்புகு
ந்து அவ்வளவோடு முடியாமல் வெளியிலும் எப்படி
நிறைந்திருக்கின்றனவோ, அப்படியே நானும் சேதன
சேதனங்களில் உட்புகுந்து அவ்வளவில் அடங்காமல்
வெளியிலும் வ்யாபித்திருப்பேன். ஆகையால் நான் எவ்
வகையிலும் அளவிடமுடியாதவன். நான்முகனே! இங்
னும் அளவில்லாமையாகிற என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை
யும், ஸர்வஜ்ஞனாகை ஸர்வசக்தியாயிருக்கை முதலிய
என் ஸ்வபாவத்தையும், சேதனசேதனங்களாகிற எனது
உருவத்தையும், நான் அவற்றில் புகுந்து அவற்றின் தர்
மங்கள் எவையும் தீண்டப் பெருதிருக்கை முதலிய என்
குணத்தையும், உலகங்களைப் படைத்தல் பாதுகாத்தல்
ஸம்ஹரித்தல் ஆகிய என்செயலையும் உனக்குச் சுருக்க
மாகச் சொன்னேன். அப்பா! நான்முகனே! பரமாத்மா
வின் ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பமு
டையவன், ஒன்றோடொன்று விலக்ஷணமான சேதன
சேதனங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கின்ற பரமாத்
மாவின் ஸ்வரூபம் ஒன்றே உள்ளதென்றும் அதையொ
ழிய மற்றெதுவும் இல்லையென்றும் இவ்வளவே அறிய
வேண்டும். இது அவர்யமாய் அறிந்துகொள்ள வேண்
டியதே. இதையொழிய அறியவேண்டியது மற்றொன்
றும் இல்லை. இங்ஙனம் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான
சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் என் ஸ்வரூபம் வில
க்ஷணமாயிருக்கும். அசேதனமான ப்ரக்ருதி தத்வம் எங்
கும் நிறைந்திருக்குமே யாயினும் க்ஷணந்தோறும்
மாறுந்தன்மையது. முதலில் உருண்டையாயிருப்பதும்
பிறகு குடமாவதும் பிறகு உடைந்து இரண்டு ஓடாவ
தும் பிறகு சுக்கல் சுக்கலாவதும் பிறகு பொடியாவதும்
பிறகு தூளாவதுமாகி முன்னிருந்த உருவம் பின்பிருக்க
மாட்டாதாகையால் அசேதனம் மாறுந்தன்மையதாயி

ருக்கும். சேதன தத்வம் அங்ஙனம் மாறுந்தன்மையதன்
 றேயாயினும் அணுவாயிருக்கும். என்னுடைய ஸ்வரூ
 பம் என்றும் மாறாமல் ஒரே ரீதியாயிருக்குமாயை யால்
 அசேதனமான ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
 தும், எங்கும் நிறைந்து விபுவாயிருக்கையால் சேதன
 மான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதுமாயிருக்
 கும். இங்ஙனம் பராவரஸ்வரூபங்களை உனக்கு மொழிந்
 தேன். இனி, உலகங்களைப் படைக்கும்பொழுது உனக்கு
 அஹங்கார மமகாரங்களால் மதிமயக்கம் உண்டாகா
 திருப்பதற்கு ஓர் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பா
 யாக. 'சேதனசேதனங்கள் அனைத்தும் எனக்குச் சரீர
 மாகி எனக்கு உட்பட்டிருக்கும். என்னையொழிய ஸ்வ
 தந்த்ரமாயிருக்கும் வஸ்து எதுவுமே இல்லை' என்று
 மொழிந்தேனே. இந்த என் மதத்தை மிகுந்த மனஆக்
 கத்துடன் எப்பெழுதும் மறக்காமல் மனத்தில் பாவித்
 துக் கொண்டு வருவாயாயின், ஸ்ருஷ்டி காலங்களில் உன
 க்கு மதிமயக்கம் உண்டாகாது. இங்ஙனமே ஸம்ஹார
 காலங்களில் ருத்ரனும் நான் சொன்ன மதத்தை மறவா
 மல் அனுஸந்தித்துக்கொண்டு வருவானாயின், அவனும்
 அக்காலங்களில் மதிமயக்கம் உண்டாகப் பெருதிருப்
 பான்' என்றான். கர்மத்தினால் விளையும் உற்பத்தி இல்லா
 தவனும் தன்னைப்பற்றினுடைய பாபங்களைப் போக்
 குந் தன்மையனுமாகிய பகவான் வ்யஷ்டி பூதங்களான
 தேவாதி பூதங்களுக்கு மேலான அதிபதியாகிய ப்ரஹ்ம
 தேவனைக் குறித்து இங்ஙனம் உபதேசித்து, அவன்
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவனுக்குக்
 காண்பித்த தனது உருவத்தை அந்தர்த்தானஞ் செய்
 தான் (மறைத்துவிட்டான்). ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டிய தேவ
 மனுஷ்யாதியான ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் கெஞ்சில்

நினைத்து அவ்வவற்றின் கர்மங்களை மனத்தில் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையால் ஸ ம ஸ் த பூதஸ்வரூபனாகிய அந்த ப்ரஹ்மதேவன், அப்பொழுது தன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்த உருவத்துடன் மறைந்த பகவானுக்கு அஞ்சலிசெய்து இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் முன் கல்பத்தில் ஸ்ருஷ்டித்தாற்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தான். அனந்தரம், பகவானிடத்தில் ஆசரிக்கும் தர்மங்களை உபதேசித்து உலகங்களை வாழ்விக்குந் தன்மையுடைய ப்ராஜாபதி (ப்ரஹ்மதேவன்) ப்ராஜைகளுக்கு எதைச்செய்தால் நன்மை உண்டாகுமென்று ஆலோசித்துத் தன்னுடைய ப்ரயோஜனமாக எதையும் எதிர்பாராமல் ஒருக்கால் யமநியமங்களை அனுஷ்டித்தான். மன்னவனே! அங்ஙனம் யமநியமாதிகளை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவனது புத்ரர்களாகிய மரீசி முதலியவர்களில் அவனுக்கு மிகுதியும் ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவரும் அவனை அனுஸரித்துப் பணிவிடைசெய்பவரும் முனிவர்களில் சிறந்தவரும் பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்களில் பெருமை பெற்றவருமாகிய நாரதர், மாயைக்கு ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மாயையை (ஆஸ்ரய சக்தியை) அறிய விரும்பினவராகி ஸ்வபாவம் விரயம் வெளியிந்த்ரியங்களை அடக்கி வெல்லுகையாகிற தமம் உள்ளிந்த்ரியத்தை (மனத்தை) அடக்கி வெல்லுகையாகிற ஸமம் ஆகிய இவற்றால் தந்தையை மிகுதியும் ஸந்தோஷப்படுத்தினார். உலகங்களுக்கு முப்பாட்டனும் தனக்குத் தந்தையுமாகிய அந்த ப்ரஹ்மதேவன் தனது ஸுஸ்ருஷையால் ஸந்தோஷமுற்றிருக்கக் கண்டு தேவர்ஷியாகிய நாரதர், அந்த ப்ரஹ்மதேவனைப் பார்த்து, நீ இப்பொழுது என்னைக்குறித்து எதை வினாவினையோ, அதையே வினாவினார் அங்ஙனம் வினவப்பெற்ற ப்ரஹ்மதேவன் தனக்கு பகவான் சுருக்கமாகச் சொன்னதும் பத்து லக்ஷணங்கள்

அமைந்ததுமாகிய இந்த பாகவதமென்னும் புராணத்
தைத் தனது புதல்வராகிய அந்த நாரதருக்கு ப்ரீதி
யுடன் மொழிந்தான். அந்த நாரதர், ஸரஸ்வதி நதியின்
கரையில் பாப்ரஹ்மத்தை த்யானித்துக் கொண்டிருப்ப
வரும் மஹா தேஜஸ்வியும் வேதார்த்தங்களின் உண்
மையை உணர்ந்தவருமாகிய வ்யாஸமுனிவர்க்குச் சொன்
னார். நான் அந்த வ்யாஸமுனிவரிடத்தினின்று இந்தப்
புராணத்தைக் கலியுகத்தின் முதலில் அத்யயனஞ்
செய்தேனென்பதை உனக்கு முன்னமே மொழிந்தேன்.
அப்படி சுத்த ஸம்ப்ரதாய வழியில் வந்த இந்த ஸ்ரீபாக
வத மஹா புராணத்தை நான் சொல்லிக்கொண்டு வரு
கையில் உன்னுடைய கேள்விகள் அனைத்திற்கும் உத்
தரம் வரும். 'இவ்வுலகமெல்லாம் வைராஜனென்னும்
பேருடைய அநிருத்தனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மா
விடத்தினின்று எப்படி உண்டாயிற்றோ அதை எனக்
குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினாவினேயே, அதற்கு
முதலில் மறுமொழி கூறுகிறேன். மற்ற கேள்விகள்
அனைத்திற்கும் க்ரமமாக உத்தரம் சொல்லிக்கொண்டு
வருகிறேன், கேட்பாயாக. ஒன்பதாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—

ஸ்ரீ சுகர் ப்ரீகதித்தின் கேள்விகளுக்கு
மறுமொழி கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! இந்த ஸ்ரீ
பாகவத புராணத்திற்குப் பத்து லக்ஷணங்கள் உண்
டென்றேனே. அவற்றை முதலில் சொல்லுகிறேன், கேட்
பாயாக. பிறகு உன்கேள்விகளுக்கு மறுமொழி கூறுகின்
றேன். இந்தப் புராணத்தில்-ஸர்க்கம் விஸர்க்கம் ஸ்தா
னம் பேரஷணம் ஊதிகள் மன்வந்தரகதை ஈஸ்வரகதை
நிரோதம் முக்தி ஆஸ்ரயம் ஆகிய இந்தப் பத்து அர்த்
தங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவையே பத்துலக்ஷணங்கள்.

இந்தப் பத்து லக்ஷணங்களும் இந்த பாகவதத்தில் அமைந்திருக்கையால் இது புராணமென்னும் பேர்பெற்றது. இந்தப்பத்து லக்ஷணங்களில் ஆஸ்ரயமென்கிற பத்தாவது லக்ஷணமே முக்யம். ஆஸ்ரயமென்பது பரப்ரஹ்மமே. அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் நன்றாகத் தெரியும் பொருட்டுப் பராவரவஸ்துக்களின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள் ஸர்க்கம் முதலிய மற்ற ஒன்பது லக்ஷணங்களையும் தாங்கள் கேட்டபடி ஸுகமாக வர்ணிக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் பத்தாவதான ஆஸ்ரயமென்கிற லக்ஷணமே முக்யமாகி மற்ற ஒன்பதும் அதன் ஸ்வரூபத்தை விசதப் படுத்த வந்தவையாகையால் இந்தப்ரபந்தம் முழுவதும் ஒன்றையே முக்யமாக எடுத்துரைப்பதாகி ஒரு சாஸ்த்ரமாகவே இருக்கும். பல அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையால் வெவ்வேறு க்ரந்தங்களாமோ என்கிற சங்கைக்கு இடமில்லை. இந்தப் பத்து லக்ஷணங்களையும் தனித்தனியே விவரித்துச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் சப்த தன்மாத்தை முதலிய தன் மாத்தரைகள் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள் புத்தியெனப்படுகிற மஹத்தத்வம் ஆகிய இவற்றின் உற்பத்தியே ஸர்க்கமென்று கூறப்படும். நான் முகன் பரமபுருஷனுடைய தூண்டுதலால் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் வைஷ்ணவத்தை அடைந்து (ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களில் ரஜோகுணம் தலையெடுக்கப்பெற்று) நடத்தும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை (தேவமனுஷ்யாதி ஸ்ருஷ்டியை) விஸர்க்கமென்பார்கள். என்றும் எங்கும் தடைபடாத பகவான் சத்ருக்களை வென்று அனைவரிலும் மேன்மையுற்றிருக்கையே ஸ்தானமாம். அந்த பகவான் ஜகத்தைப் பாதுகாத்து அனுக்ரஹஞ் செய்கையேபோஷணமெனப்படும். பரமபுருஷனால் அனுக்ரஹஞ் செய்யப்பெற்ற ஸத்புருஷர்

களானமன்வந்தர அதிபதிகளின் தர்மப்ரஸங்கமே மன்வந்தர கதைதயாம். கர்மவாஸனைகளே ஊதிகளென்று கூறப்படுகின்றன. ஸ்ரீ பகவானுடைய அவதார சரித்ரங்களும், அவனைப் பணியும் ஸத்புருஷர்களைப்பற்றின பலவகை உபாக்யானங்களோடுகூடின ஸத்கதைகளும் ஈஸ்வர கதைதயாம். இந்த ஜீவாத்மா கர்ம சக்திகளுடன் ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதியில் மழுங்கி யிருக்கையே நிரோதமெனப்படும். இந்த ஜீவன் தேவாதி உருவங்களைப் பெற்று வெவ்வேறுகத் தோற்றுந் தன்மையைத் துறந்து பாபங்களற்றிருக்கை முதலிய எட்டுக் குணங்கள் அமைந்த ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகையே முக்தியெனப்படும். ஜகத்தின் உற்பத்தியும் ப்ரளயமும் எவ்விடத்தினின்று உண்டாகின்றன வென்று சாஸ்த்ரங்களால் தெரியவருகின்றதோ, மற்றும், எவன் பரப்ரஹ்மமென்றும் பரமாத்மாவென்றும் சொல்லப்படுகிறானோ, அவனே ஆஸ்ரயமெனப்படுவான். இந்தப் பரமபுருஷன், ஜீவனிடத்தில் உட்புகுந்து அவனுக்கு நியாமகனாயிருப்பான். ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஜ்ஞானங்களுக்குக் காரணமான சக்ஷுராத்மி (கண்காது முதலிய) இந்த்ரியங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளாகிய ஸூர்யாதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் இவனே. அறியுந்தன்மையுள்ள ஜீவன் அறிவுக்குக் காரணமான இந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவ்விரண்டிலும் விலக்ஷணங்களாகி ஆகாசாதி பூதங்களில் இருப்பவைகளுமான சப்தாதி விஷயங்களில் உட்புகுந்திருப்பவனும் இவனே. இவன் ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கையால் ஆத்யாத்மிகனென்றும், இந்த்ரியாபிமானிகளான ஸூர்யன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கையால் ஆதிதேவிகனென்றும், ஆகாசாதி பூதங்களின் குணங்களான சப்தாதிகளுக்கு அந்தராத்

மாவா யிருக்கையால் ஆதிபௌதிகனென்றும் கூறப்படுவான். ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவும் ஜ்ஞானகாரணமான இந்த்ரியங்களும் ஜ்ஞான விஷயங்களான சப்தாதிகளும் பகவத் ஸ்வரூபங்களே. கண்முதலிய இந்த்ரியங்கள் இல்லாவிடின் நாம் ஒரு விஷயத்தையும் அறிய வல்லரல்லோம். இந்த்ரியங்கள் இல்லாத பக்ஷத்தில் ஸமீபத்திலுள்ள வஸ்துவையும் நாம் அறியமாட்டோம். ஜீவாத்மாக்கள் கண் காது முதலிய இந்த்ரியங்களோடு ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களை அவ்விந்த்ரியங்கள் மூலமாகவே அறிய வல்லராவார்கள். இந்த்ரிய ஸம்பந்தத்திற்கிடமாகாத ஸூக்ஷ்ம வஸ்துக்களையும் இந்த்ரிய ஸம்பந்தத்திற்கு இடமாகக்கூடிய யோக்யதை யிருந்தும் மறைந்திருக்கையால் அதற்கிடமாகாத வஸ்துக்களையும் இந்த்ரியங்களைக் கொண்டும் அறிய வல்லரல்லர். மறையாத வஸ்துக்களையும் இந்த்ரியங்களின் உதவியில்லாமல் அறியவல்லரல்லர். பரமபுருஷனோவென்றால், இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு அறிகிற ஆத்மாவையும் இந்த்ரியங்களையும் இந்த்ரியங்களால் அறியப்படுகிற வஸ்துக்களையும் ஸாஷ்ராத்காரஞ்செய்யும் திறமையுடையவன். அவன் இந்த்ரியங்களின் உதவியில்லாமலே எல்லாவற்றையும் அறியவல்லவன். ஆகையால் இந்த்ரிய ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமல்லாத ஸூக்ஷ்மவஸ்துக்களையும் அதற்கு யோக்யமாயிருந்தும் மறைந்திருக்கையால் அதற்கு இடமாகாத வஸ்துக்களையும் அவன் அறியவல்லவன். அந்தப் பரம புருஷன் அசேதனமான ப்ரக்ருதிக்கிடமான ஜீவாத்மாவுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன். அவன் தனக்குத்தானே ஆதாரமாயிருப்பவன். அவனுக்கு மற்றொரு ஆதாரமில்லை. இங்ஙனம் புராண லக்ஷணங்களான ஸர்க்கம் முதல் ஆஸ்ரயம்வரையிலுள்ள பத்து அர்த்தங்களையும் உனக்கு விசதமாகச் சொன்னேன். இனி நான்முகன் தேவமனுஷ்யாதி

களைப் படைத்த விதஞ் சொல்லுகிறேன். கேட்பா யாக, பரமபுருஷன் அண்டத்தைப்படைத்து அதில் நான்முகனையும் படைத்து, அவனுக்கு அந்தராத்மாவா கஉள்ளே புகுந்தான். அங்ஙனம் சதுர்முகஸ்வரூபனா கிய இந்தப் பரமாத்மா அண்டத்திற்குள்ளே யிருந்து அதைப் பிளந்துகொண்டு வெளியிலும் தடைபடாத ஸஞ்சாரமுடையவனாகி, அந்தப்பரமாத்மா தனக்கு ஓர் இருப்பிடம் ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்பித் தான் பரி சுத்தனாகையால் அங்ஙனம் பரிசுத்தமாகிய ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான். தான் ஸ்ருஷ்டித்த அந்த ஜலத் தில் ஆயிரமாண்டுகள் வாஸஞ்செய்திருந்தான். ஆகை யால் அந்தப் பரமபுருஷன் நாராயணனென்னும் ப்ர ஸித்தி பெற்றான். ந ர னெ ன் னு பரமபுருஷனுக்குப் பேர். அவனிடத்தினின்று உண்டான ஜலம் நா ர மென்று கூறப்படும். அந்த ஜலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தானாகையால் அவன் நாராயணனென்று பேர்பெற்றான். மஹத்தத்வம் முதல் பூமிவரையிலு முள்ள த்ரவ்யமும் (பூதவர்க்கமும்)ஜீ வ னு டைய புண்ய பாபரூபமான கர்மமும் ஸத்வாதி குணங்களின் வைஷம்யத்திற்கு (ஏற்றக் குறைவுகளுக்கு)க் காரண மான காலமும் ப்ரக்ருதிக்குள்ள ஒன்று ஒன்றாக மாறுந் தன்மையும் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய அனுகூலத்தி னால் இருக்கின்றன; அவன் உபேக்ஷிப்பானாயின் இருக் கமாட்டா. த்ரவ்யாதிகளின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இவையெல்லாம் பகவானுடைப ஸங்கல்பத்தைப் பின் றொடர்ந்தவைகளே. இத்தகைய நாராயணன் ஸ்ருஷ் டிக்கு முன்பு பிரித்துச் சொல்லமுடியாத நாமரூபங்களு டையவைகளும் ஸூக்ஷ்மங்களான சேதனசேதனங்க ளைச் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கையால் ஒருவனையாயிரு ந்தான். பிறகு தேவமனுஷ்யாதியான பல நாமரூபங்

களைப் பெற விரும்பித் தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையாகிற சயனத்தினின்று எழுந்து தனக்குச் சரீரமாயிருப்பதும் அழகியதும் சேதனசேதன ஸ்வரூபமுமாகிய காரணத்ரவ்யத்தை, தன் ஸங்கல்பத்தால் மாயையெனப்படுகிற ப்ரக்ருதியின் குணமான ரஜோகுணம்நிறைந்த நான் முக்ளைப் படைத்து அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து மூன்றுவிதமாக (ஜ்ஞாதாவான ஆத்மா, ஜ்ஞான காரணமான இந்த்ரியங்கள், ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமான சப்தாதி விஷயங்கள் ஆகிய இம்மூன்று விதமாக)ப் படைத்தான். திக்கு முதலிய தேவதைகளால் தொடர்பு பெற்ற பதினொரு இந்த்ரியங்களை அதிதெய்வமென்றும், ஜ்ஞாதாவான (அறியுந் தன்மையுடைய) ஆத்ம ஸமூஹத்தை அத்யாத்ம மென்றும், பூமி முதலிய பூதங்களிலுள்ள கந்தம் முதலிய விஷயங்களை அதிபூதமென்றும் சொல்லுவார்கள். சேதனசேதன ரூபமான காரணத்ரவ்யத்தை இங்ஙனம் அதிதெய்வமென்றும் அத்யாத்ம மென்றும் அதிபூதமென்றும் மூன்றுவிதமாகப் படைத்தான். ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைப் படக்கையாவது ஆத்மாக்களுக்கு தேவாதிசரீரங்களை இயற்றிக் கொடுக்கையே. ஸமஷ்டி புருஷனாகிய நான்முகனுடைய தேஹத்திலிருப்பதும் பரமபுருஷனால் உட்புகுந்து தரிக்கப்பட்டதும் ஸமஷ்டி ரூபத்தினால் ஒன்றாயிருப்பதும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமுமான சேதனசேதனத்ரவ்யத்தை, காரணங்கள் போக்தாக்கள் விஷயங்களென்று மூன்றுவிதமாகப் பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்த விதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. ஸ்ருஷ்டி-ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம் சப்த தன்மாத்தரை முதலிய தன்மாத்தரைகள் ஆகாசாதி பூதங்கள்

சப்தாதி விஷயங்கள் ஆகிய இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் மஹத் அஹங்காரம் ஆகிய இவ்வேழையும் ஒன்றோடொன்று ¹ ஒருவகையாகக் கூட்டி அண்டத்தைப் படைத்து அதில் ப்ரஹ்மதேவனை உண்டாக்கும் வரையிலுள்ள ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்பார்கள். இந்த ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பரமபுருஷன் தானே கேரில் நடத்துகிறான். இதன் பிறகு ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அவன் மூலமாய் நடத்தும் தேவமனுஷ்யாதி ஸ்ருஷ்டியை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்பார்கள். அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸமஷ்டி புருஷனென்றும் பேருண்டு. அந்த நான்முகன் ப்ராண வ்யாபாரத்தை (மூச்சு விடுவதையும் இழுப்பதையும்) நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், அவனுடைய சரீரத்திற்குள் னிருக்கிறதும் ஆகாயத்தின் கார்யமுமான வாயுவின் விசேஷமான ப்ராணனிடத்தினின்று ஓஜஸ்ஸை ஸஹஸ்ஸை பலம் என்கிற மூன்று தர்மங்கள் உண்டாயின. ஓஜஸ்ஸாவது ப்ரவருத்தி ஸாமர்த்யம். ப்ரவருத்தியாவது முயற்சி. ஸஹஸ்ஸாவது வேக ஸாமர்த்யம். பலமாவது தாரண ஸாமர்த்யம். இம்மூன்று தர்மங்களை யுடையதும் அந்நான்முகனுடைய சரீரத்திலிருப்பதுமான ப்ராணனிடத்தினின்று ப்ராணிகள் அனைவரும் ஜீவித்திருப்பதற்கு ஹேதுவும் முக்யமுமாகிய ப்ராணன்கள் உண்டாயின. ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் அந்த ப்ராணன் தன் வ்யாபாரத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் தான் அதைத் தொடர்ந்தே மற்ற இந்த்ரியங்களும் தந்தமது வ்யாபாரத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும்.

1. இதையே ஸடத்கரணமென்று சொல்லுவார்கள். இவ்விஷயம் (290) ஆவது பக்கத்திலும் (ஸப்தீகரணமென்னும் காமத்தில்) என்று கூறப்பட்டது. இதை (283) ஆவது பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பில் விசதமாக விவரித்திருக்கிறோம். அங்குக் காண்க.

அந்த ப்ராணன் தன் வ்யாபாரத்தைத் துறந்து ஓய்கையில் மற்ற இந்த்ரியங்களும் உடனே தந்தமது வ்யாபாரத்தைத் துறந்து ஓய்ந்து போய்விடும். மற்ற இந்த்ரியங்களெல்லாம் ராஜனைத் தொடர்ந்த ப்ருத்யர்கள் போல் ப்ராணனைத் தொடர்ந்திருக்கும். தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களிலுள்ள வ்யஷ்டி ப்ராணன்களும் நான்முகனுடைய சரீரத்திலுள்ள ஸமஷ்டி ப்ராணனுடைய ஸ்வபாவத்தை அனுஸரித்துத்தாமும் ஓஜஸ்ஸு ஸஹஸ்ஸு பலம் என்கிற மூன்று ஸாமர்த்யங்களும் அமையப்பெற்றவைகளாகவே ப்ராணம் அபானம் முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்கின்றன. தன் ஸாமர்த்யத்தை விளங்கச் செய்கின்ற முக்ய ப்ராணனால், நான்முகனுடைய ஜாடராக்னி ஜ்வலிக்கையில், பசி தாஹங்கள் உண்டாயின. அதனால் தண்ணீர் குடிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமும் ஆஹாரத்தை உட்கொள்ள வேண்டுமென்னும் விருப்பமும் உண்டாயின. பிறகு அந்த நான்முகனிடத்தினின்று வ்யஷ்டி சரீரங்களின் முகங்கள் உண்டாயின. அம்முகங்களினின்று தாலு (அடிநாக்கு) உண்டாயிற்று. அதில் ஜிஹ்வை (நாக்கு) உண்டாயிற்று. அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையான வருணனும் ஜனித்தான. அந்நாக்கினால் அறியக்கூடிய காரம் புளிப்பு உப்பு முதலிய நானாவித ரஸங்களும் அதினின்றே உண்டாயின. பிறகு எல்லையில்லாத மஹிமைகள் அமைந்த அந்தச் சதுர்முக ரூபியான பகவான் பேசவேண்டுமென்று இச்சை உண்டாகப் பெறுகையில், அவனுடைய முகத்தினின்று வாக்கென்கிற இந்த்ரியமும் அதற்கு அபிமானி தேவதையான அக்னியும் அந்த வாகிந்த்ரியத்திற்கும் அதன் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னிக்கும் வ்யாபாரமான சொற்களும் பிறந்தன. இந்த ப்ரஹ்மாவின் கண்டத்தில் வாயு நெடு

நேரம் தடைபட்டிருந்தது. அங்ஙனம் தடைபட்டிருந்த வாயு யிகுதியும் அசைந்துகொண்டிருக்கையில், அந்த ப்ரஹ்மாவினுடைய மூக்கின் த்வாரங்களினின்று நாஸிகைகள் (மூக்குகள்) உண்டாயின. அந்நான்முகன் வாஸனையைமோரவேண்டுமென்று இச்சிக்கையில், அந்த நாஸிகைகளினின்று க்ரானேந்தரியமும், அதன் அபிமானி தேவதையான வாயுவும் கந்தமும் ஸம்பவித்தன. தன்னிடத்தில் ப்ரகாசம் இல்லாதிருக்கையில், அப்பொழுது தன் தேஹத்தையும் மற்ற வஸ்துக்களையும் பார்க்க விரும்புகின்ற அந்தச் சதுர்முகனிடத்தினின்று கண்கள் உண்டாயின. அவற்றில் சக்ஷுஸ்ஸென்கிற இந்த்ரியமும் அதன் தேவதையான ஆதித்யனும் அக்கண்களால் அறியத்தகுந்த ரூபமென்கிற குணமும் தோற்றின. வேதங்களால் துதிசெய்யப்பெற்ற அந்தச் சதுர்முக ரூபியான விராட்புருஷன் அவ்வேதங்களின் சொற்களைக் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்புகையில், அவனிடத்தினின்று ஆதாரமான காதுகளும் அபிமானி தேவதைகளான திசைகளும் ஸ்ரோத்ரமென்கிற இந்த்ரியமும் அதற்கு விஷயமான சப்தங்களும் உதித்தன. பின்பு வஸ்துக்களிலுள்ள மெதுவாயிருக்கை கடினமா யிருக்கை லேசாயிருக்கை பளுவாயிருக்கை உஷ்ணமாயிருக்கை குளிர்ந்திருக்கை ஆகிய இவைகளை அறியவேண்டுமென்று இச்சித்த வைராஜ புருஷனிடத்தினின்று த்வக்கென்னும் இந்த்ரியம் ஜனித்தது. அந்த த்வகிந்த்ரியத்திற்கு நுண்ணியதானமேல்தோலும்பருமனாகிய உள்தோலும் ஆதாரங்களாயின. அங்ஙனம்ஸ்தானபேதத்தினால் அந்தத்வகிந்த்ரியத்திற்கு விஷயங்களும் பேதித்தன. ஒன்றுக்குத்தினவும் மற்றொன்றுக்கு ஸ்பர்சமும் விஷயமாயின. விஷயம் பேதித்தமையால் அபிமானி தேவதைகளும்

பேதித்தன. ஒன்றுக்கு வருஷங்களும் மற்றொன்றுக்கு வாயுவும் அபிமானி தேவதைகளாயின. இங்ஙனம் ஒரே த்வகிந்த்ரியம் வெளித் தோலில் இருக்கும் ரோமங்களில் வ்யாபித்து ஒஷதிகளை (செடிகொடிகளை) தேவதையாகப் பெற்றுத் தினைவ அறிவிப்பதாயிருக்கும். இதுவே உள்தோலில் இருந்துகொண்டு ஸ்பர்சத்தை அறிவிப்பதாகி வாயுவை அபிமானி தேவதையாகப் பெற்றிருக்கும். அத்தகைய த்வகிந்த்ரியம் உண்டாகையில் அதன் ஸ்தானமான ரோமங்களும் அதற்கு அபிமானி தேவதையான ஒஷதிகளும் உண்டாயின. அந்த த்வகிந்த்ரியத்தில் அதன் மற்றொரு அபிமானி தேவதையான வாயு உண்டாயிற்று. அவ்வாயு அவ்வீந்த்ரியத்தின் மூலமாய் உள்ளும் வெளியிலும் ஸ்பர்சத்தை அறிவிக்குந் தன்மையது. பலவகைக் கார்யங்களைச் செய்ய விருப்பமுற்ற அந்த ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஹஸ்தங்களினின்று கைகள் உண்டாயின. அந்தக் கைகளில் பாணியென்கிற இந்த்ரியமும் அதற்கு அபிமானி தேவதையான இந்த்ரனும் ஜனிக்கையில், அவ்விரண்டு கைகளிலும் இருப்பதான ஆதானமென்னும் (எடுக்கையென்னும்) கர்மமும் ஜனித்தது. நினைத்தபடி¹ கமனஞ் செய்ய இச்சித்த அந்தப்ரஹ்மாவின் பாதங்களினின்று இரண்டு பாதங்கள் முளைத்தன. அந்தப் பாதங்களில் கமனசக்தியாகிற இந்த்ரியம் உண்டாயிற்று. அதற்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுவே அதிஷ்டான தேவதையானான். மனிதர்கள் அந்தப் பாதத்திலுள்ள கமன சக்தியாகிற இந்த்ரியத்தின் அதிஷ்டான தேவதையான ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவால் போதல் வருதல் முதலிய செயல்களைச் செய்து ஹவிஸ்ஸுக்கு வேண்டிய த்ரவ்யத்தை ஸம்பாதிக்கிறார்கள். பிறகு ப்ராஜையையும் (ஸந்ததியையும்) ஸ்த்ரீ

1. நடை.

ஸம்போகத்தினாலுண்டாகும் ஸுகத்தையும் ஸ்வர்க்
 காதி ஸ்தானங்களையும் விரும்புகின்ற அந்த ப்ரஹ்மாவி
 னிடத்தினின்று ஆண்குறியும் பெண்குறியும் உண்டா
 யின. அதில் உபஸ்தமென்கிற இந்த்ரியம் உண்டா
 யிற்று. அதற்கு ப்ராஜாபதி அபிமானி தேவதையானான்.
 அதற்கு ஸம்போகமே செயல். ஆகந்தம் விஷயம்.
 ஸ்த்ரீ ஸம்போகாதிகளால் விளையும் ஸுகம் அந்த
 உபஸ்தமென்கிற இந்த்ரியத்தையும் அதற்கு அபிமானி
 தேவதையான ப்ராஜாபதியையும் பற்றியிருக்கும். (அல்
 லது அந்த ஆண்குறி பெண்குறிகளைப் பற்றினதென்று
 மாம். அன்றியே உபஸ்தமென்னும் இந்த்ரியம் அதன்
 ஸ்தானமான குறிகள் இவ்விரண்டையும் பற்றின
 தென்றுமாம்) புசித்த அன்னாதிகளின் அஸாரமான
 பாகத்தைவிட விரும்பின அந்த ப்ரஹ்மாவிடத்தினின்று
 குதம் (அபானம்) உண்டாயிற்று. அதில் பாயுவென்னும்
 இந்த்ரியம் தோற்றிற்று. அதற்கு அபிமானி தேவதை
 யான யித்ரனும் உண்டானான். மலங்களை வெளிப்படுத்த
 தல் அந்தப்பாயுவென்னும் இந்த்ரியத்தையும் அதன்
 ஸ்தானமான குதத்தையும் பற்றினது. இந்த தேஹத்
 தைவிட்டு தேஹாந்தரத்தை வ்யாபிக்கவேண்டுமென்று
 இச்சித்த அந்த ப்ரஹ்மாவின் அபானஸ்தானமாகிய
 காபியினின்று தேவமனுஷ்யாதிகளின் நாபித்வாரம்
 உண்டாயிற்று. அதில் அபானமென்கிற வாயு உண்டா
 யிற்று. அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையான ம்ருத்யுவும்
 உண்டானான். ப்ராணம் அபானம் ஆகிய இவ்விரண்டு
 வாயுக்களைப்பற்றின மரணமும் உண்டாயிற்று. (ப்ராண
 அபான வாயுக்களால்தான் தேஹம் தரித்திருக்கின்றது.
 அவ்விரண்டும் நீங்கும் பக்ஷத்தில் உடனே மரணம் உண்
 டாகுமென்று கூறுகிறார்கள்) அதன் பிறகு அன்னத்தை
 யும் ஜலத்தையும் க்ரஹிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த

அந்த விராட்புருஷனுக்கு அன்னபானங்களை உட்கொள்
 னுமிடமான குக்ஷியும் (வயிறும்) அன்னத்தை உட்கொள்
 னுங் கருவியாகிய ஆந்தரமும் (குடலும்) ஜலத்தைப்
 பருகுங் கருவிகளாகியநாடிகளும் ஜனித்தன. அந்த
 நாடிகளில் கதிகளும் ஆந்தரத்தில் ஸமுத்ரங்களும்
 உதித்தன. பின்பு, ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைக்குந் தன்
 மையுள்ள ப்ரக்ருதியை சீருபித்தறிய வேண்டுமென்று
 இச்சித்த அந்த ப்ரஹ்மதேவனிடத்தினின்று கமலாகா
 ரமான ஹ்ருதயமென்கிற அகிஷ்டானமும், அதில் மன
 மென்கிற இந்த்ரியமும், அதன் அபிமானி தேவதையாக
 சந்த்ரனும், ஸங்கல்பம் காமம் முதலிய அந்த மனத்தின்
 வ்யாபாரங்களும் உண்டாயின. த்வக்கென்று சொல்லப்
 படுவதும் உள்ளேயிருப்பதுமான கனத்த தோலும்
 அதற்குமேலிருக்கும் ஸுக்ஷ்மமான சர்மமென்கிற
 தோலும் மாம்ஸமும் உதிரமும் மேதஸ்ஸும் மஜ்ஜையும்
 எலும்பும் ஆகிய இவ்வேழு தாதுக்களும் பூமி ஜலம்
 தேஜஸ்ஸு ஆகிய இம்மூன்று பூதங்களால் ஏற்பட்டவை.
 ப்ராணன்களோ வென்றால் ஆகாயம் ஜலம்காற்று இவை
 களால் ஏற்பட்டவை. ஸப்தாதி குணங்கள் அஹங்காரத்
 தினின்று உண்டானவை. இந்த்ரியங்கள் அந்த ஸப்தாதி
 குணங்களினின்று உண்டானவை. காமம் ஸங்கல்பம்
 முதலிய ஸமஸ்த விகாரங்களுக்கும் மனமே இருப்பிடம்.
 புத்தி விஜ்ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கும் (மஹத்தத்த்வஸ்வ
 ரூபமாயிருக்கும்). இங்ஙனம் தேவமனுஷ்யராதியான
 சேதனசேதனங்கள் உள்ளடங்கப்பெற்றதும் பூமி ஜலம்
 தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாயம் அஹங்காரம் மஹத்து அவ்
 யக்தம் ஆகிய எட்டு ஆவரணங்களால் வெளியில் சூழப்
 பட்டதுமான அண்டமாகிற பகவானுடைய ஸ்தூலரூபத்
 தை உணக்குச் சொன்னேன். இந்த பகவானுக்கு மற்
 ரொரு உருவமும் உண்டு. அது, இந்த ஸ்தூலரூபத்தைக்

காட்டிலும் வேறுபட்டதும், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதும், கண் முதலிய இந்திரியங்களால் க்ரஹிக்கமுடியாததும், ஸப்தம் ஸ்பர்ஸம் முதலிய குணங்களில்லாததும், தேவமனுஷ்யாதி ஸப்தங்களுக்கும் தேவமனுஷ்யாதி புத்திகளுக்கும் விஷயமாகாததும், உற்பத்தி நாசம், இவற்றின் இடையிலுள்ள நிலைமை ஆகிய இம்மூன்று அவஸ்தைகளற்றதும், காலத்தினால் அளவிடக்கூடாமல் நித்யமாயிருப்பதுமாகிய முக்தாத்ம ஸ்வரூபமே. (முக்தாத்ம ஸ்வரூபமாவது பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று தேஹத்தைத் துறந்து ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடந்து பரமபதஞ் சேர்ந்த ஜீவாத்மாக்களின் ஸ்வரூபம். அது இத்தகையதாயிருக்கும். இதையே பகவானுடைய ஸூக்ஷ்மரூப மென்பார்கள். இதற்கு அமூர்த்தமென்றும் பரமென்றும் பேருண்டு. முன்சொன்ன ஸ்தூலரூபத்திற்கு மூர்த்தமென்றும் அபரமென்றும் பேருண்டு) இங்ஙனம் நான் பகவானுடைய ஸ்தூலரூபத்தையும் ஸூக்ஷ்மரூபத்தையும் நன்றாக விடுத்துச் சொன்னேன். ஜ்ஞானிகள் இந்த ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்களிரண்டையும் த்யானிக்கத்தகுந்த ஸூபாஸ்ரயமாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனென்னில், இவ்விரண்டு ரூபங்களும் மாயாஸம்பந்த முடையவைகள். மாயையாவது அசேதனமான ப்ரக்ருதி. இவ்வுருவங்களில் ஸ்தூலரூபம் தேவமனுஷ்யாதி சேதன சேதன ஸ்வரூபமாகையால் ஹேயமான (தோஷங்களுக்கிடமான) ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமுடைய தென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. முக்தாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றதேயாயினும் யோகத்தில் முயற்சி செய்யுமவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதது. யோகம் கைபுகுந்த யோகிகளால் த்யானிக்கத் தக்கதேயன்றி யோகத்தில் முயன்றவர்களால் அதை த்யானிக்கமுடியாது.

மற்றும, அப்பொழுது ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தமறப்
 பெற்றிருப்பதேயாயினும் அதற்கு முன்பு ப்ரக்ருதி ஸம்
 பந்தத்தோடிருந்த தாகையால் அந்த முக்தாத்மாக்
 களுக்கு ஜ்ஞானம் நெடுநாள் மறைந்திருந்து அப்
 பொழுது பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் வந்ததே
 யன்றி என்றும் மாருதிருப்பதன்று. ஆகையால்
 அந்த முக்தாத்ம ஸ்வரூபமும் யோகிகள் த்யானிக்
 கத்தகுந்த சுபாஸ்ரயமாகமாட்டாது. பகவானுடைய
 ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கவேண்டுமென்னில், நெடுநாள்
 ஸப்தாதி விஷயங்களில் பழகின மனம் ஸ்வாதீனப்படா
 தாகையால் முதலில் பகவானுடைய உருவங்களை த்யா
 னித்து அதை க்ரமத்தில் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு
 அதன்பிறகு பகவத் ஸ்வரூபத்தில் செலுத்தவேண்டும்.
 பகவானுடைய உருவங்களோரவென்னில், ஸ்தூலமென்
 றும் ஸுக்ஷ்மமென்றும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹமென்றும்
 மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும். இம்மூன்று உருவங்களில்
 ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம உருவங்களிரண்டும் அசுபங்களாகை
 யால் த்யானத்திற்கு ஆலம்பனமாக மாட்டாவென்று
 கூறப்பட்டன. ஆகையால் பகவானுடைய திவ்யமங்கள்
 விக்ரஹமே த்யானத்திற்கு ஆலம்பனமாம். இதுவே
 ஸுபாஸ்ரய மெனப்படும். ஸுபாஸ்ரயமாவது, மனத்
 தை வேறு விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் இழுத்து
 அம்மனத்தின் மலங்களைப் போக்கிச் சுத்தப்படுத்துந்
 தன்மையுள்ள பகவானுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹமே.
 இது ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபமாய் ப் பலவாறாயிருக்கும்.
 மன்னவனே ! ப்ரஹ்மதேவனால் படைக்கப்பெற்ற இந்த
 ப்ரஹ்மாண்டம் முழுவதும் பரமபுருஷனுடைய உருவம்
 எப்படியாமென்று நீ சங்கிக்கவேண்டாம். பரமபுருஷனே
 ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து இதைப்
 படைத்தானென்று முன்னமே மொழிந்தேன். அவன்

இந்த ஜகத்தையெல்லாம் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்ட வன். ஆகையால் இதிலுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அவனே. இவற்றின் நாமங்களான சப்தங்களும் அவனே. அவன் ப்ராஹ்மதேவனுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தேவ மனுஷ்யாதி நாமங்களையும் தேவ மனுஷ்யாதி, உருவங்களையும் அவற்றின் செயல்களையும் படைக்கின்றான். அவன் ஜீவனைப்போல் கர்மத்திற்கு உட்பட்டு இங்ஙனம் செய்பவனல்லன். இந்த ஜகத்தை படைப்பதற்கு வேறொரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பார்ப்பவனல்லன். தன் ஸங்கல்பத்தினாலேயே இவையெல்லாவற்றையும் நடத்துந் திறமையுடையவன். அவன் தேவாதி ரூபங்களையும் அந்தந்த நாமங்களையும் அவரவர்க்குரிய செயல்களையும் தனித்தனியே படைத்த விதம் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ப்ராஜாபதிகள் மனுக்கள் தேவர்கள் ரிஷிகள் பித்ருகணங்கள் ஸித்தர் சாரணர் கந்தர்வர் வித்யாதரர் அஸுரர் குஹ்யகர் கின்னரர் அப்ஸரமடந்தையர் யக்ஷர் கிம்புருஷர் ப்ராஹ்மீ முதலிய மாத்ருகணங்கள் ராக்ஷஸர் பிசாசர் ப்ரேதங்கள் பூதங்கள்] விநாயகர் கூஸ்மாண்டகணங்கள் உன்மாதகணங்கள் பேதாளங்கள் யாதுதானர் க்ரஹங்கள் பக்ஷிகள் ம்ருகங்கள் பசுக்கள் வ்ருக்ஷங்கள் மலைகள் ஸர்ப்பங்களாகிய இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே படைத்து அவற்றிற்குத் தனித்தனியே நாமங்களையும் செயல்களையும் கற்பித்தான். மற்றும், ஜங்கம ஸ்தாவரங்களென்று இருவகைப்பட்டவைகளும் ஜராயுஜம் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் உத்பிஜ்ஜம் என்று நான்கு வகைப்பட்டவைகளும் ஜலம் நிலம் ஆகாயம் இவற்றில் வாஸஞ் செய்பவைகளாகிய பற்பல வஸ்துக்களையும் அவற்றின் நாமங்களையும் செயல்களையும் படைத்தான். எல்லாவற்றையும் ஒரே விதமாக ஏன் படைக்க

வில்லையென்னில், சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. கேஷத்ர
 ஜ்ஞார்களின் புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களின் பலன்கள்
 உத்தமங்களாயும் அதமங்களாயும் மத்யமங்களாயு
 மிருக்கையால், இங்ஙனம் பலவாறு ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டி
 வந்ததேயன்றி வேறில்லை. ஆத்மாக்களின் கர்மங்கள்
 விசித்ரமாயிருக்கையாலே அவற்றின் பலன்களும் விசித்
 ரமாயின. ஆத்மாக்கள் தாம் செய்த கர்மங்களுக்குத்
 தகுந்தபடி தேவ மனுஷ்யாதியான பலவித உருவங்களை
 யும் நாமங்களையும் செயல்களையும் பெறுகிறார்களன்றி,
 ஈஸ்வரன் பக்ஷபாதத்தினால் பலவாறு படைக்கிறான்
 லன்; ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற இம்முன்று
 குணங்களாலும் கர்மங்களின் கதிகளும் மூன்று வகைப்
 பட்டிருக்கும். அவற்றில் ஸாத் த்விக கர்மத்தின் பலன்,
 தேவனாகப் பிறத்தல். இது உத்தம கர்மத்தின் கதி.
 ஸத்த்வகுணம் ஸுகத்தை விளைக்குந் தன்மையதாகை
 யால்ஸுகானுபவத்திற்கிடமானதேவஜன்மம்ஸாத் த்விக
 மான கர்மத்தின் பலன். ராஜஸ கர்மத்தின் பலன்,
 மனுஷ்யனாகப் பிறத்தல். தாமஸ கர்மத்தினால் பசுபக்ஷி
 களாகவும் ஸர்ப்பம் பூச்சி புழு முதலியவைகளாகவும்
 ஸ்தாவரங்களாகவும் பிறத்தல். இந்த மூன்று ஸ்வபாவங்
 களில் ஒவ்வொன்றும் மற்ற இரண்டு ஸ்வபாவங்களால்
 தொடரப்பெற்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். ரஜோ
 குணமுடைய மனிதர்களே கேவல ரஜோ குணமுடைய
 வரென்றும், ஸத்த்வங் கலந்த ரஜோகுணமுடையவரென்
 றும் தமஸ்ஸு கலந்த ரஜோகுணமுடையவரென்றும்
 மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர். இங்ஙனமே ஸாத் த்விகராம்
 தேவர்களும் தாமஸங்களான பசு பக்ஷ்யாதிகளும்ஸ்தா
 வரங்களும் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கு மென்றுணர்க
 கர்மங்களின் பலன் எவ்வகைப்பட்டிருக்குமோ அதையும்
 உனக்கு மொழிந்தேன். இங்ஙனம் பாமபுருஷன் ப்ராஹ்

மாவுக்கு அந்தர்யாயியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கும் விதத்தைச் சொன்னேன்; இனி அங்ஙனம் படைத்த ஜகத்தை யெல்லாம் அவன் நேரே பாதுகாக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. உலகங்களைப் படைக்குந் தன்மையுள்ள அந்த பகவான் திரியக் ஜாதிகளில் பன்றிமீன் ஆமை அன்னம் முதலிய அவதாரங்களாலும் மனிதர்களில் ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களாலும் தேவதைகளில் வாமனன், ஸுயஜ்ஞன் முதலிய அவதாரங்களாலும் இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் பரிபாலனஞ் செய்து தர்மத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு இதை வளர்க்கின்றான். இந்த பகவான் காலாக்னிநுத்ரனுக்கு அந்தர்யாயியாகி அவனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் படைத்த இந்த ஜகத்து முழுவதையும் கல்பத்தின் முடிவில், காற்று மேகங்களின் வரிசையை யழிப்பதுபோல், ஸம்ஹாரஞ்செய்கிறான். இங்ஙனம் படைக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களோடு கூடி ஜ்ஞானாதி குணங்கள் மிகுதியும் நிறைந்தவனுமாகிய பகவானுடைய உண்மையை உனக்கு நன்றாக உரைத்தேன். ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அவனை அங்ஙனம் சேதனசேதனஸ்வரூபனாகப் பார்க்கமாட்டார்கள்; ஆனால் அவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக அறியுந்திறமையுடையவர். ஜீவனுக்கு ஜ்ஞானாதி குணங்களின் கிறைவு இல்லாமையால் அவனுடைய செயலெல்லாம் கர்மத்தைப் பற்றியிருக்கும். பரமாத்மாவின் கார்யமெல்லாம் கர்மத்தைப் பற்றின தல்லாமல் கேவலம் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றினதாயிருக்கும். 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுபொருளும் அவனே' ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் அவனே யென்கிறாய். அவன் உற்பத்தியில்லாதவனென்றும் ஆதியந்தமில்லாதவனென்றும், அவன் ஜகத்தைப் படைப்பவனாயினும் ஸ்ருஷ்டிக்கு அவன் கர்த்தாவல்லென்றும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் சொல்லுகிறாய். இதுவென்?

என்கிறாயோ ? சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பரமாத்மா ஜகத்தைப் படைப்பதும் வளர்ப்பதும் அழிப்பதுமாகிய இந்த வ்யாபாரங்களைச் செய்யும் பொழுது, பிறத்தல் வளர்தல் அழிதல் ஆகிய இவை அந்தப் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ளவைகளே. ஆயினும், அவை அவனுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டவையல்ல. ஆனால், எப்படி யென்னில், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதும் பாதுகாக்கப்படுவதும் அழிக்கப்படுவதுமாகிய உலகங்களுக்கு அவன் அந்தராத்மாவாயிருக்கையால் அவற்றின் மூலமாய் அவனுக்கும் உண்டென்கிறோமன்றி அவை அவனுக்கு ஸ்வாபாவிகங்களல்ல. அவன் இயற்கையில் உற்பத்தியில் லாதவனே. தேவ மனுஷ்யாதி பூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கையால் அவற்றின் மூலமாய் அவனும் பிறக்கிறுனென்பார்கள். ப்ரக்ருதியினால் ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் ஏறிடப்பெற்றதும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தினாலேற்பட்ட இந்த்ரியங்கள் சரீரம் ஆகிய இவற்றை எதிர் பார்ப்பதுமாகிய ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள கர்த்ருத்வம் (கர்த்தாவாயிருத்தல்) பரமாத்மாவுக்கில்லை. இதைப் பற்றியே 'அவன் கர்த்தாவன்று' என்பது பொருந்துகின்றது. ஜீவனைப்போல் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தினால் வந்த கர்த்ருத்வம் இல்லையென்னும் கருத்தினால் 'அவன் கர்த்தா அல்லன்' என்கிறார்கள். ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைச் செய்கிறுனென்னுங்கருத்தினால் அவனே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவென்றும் ஸமஹாரகர்த்தாவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் இரண்டும் அவனிடத்தில் உண்டு. இங்ஙனம் விரோதமில்லை. ப்ரபஞ்சத்தைப்போல் கர்மத்தினால் விளையும் ஜன்மாதிகள் பரமாத்மாவுக்குக் கிடையா; அவனுடைய ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தினால் விளையு மவைகளே.

கர்மத்தினால் வருகிற கர்த்ருத்வம் தனக்கில்லை யென்று காண்பிக்கும் பொருட்டே தனது ஸங்கல்பத்தினால் தேவ மனுஷ்யாதி ஜன்மங்களையும் அவரவர் செயல்களையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு அவதாரங்களைச் செய்து அமானுஷ கார்யங்களால் தான் பரமபுருஷனென்பதை வெளியிடுகிறான். இப்பொழுது உனக்கு ப்ரஹ்மாவினுடைய மஹா கல்பத்தையும் அவாந்தர கல்பத்தையும் ஸூசனையாகச் சொன்னேன். மஹத்தத்த்வம் முதல் பூமி வரையிலு முள்ள ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டிகளும், பூமி முதலியவற்றின் விசுதிகளால் ஏற்பட்ட வைக்ருத ஸ்ருஷ்டியின் ப்ரகாரங் களும் ஆகிய இவையெல்லாம் இந்த மஹா கல்பத்தில் போல் மற்ற மஹா கல்பங்களிலும் ஒத்திருப்பவைகளே. இனிமேல், காலத்தின் ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல பரிமாணங்களையும் கல்பத்தின் லக்ஷணத்தையும் அவாந்தர கல்பத்தையும் மன்வந்தராதி ஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி விவரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

பௌனகர் சொல்லுகிறார்:—ஓ ஸூதரே! பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்களில் சிறந்தவரும் ப்ராணிகளின் உற்பத்தி ப்ரளயம் வருதல் போதல் முதலிய வற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்தவருமாகிய இந்த விதுரர், மிகுதியும் துறக்கமுடியாத பந்துக்களையும் துறந்து பூமியிலுள்ள தீர்த்தங்கள் முழுவதும் திரிந்தாரல்லவா? அத்தகையரான விதுரருக்கும் மைத்ரேய முனிவர்களுக்கும் எவ்விடத்தில் இந்த வேதாந்த விஷயமான ஸம்வாதம் நடந்தது? விதுரரால் வினவப்பெற்ற அந்த மைத்ரேய பகவான் அவ் விதுரருக்கு எதெது மொழிந்தாரோ அந்தத் தத்த்வத்தையும், நல்லியற்கையுடைய ஸூதரே! மற்றுமுள்ள அந்த விதுரருடைய வருத்தாத் தத்தையும், அவர் பந்துக்களைத் துறந்தமைக்குக் காரணம் என்னவோ அதையும், அவர் மீண்டு வந்ததையும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ராஜாவான பரீக்ஷித்தி
னால் வினவப்பெற்ற சுகமா முனிவர் என்னென்ன
மொழிந்தாரோ, அதையெல்லாம் மன்னவனுடைய கேள்
விகளைத் தொடர்ந்து நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகி
றேன் கேட்பீர்களாக. நீங்கள் வினவினதையே பரீ
க்ஷித்து மன்னவனும் சுகரைக் குறித்துக் கேட்டான்.
ஆகையால் அந்தச் சுகர் சொல்லும் ஸமாதானமே
உங்கள் கேள்விகளுக்கும்: ஸமாதானமாகும். அதைச்
சொல்லுகிறேன், கேட்பீர்களாக. பத்தாவது அத்யா
யம் முற்றிற்று.

த்விதிய ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

